

РЕБЕКА ДЖЕЙМС КРАСИВО ЗЛО

Превод от английски: Мариана Христова, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ

Не отидох на погребението на Алис.

Бях бременна. Полудяла и подивяла от скръб. Но не за нея скърбях. Не. По онова време вече я ненавиждах и се радвах, че е мъртва. Алис бе тази, която причини това, Алис, която разруши живота ми, отне ми най-прекрасното нещо, което някога бях имала, и го разби непоправимо на милион късчета. Не плачех за Алис, а заради нея.

Но сега, четири години по-късно, по-щастлива в един нов живот, най-после намерила закътано място в удобния делничен живот, който водим с дъщеря ми Сара (моята сладка и толкова сериозна малка Сара), понякога ми се иска все пак да бях отишла на онова погребение.

Работата е там, че виждам Алис навсякъде — в супермаркета, край входа на детската градина на Сара, в клуба, където двете с момиченцето ми понякога се отбиваме да хапнем нещо евтино. С крайчеца на окото си мярвам блестящата, руса като жито коса на Алис, тялото, с което би се гордял и модел, приковаващите окото дрехи и спирам и се втрещявам с лудо биещо сърце. Обезумяла, на ръба на истерията, се заставам да се приближа, да се уверя, че не виждам призрак, че това не е тя, а просто друга нейна двойница. Отблизо тези жени понякога наистина приличат на нея, но никоя никога не е толкова красива. В повечето случаи, когато ги погледна отблизо, установявам, че всъщност няма никаква прилика.

Извързвам се и продължавам с това, което съм правила до този момент, но цялата топлина се е оттекла от лицето и устните ми, а в пръстите си усещам неприятното туптене на адреналина. Денят ми неизменно е съсипан.

Ако бях отишла на погребението, сега смъртта на Алис щеше да изглежда по-реална. Нямах да ми се налага да плача или да се правя на отчаяна. Можех да се изсмея горчиво и да се изплюя в гроба ѝ. На кого ли щеше да му пука? Само ако ги бях видяла как спускат ковчега ѝ в земята, как го заравят с висока метър и осемдесет сантиметра

купчина пръст, щях да съм по-сигурна, че е наистина мъртва. Мъртва и погребана.

Щях да знам, че Алис си е отишла завинаги.

Събуждам се преди Сара, преди слънцето да изгрее напълно, и си приготвям чаша чай. Лятото почти е дошло и сутрешният въздух е топъл, така че изнасям чая си навън. Не са много случаите, в които си позволявам да се погледея със спомени, с мисли за веригата от събития в какъвто и да било хронологически ред. Всички тези неизбежни „само ако...“ са прекалено болезнени, безполезни, опустошителни за душевното ми равновесие. Но от време на време, когато е тихо и съм сама, когато не бързам да приготвя Сара и себе си за нещо, си позволявам този лукс — да си спомням...

ПЪРВА ГЛАВА

— Искаш ли да дойдеш?

Алис Пари гледа надолу към мен. Усмивва се. Аз съм седнала сама под едно дърво и ям обяда си. Допреди миг бях погълната от една книга и нямам представа за какво говори Алис. Вдигам поглед и заслонявам очите си от ослепителния блясък на слънцето.

— Извинявай. — Преглъщам хапката сандвич, която дъвчех, преди да се появи Алис. — Къде да дойда?

Тя ми подава лист хартия от купчината, която държи.

Вземам го и се преструвам, че го разглеждам внимателно. В ръцете ми е фотокопие на изписана с ярки цветове покана за партито по случай осемнайсетия рожден ден на Алис. „Ела сам, елате всички! Доведете приятелите си! — чета. — Потоци шампанско! Ядене на корем!“ Само някой популярен и самоуверен като Алис Пари може да си позволи да отпрати подобна покана. Всеки по-обикновен би се почувствал така, сякаш моли за гости. Партито ще се състои в някаква бална зала над една кръчма. Знам коя е Алис — всички знаят, — но никога досега не съм говорила с нея. Тя е едно от онези момичета — красива, популярна, невъзможно е да не я забележиш. Изглежда така, сякаш постоянно си прекарва страхотно — винаги щастлива, засмяна и заобиколена от хора, които изглеждат по-бляскави и интересни, отколкото са в действителност поради простия факт, че са в нейната компания.

Сгъвам поканата на две и кимвам.

— Ще се опитам — обещавам, свивам рамене и се усмихвам насила. — Звучи сякаш ще е страхотно забавно — лъжа аз.

В продължение на няколко секунди Алис ме гледа. После въздъхва и се тръсва на земята до мен. Сяда с кръстосани крака, толкова близо, че едното ѝ коляно се притиска плътно до моето.

— Няма да го направиш. — Отново ме поглежда и се ухилва.

Чувствам как кръвта започва да се изкачва в бузите ми. Въпреки измамата, върху която е изграден целият ми живот, не ме бива с лъжите. Свеждам поглед към скута си.

— Сигурно няма да го направя.

— Но аз наистина искам да дойдеш, Катрин — настоява тя. — Това ще означава много за мен.

Самият факт, че Алис знае името ми, е изненадващ, но настояването ѝ да присъствам на партито е странно, не е за вярване. Аз съм на практика непозната в гимназията „Дръмонд“ и нямам близки приятели. Идвам и си тръгвам тихо, сама, и се съсредоточавам върху уроците си. Опитвам се да не привличам вниманието към себе си. Справям се задоволително, но бележките ми не са нищо особено. О, мога да се справя по-добре, стига да поискам, работата е лесна, но ме ужасява мисълта за вниманието, което може да привлечат успехите ми. Крия се, знам. Голяма страхливка съм. Не мога да продължавам до безкрай, не мога да прекарам целия си живот като сянка, но засега ме устройва. Да си съвсем обикновен означава, че никого не го е грижа достатъчно за теб, за да задава въпроси. Няма причина хората тук да разбират коя съм в действителност или какво се е случило в миналото ми.

Затова предполагам, че Алис просто се опитва да ми изиграе някаква жестока шега, макар да нямам представа защо би искала да ме нарани. Мога само да предполагам, че Дан Джонсън или някой от приятелите му я е подтикнал.

Измъквам коляното си изпод коляното на Алис и затварям книгата. Започвам да опаковам остатъците от обяда си.

— Почакай. — Алис слага ръка върху коляното ми. Поглеждам я с най-ледения поглед, на който съм способна, и тя отдръпва ръката си. — Говоря сериозно, Катрин. Наистина искам да дойдеш.

Завъртам очи.

— И защо?

— Просто те харесвам. А освен това мисля, че това, което каза на Дан миналата седмица, беше фантастично. Наистина ми се иска аз да се сетя да наговоря такива неща. Но никога не успявам. Просто не съм достатъчно бърза. Разбираш ли, никога не бях се замисляла за чувствата на онази жена, не и преди да те чуя как се караш на Дан. Искам да кажа, беше страхотна, нещата, които говореше, бяха толкова верни и наистина му показва какъв идиот е.

Незабавно разбирам какво има предвид Алис. Вече не ми се случва често да се конфронтирам с другите. Всъщност именно това се

опитвам да избегна много сериозно във всекидневието си.

Но поведението на Дан и приятелите му две седмици по-рано ме бе отвратило до такава степен, че не успях да се въздържа. Гостуващ лектор ни обясняваше кариерното планиране и кандидатстването в университет. Вярно, речта беше скучна, бяхме я слушали поне един милион пъти, а жената, която говореше, бе безнадежден случай. Беше нервна и само заекваше, колебаеше се и повтаряше едни и същи объркани неща. Ситуацията се влоши още повече, когато тълпата стана шумна и неспокойна. Дан Джонсън и неговата котерия от безгръбначни приятелчета се възползва от случая — нищо не им доставяше по-голямо удоволствие от това да торможат уязвим човек. Бяха толкова жестоки и преднамерено агресивни, че жената най-накрая си тръгна, обляна в сълзи от унижение. Когато всичко свърши, застанах зад Дан в коридора и го потупах по рамото. Сега и аз бях на ръба на сълзите — разбирате ли, с бледата си кожа, русата коса и породения от нервността страх лекторката ми бе напомнила за Рейчъл — и се тресях от ярост.

Дан се обърна. На лицето му бе изписано самодоволство, той ми се усмихна и вдигна вежди, очевидно очакваше поздравление за проявената малко по-рано жестокост.

— На теб изобщо хрумна ли ти — започнах с изненадващо силен глас, подхранван от гнева ми — колко много нарани тази жена? Това е животът ѝ, Дениъл, кариерата ѝ, професионалната ѝ репутация. За теб постъпката ти е още една жалка молба за внимание, нещо, което ще накара тълпите ти приятели отново да те потупат по гърба. За нея обаче това са часове на душевно мъчение, цял един живот със спомена за унижението ѝ. Съжалявам те, Дениъл, защото навярно се чувстваш много тъжен и незначителен, щом изпитваш нужда да смажеш някого по този начин. Някого, когото дори не познаваш.

— Беше невероятна — продължава Алис. — И за да съм честна, трябва да призная, че страшно ме изненада. Искам да кажа, мисля, че изненада всички. Никой не си е позволявал да говори на Дан по този начин. — Започва да хихика. — Никой.

„Ами ето, аз си позволявам — мисля си. — Поне истинското ми «аз» го прави.“

— Беше възхитително. Толкова смело.

И това е думата, която в крайна сметка ме убеждава. Смело. Толкова много искам да съм смела. Така копнея страхливката в мен да бъде заличена, смазана и унищожена, че не мога да устоя на думите на Алис. Разбирате ли, много е трудно, почти невъзможно е за един общителен, жив човек — момиче, свикнало на обожание, обич и завист — да живее тихо. Толкова е трудно да се криеш.

ВТОРА ГЛАВА

Алис настоява да се приготвим за партито заедно. Взема ме с колата си — очукан стар фолксваген — скоро след обяд в деня на празненството и ме завежда у дома си. Живее сама в едностаен апартамент в центъра на града, обяснява ми тя, докато натиска педала на газта и влиза и излиза от разни улички много по-бързо, отколкото е официално позволено на който и да било начинаещ шофьор. Тази новина ме изненадва, дори ме удивлява. В моите представи момиче като Алис трябваше да живее в удобна къща в източните предградия заедно с богатите си родители, които го обожават. Представях си, че е разглезена, обгрижвана, задушавана от любов (точно като мен едно време) и фактът, че живее сама, внезапно я прави по-интересна, по-сложна личност, отколкото мислех. И макар да не живея сама, а с леля си, очевидно е, че двете с Алис имаме много повече общи неща, отколкото съм предполагала. И двете сме по-независими от повечето ни връстници — все пак нито една от нас не живее с родителите си.

Искам да ѝ задам хиляди въпроси — къде са майка ѝ и баща ѝ? Как може да си позволи да живее в апартамент? Дали понякога не се страхува? Самотна ли е? — но замълчавам. И аз си имам тайни и съм научила, че задаването на въпроси само ме излага на риск да се наложи самата аз да отговарям на такива. По-безопасно е да не любопитствам за другите, да не разпитвам прекалено много.

Жилището на Алис се намира в порутен тухлен блок. Стълбището е мръсно, тъмно и вони на застояло, като стари зеленчуци. Учудвам се, че тя, която винаги изглежда толкова безупречно, живее на подобно място. Но когато стигаме до нейния апартамент, задъхани след изкачването на четири стълбища, Алис отваря вратата към стая, пълна с цветове и топлина.

Боядисала е стените в тъмно, наситено оранжево и ги е покрила с големи ярки абстрактни платна. Два огромни меки дивана са тапицирани в тъмночервено, а възглавниците върху тях напомнят на изкуството на коренните жители. Всяка хоризонтална повърхност е покрита с незапалени свещи.

— Влизай, влизай. — Алис стиска ръката ми и впива изпълнен с очакване поглед в лицето ми, докато оглеждам стаята. — Какво мислиш? Направих го сама, знаеш ли? Трябваше да го видиш, когато се нанесох — толкова мърляво, толкова мръсно. Удивително е как малко цвят може да промени една стая. Малко пот и буркан с вода — нищо друго не ти трябва.

— Страхотно е! — изричам и не мога да задуша леката завист, която ме обзема. Апартаментът на Алис е толкова простицък, толкова по-млад от стерилния, обзаведен в минималистичен стил апартамент, в който живея аз.

— Наистина ли? Наистина ли ти харесва?

— Да — засмивам се, — наистина.

— Толкова се радвам, Катрин! Искам да го харесаш така, както го харесвам аз, защото смятам двете с теб да прекарваме много време заедно. И си представям как ще го прекарваме тук, в тази стая, и ще си говорим, докато останем без глас. В мрака на нощта ще обсъждаме най-съкровени си тайни.

Тя е толкова чаровна и се държи така сърдечно с мен, че я намирам буквално неустоима. Нали казват, че чаровните могъщи хора умеят да те накарат да се чувстваш така, сякаш си единственият човек на света? Никога не съм разбирала какво означава това — досега. Не съм съвсем сигурна какво прави или как го прави — друг на нейно място би изглеждал прекалено усърден, дори угодник, — но когато Алис ме дарява с вниманието си по този начин, се чувствам погалена, стоплена от увереността, че момичето насреща ми наистина ме разбира. Всеки мисли, поне до известна степен, че е по-интересен, по-неповторим, отколкото светът осъзнава, всеки се чувства мъничко недооценен. А след като толкова дълго съм крила истинската си същност от света, сега аз съм особено уязвима. Чаровните хора като Алис притежават вълшебната способност да въздействат върху всеобщото желание за признание. И когато зашеметяващият лъч на вниманието им проблесне върху теб, разбираш, че това е най-прекрасното нещо на света. Внезапно си станал интересен, желан, всяка дума, която казваш, е духовита и достойна да бъде чута.

Виждам как се отварям към Алис. И за един кратък налудничав миг си представям, че ѝ доверявам тайната си. Представям си го съвсем ясно: двете с нея сме в тази стая, леко пийнали, кикотещи се и

щастливи и леко стеснителни, както става, когато току-що си намерил нов приятел, специален приятел слагам ръка на коляното ѝ, за да я накарам да мълчи и да не мърда, така че тя разбира, че ще ѝ кажа нещо важно, а после го правя. Споделям го бързо, без прекъсване, без да срещам погледа ѝ. И когато свършвам, свеждам очи към коленете си и чакам присъдата ѝ. Но Алис е изпълнена с топлина, прошка и разбиране, точно както съм се надявала, че ще бъде. Прегръща ме. Всичко е наред и изпитвам лекота от облекчението, че съм споделила. Свободна съм.

Но не. Няма да ѝ кажа. Не наистина. Не още.

Както обикновено, облечена съм с дънки, боти и риза и съм донесла малко грим, който смятам да си сложа, преди да отидем на партито, но Алис настоява да облека рокля. Гардеробът ѝ е пълен с рокли във всякакъв цвят, дължина и стил. Навярно са най-малко сто и някои все още са с етикети. Чудя се откъде ли намира пари, как може да си позволи толкова много дрехи, и отново се изкушавам да попитам.

— Имам слабост към дрехите — усмихва се смутено тя.

— Така ли? — питам шеговито. — Никога не бих предположила.

Алис бръква в гардероба, започва да вади рокли и да ги запраща върху леглото.

— Ето. Избери си. Повечето дори не съм ги обличала. — Вдига една синя. — Харесва ли ти?

Роклята е хубава, но вече съм зърнала тази, която наистина искам да нося — червена, мека, увива се около тялото и се държи с колан на кръста. Очевидно е ушита от някакъв еластичен плат. Прилича на нещо, което може би майка ми е носила през седемдесетте години, и ще подхожда идеално на дългите ботуши, които съм обула.

Алис ме наблюдава. Смее се и вдига червената рокля.

— Тази ли?

Кимвам.

— Нали е разкошна? — Притиска я към тялото си и се оглежда в огледалото. — И е скъпа. „Паркбел и Канън“. Имаш вкус.

— Красива е. Защо не си я сложиш ти? Все още е с етикета, дори не си я обличала. Сигурно си я пазила за по-специален случай.

— Не. Ще облека друго. Нещо специално — отхвърля предложението ми Алис и мята роклята върху леглото пред мен. — Пробвай я.

Роклята ми пасва отлично и както подозирах, отива идеално на ботите ми. Червеният цвят подчертава мургавата ми кожа и тъмната коса и аз се усмихвам щастливо на отражението на Алис в огледалото. Сега съм развълнувана и се радвам, че се съгласих да отида на партито. Толкова време измина, откакто за последно се забавлявах по този начин.

Алис отива в кухнята и вади от хладилника една бутилка. Шампанско. Розово.

— Вкусно! — обявява и целува бутилката. — Единствената ми истинска любов. И хей, от вчера вече мога законно да пия!

Отваря бутилката, тапата шумно изхвърчава и се удря в тавана, а Алис налива шампанско в две чаши, без да пита искам ли, или не. Взема своята със себе си в банята, докато се къпе и облича, и когато вратата се затваря зад нея, аз вдигам моята към устните си и отпивам малка глътка. Не съм пила алкохол от нощта в която умря Рейчъл. Нито капка. Но пък и от смъртта ѝ насам не съм се забавлявала с приятелка, не и по този начин, затова отново надигам чашата и си позволявам лукса да се насладя на усещането на мехурчетата по устните и езика ми. Оставям още една глътчица да се стече в гърлото ми и си представям, че мога незабавно да почувствам въздействието, как алкохолът бързо преминава през вените ми и кара устните ми да парят, а главата ми — да олекне. Шампанското е сладко и се пие лесно, като стимулант, и трябва да се заставя да не го изгълтам всичкото прекалено бързо.

Наслаждавам се на всяка сладка глътка, на начина, по който тялото ми все повече и повече се отпуска, докато алкохолът се стича надолу по гърлото ми. Когато чашата се изпразва, се чувствам пощастлива, по-лека, по-свободна — нормално седемнайсетгодишно момиче, — затова просто се плюсвам на тапицирания с ярка дамска диван на Алис и се кискам, без да има на какво. Все още седя там, усмихвам се и се наслаждавам на начина, по който е натежало тялото ми, когато Алис се връща в стаята.

Трудно ми е да изразя колко привлекателна беше тя в действителност. Беше висока, със стройно, леко мускулесто и все пак женствено тяло. Имаше пищна висока гръд, толкова съвършена, че човек не можеше да не се запита дали не е прибягнала до помощта на хирурзи. Лицето ѝ бе олицетворение на съвършенството, с големи очи

с бадемовидна форма и дълбок, блестящ син цвят. Високи скули, широка, спираща дъха усмивка. Кожата ѝ беше златиста, сияйна.

Много хора могат да се нарекат привлекателни или красиви, но красотата на Алис беше толкова голяма, така набиваща се на очи, че бе почти натрапчива. На всяка сбирка, на която се появеше, красотата ѝ представляваше осезаемо присъствие, почти като друг гост — непоканен и понякога нежелан, но когото не можеш да пренебрегнеш.

Хората често ми казват, че съм красива, и винаги съм изпитвала тихо задоволство от външния си вид. Имам добре оформена фигура, хубави очи и пълни устни. Чиста гладка кожа, която бързо хваща приятен загар, приятна широка усмивка и прави бели зъби. И въпреки къдравата коса, която стои на главата ми като див неконтролируем гъсталак, един-два пъти дори са ме сравнявали със София Лорен.

Но редом до Алис винаги се чувствах съвсем безлична.

— О! Алис, виж се само! — възкликвам и вдигам рамене, неспособна да намеря подходяща дума. — Изглеждаш зашеметяващо.

Тя вдига ръце и се завърта на пръсти.

— Благодаря, госпожице Катрин!

Докато чакаме таксито, Алис занася празните ни чаши в кухнята и отново ги напълва с шампанско. И докато се изправям да взема питието си, забелязвам, че главата ми малко се върти. Чувството не е неприятно — в действителност се чувствам лека, свободна и отпусната, само след една чаша мислите ми са нефокусирани, неясни. И това чувство, тази лекота и щастие, усещането, че светът е благосклонно и приятелско място, внезапно ми се струват много, много познати. Точно това изпитвах в нощта, в която умря Рейчъл. И сега осъзнавам колко много ме плаши то. Това е трикът който алкохолът играе на съзнанието — убеждава те да свалиш гарда, да разчиташ на света да се погрижи за теб — и той ме плаши. Защото знам, че усещането за безопасност е само трик, опасна илюзия. Алкохолът те кара да поемаш рискове, които при други обстоятелства не би поел, помага ти да правиш глупав избор. А аз повече от всеки друг знам колко опустошителни могат да бъдат последиците от един-единствен лош избор. Живея с тях всеки ден.

Приемам чашата, но само се преструвам, че отпивам. В действителност едва оставям течността да навлажни устните ми и когато таксито пристига, изсипвам остатъка в мивката.

Алис е наела балната зала на хотел „Лайънс“ — огромна и величествена, с грамадни прозорци с дървена дограма и великолепен изглед към града. Бели балони, бели покривки за маса, музикална група. Сервитьори лъскат чаши за шампанско, има подноси със скъпи хапки. И понеже тържеството е частно, никой не ни иска личните карти, когато Алис взема и за двете ни по чаша шампанско.

— Фантастично е — поглеждам любопитно към Алис. — Майка ти и баща ти ли са подготвили всичко?

— Не — изпръхтява пренебрежително тя. — Те не могат да си позволят дори да поканят гости на барбекю, а камо ли нещо подобно.

— В Сидни ли живеят?

— Кой? — намръщва се Алис.

— Родителите ти.

— Не. Не, слава богу! Живеят на север.

Чудя се как може да си позволи да живее в Сидни, как си плаща наема. Мислех си, че я издържат родителите ѝ, че плащат за апартамента ѝ, но сега това не ми изглежда вероятно. Чудя се дали не е наследила пари от някой роднина и не притежава свое собствено състояние. Но въпреки че изгарям от любопитство, не питам.

— Както и да е — казвам, — много е щедро от твоя страна да организираш такова голямо парти за приятелите си. Не мисля, че аз съм способна на подобна щедрост. Сигурно щях да похарча парите за себе си — за презокеанско пътешествие или нещо друго.

— Радвам се, че ме смяташ за щедра — вдига рамене Алис. — Но истината е, че *обичам* партитата. Особено когато ги давам аз. Не се сещам за нищо по-хубаво от тях. А и нямам желание да ходя на презокеанско пътешествие.

— Така ли?

— Там няма да познавам никого. И мен няма да ме познава никой. Какъв е смисълът?

— О! — засмивам се и се чудя дали се шегува. — Презокеанските пътешествия си имат и добри страни. Различни култури, различни езици, различна храна... а самият факт, че никой не те познава, може да е за добро. Представи си колко свободен вътрешно навярно се чувства човек така. — Тя ме поглежда скептично. — Наистина ли не обичаш пътешествията?

— Изобщо не ги обичам. Тук ми харесва. Харесват ми приятелите. Харесва ми, животът ми. Защо да искам да си тръгна.

— Но... — Каня се да ѝ разкажа за собственото си любопитство по отношение на останалата част от света, колко запленена съм от различните езици и начин на живот, от *историята* на човешката раса, но ни прекъсва появата на първите ѝ гости.

— Алис, Алис! — викат те и тя изведнъж се оказва заобиколена от хора, някои от които познавам от училище, а други, по-възрастни, не съм виждала никога досега. Някои са облечени много официално, в дълги рокли, костюми и вратовръзки, други — делнично. Но сред всички тях има нещо, което е общо: всички те искат парче от Алис, миг от времето ѝ искат да са достатъчно интересни, за да се превърнат в център на вниманието ѝ, да я разсмеят. Всички те, без изключение, искат тя да ги забележи, да ги хареса.

И Алис се разстила наоколо, говори като че ли с всеки, кара всичките си гости да се чувстват добре дошли и удобно, но поради някаква причина аз съм тази, с която е избрала да прекара по-голямата част от вечерта. Държи ме за ръка, влачи ме от група на група и ме включва във всеки разговор. Танцуваме заедно и клюкарстваме за облеклото на гостите, с кого флиртуват, кой кого харесва. Прекарах чудесно. Не съм се забавлявала така от години, откакто умря Рейчъл. И докато съм тук, нито веднъж не помислям нито за нея, нито за съкрушените си родители. Танцувам, смея се и флиртувам и за малко забравям за нощта, в която убиха Рейчъл, нощта, в която осъзнах ужасната истина за себе си. Забравям всичко за нощта, когато в дъното на душата си открих онази долна страхливка, от която се срамувам.

ТРЕТА ГЛАВА

Рейчъл излезе на сцената и тълпата незабавно утихна. Изглеждаше красива — висока и зашеметяваща: червената ѝ кадифена рокля, за която знаех, че мама и татко са платили цяло малко състояние, подчертаваше ръста и фигурата ѝ. Беше само на четиринайсет, но на сцената притежаваше увереността и поведението на жена на двайсет и няколко години.

Мама стисна ръката ми развълнувано, аз се обърнах към нея и ѝ се усмигнах. Без да забележи това, тя се загледа в Рейчъл. Устните ѝ бяха стиснати в онова смешно изражение, което се появяваше на лицето ѝ, когато се опитваше да не се усмихне широко, а очите ѝ блестяха от щастливи сълзи на обожание. От другата ѝ страна татко се обърна да срещне погледа ѝ, но вместо това улови моя, усмигнахме се един на друг, развеселени от изражението ѝ. И двамата щяхме да се пръснем от семейна гордост.

Рейчъл седна пред пианото с праметнати елегантно над краката поли и засвири. Започна рецитала със соната от Моцарт — приятна нежна мелодия, която ми бе така позната, че можех да предвидя всяка нота, всяко фортисимо и кресчендо. Наблюдавах я, както винаги хипнотизирана от музиката ѝ, но и от трансформацията, която настъпваше в самия ѝ характер, когато излезеше на сцената. Там цялата ѝ срамежливост и непохватност изчезваха. На сцената тя бе царствена и завладяваща, дотолкова вживяна в представлението и музиката, че забравяше за себе си. Когато свиреше, бе невъзможно да си представиш, че може да е свенлива и несигурна, че все още е само момиче.

През целия рецитал — който продължи повече от час — мама не свали поглед от Рейчъл дори за миг. Когато я слушаше да свири, сякаш забравяше всичко: времето, мястото и хората, с които беше. Изпадаше в състояние, което бе почти транс.

Аз също свирех на пиано. От техническа гледна точка бях доста добра. Преди повече от година бях издържала изпита за седми клас и често печелех в училищните състезания и местните музикални събори.

Но Рейчъл бе тази, която притежаваше истински талант, и бе получила предложения за три стипендии в чужбина. Дали трябваше да приеме място в Берлин, Лондон или Бостън, за да осъществи мечтата си да стане концертираща пианистка, бе главната тема на разговор в нашата къща от седмици. За мен пианото бе само хоби. Приятно ми бе да свиря, дори обичах, но няхах никакво желание да го правя по цял ден, всеки ден. Пианото бе голямата любов на Рейчъл, нейната страст, и тя неуморно работеше на него.

Рейчъл бе осемнайсет месеца по-малка от мен и въпреки обичайното схващане, че по-голямото дете постига повече, в нашето семейство бе вярно точно обратното. О, всъщност и двете бяхме постигнали много: и двете имахме отлични оценки в училище, и двете работехме усърдно във всяка дисциплина, била тя музика, спорт или училищна работа, но Рейчъл бе движена от сила, която аз не познавах. За разлика от нея, аз се интересувах от момчета, партита и висене с приятели и това социално общуване не ми позволяваше да разгърна пълния си потенциал. Но аз няхах нищо против. Никога не съм завиждала на Рейчъл заради постиженията ѝ, напротив — беше ми приятно да имам много приятели и да ходя на партита. Не исках да жертвам този аспект от живота си заради съвършенство в учението или музиката. Винаги съм смятала, че животът ми е много по-забавен, отколкото животът на сестра ми.

Мама и татко живееха заради нея. Постоянно говореха за бъдещето ѝ като концертираща пианистка — с мен, помежду си, когато бяха насаме, с приятелите си, с Рейчъл. Бяха абсолютно отдадени на кариерата ѝ. И точно както тя бе маниакално и натрапчиво съсредоточена върху музиката, те бяха маниакално и натрапчиво съсредоточени върху Рейчъл.

Знам, че хората бяха шокирани от това, което изглеждаше като делене от страна на родителите ни: идеализирането на сестра ми и очевидната им липса на интерес към мен. Другите ме съжаляваха, защото изпитвах погрешното убеждение, че се чувствам пренебрегната. Но истината бе, че разбирах обожанието на мама и татко към Рейчъл споделях чувството, че в деня на раждането ѝ семейството ни е било благословено. Обичах я, дълбоко и неегоистично. Исках най-доброто за нея и няхах търпение да видя блестящата кариера, която я очакваше. Съвсем честно мога да кажа, че

двете никога не сме се състезавали една с друга — просто искахме различни неща и аз бях безумно щастлива, че геният е Рейчъл. Знаех колко труд влага в изграждането на таланта си и мисълта и аз да направя същото не ме привличаше. За мен самият факт, че съм свързана с нея, представляваше достатъчен триумф.

И независимо какво писаха във вестниците след убийството ѝ — всички онези болезнени спекулации и погрешни догадки за взаимоотношенията ни, мненията в таблоидите, дадени от така наречените експерти по психология, които заключаваха, че със сигурност е трябвало да изпитвам ревност, че това е абсолютно задължително за семейство с едно обикновено и едно гениално дете, — споменът за истинските ми чувства към Рейчъл никога не се разми.

Обожавах я и когато беше жива, и след смъртта ѝ. Бях и винаги ще бъда най-големият ѝ почитател.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След партито на Алис в училище се държат осезаемо по-дружелюбно с мен. Ученици, които не познавам, ми се усмихват и ми кимат по коридорите, а неколцина дори казват: „Здрасти, Катрин!“ Учудвам се, че знаят името ми. А освен това Алис всеки ден ме намира, когато дойде време за обяд. Сяда до мен и ме разсмива с истории за съучениците ни, с клюки за хора, които почти не познавам и не ме интересуват. Забавно е и съм повече от щастлива, че си имам компания, че вече не съм сама. Часът за обяд, който по-рано ми се струваше ненужно дълъг, минава много бързо, когато го прекарвам с Алис.

Не си задавам въпроса защо тя иска да прекарва времето си с мен. В крайна сметка преди бях популярна и съм свикнала хората да ме харесват. Алис иска да ми бъде приятелка, жадува за одобрението ми и се стреми да прекарва голяма част от времето си с мен. Слуша внимателно всичко, което имам да кажа. Така че макар почти да нямаме общи неща и да осъзнавам, че *по-рано* може би нямаше да съм ѝ приятелка, сега копнея за приятелството ѝ. Чувствам се благодарна, поласкана и изненадана. И за пръв път от години изпитвам нещо, подобно на щастие.

В първия четвъртък след партито ѝ се обаждам и я каня на гости с преспиване в събота вечерта. Живеея заедно с леля Вивиан, сестрата на баща ми, и това ми е приятно — тя е топъл и сговорчив човек, все ми повтаря колко се радва, че си има компания, а аз съм благодарна, че не съм в Мелбърн и мога да завърша гимназия някъде, където никой не е чувал за Рейчъл или за сестрите Бойдъл. Често оставам сама през уикенда, защото Вивиан пътува с приятели, и съм свикнала със собствената си компания. Приятно ми е сама да избирам какво да ям, какво да гледам по телевизията, каква музика да слушам. В началото след преместването ми Вивиан ме канеше да я придружавам — боеше се, че ще се чувствам самотна или уплашена — и веднъж наистина я придружих, но всичките ѝ приятели са почти четирийсетгодишни и се чувствах съвсем не на място. Предпочитам да си остана у дома.

Този уикенд Вивиан заминава и съм сигурна, че ще се радва да чуе за посещението на приятелката ми. Постоянно ме окуражава да каня хора в апартамента и очевидно смята, че е странно как избягвам да общувам с другите.

— Ще приготвя вечеря — казвам.

— Великолепно — отвърща Алис. — Надявам се, че си добра готвачка.

— Наистина съм — засмивам се. — Това е един от многобройните ми тайни таланти.

— Тайни, хмм? — За миг Алис утихва. — А много ли имаш?

В отговор само се засмивам, сякаш самата мисъл е абсурдна.

Прекарвам съботния ден в супермаркетите в пазаруване на храни. Някога, преди убийството на Рейчъл, често готвех за четирима ни, когато все още бяхме семейство, й знам какво правя. Купувам всички съставки: пилешки бутчета, кардамон, кисело мляко, кимион, кориандър, ориз басмати, за да стотвя едно от любимите си кърита. Така ще мога да приготвя всичко, преди Алис да е дошла, а щом пристигне тя, спокойно мога да го оставя да къкри, за да стане още по-вкусно, докато двете си говорим, смеем се и се опознаваме по-добре.

Прибирам се и приготвям къритото. После се изкъпвам и обличам. До пристигането на Алис остава един час, така че се обаждам на родителите си. И тримата напуснахме Мелбърн година след смъртта на Рейчъл — там ни познаваха прекалено много хора, прекалено много хора знаеха за случилото се. Невъзможно ни бе да понесем съжалителните погледи, любопитните изражения и натрапчивия шепот навсякъде, където отидем. Аз се преместих да живея с Вивиан, за да завърша средното си образование в „Дръмонд“ — една от най-големите гимназии в страната, толкова голяма, че можех да се уединя, да остана незабележима. Родителите ми купиха къща на няколко часа разстояние на север, в Нюкасъл, близо до брега. Разбира се, поискаха да отида с тях и настояваха, че съм прекалено млада да напусна дома. Но по онова време скръбта им вече ми тежеше прекалено много, самото им присъствие ме задушаваше, затова ги убедих, че „Дръмонд“ е идеалното училище, цялото ми бъдеще зависи от постъпването ми там, и те най-после омекнаха.

— Домът на семейство Бойдъл — изрича майка ми в слушалката.

Когато се преместих, смених фамилията си и сега се представям с моминското име на баба си. Патерсън. Оказа се учудващо лесно да захвърля старото си име, Кейти Бойдъл, и да се превърна в Катрин Патерсън — толкова лесно, поне на хартия, да се превърна в нов човек. Старото ми име ми липсва. Но то е част от старото ми „аз“ — моето щастливо, безгрижно, общително „аз“. „Катрин“ подхожда на новата ми, по-кротка личност. Кейти Бойдъл вече не съществува. Рейчъл и Кейти Бойдъл, прочутите сестри Бойдъл — и двете ги няма.

— Мамо.

— Миличка. Тъкмо се канех да ти се обадя. С баща ти си говорехме за колата ти.

— Така ли?

— Да. Сега не започвай да спориш, скъпа, моля те. Решихме да ти купим нова. В днешно време ги правят много по-сигурни, с въздушни възглавници и така нататък. Имаме пари и просто е смешно да те оставим да караш онази стара бричка.

— Не е бричка, мамо. Само на осем години е. — Карам старото волво на майка ми, което за човек на моята възраст е чисто нова и консервативна кола.

Тя продължава, сякаш изобщо не съм я прекъсвала:

— И намерихме едно разкошно пежо. Не е голямо, разкошно е, наистина, и най-хубавото е, че се е представило прекрасно на всички проверки за безопасност. Ще ти върши идеална работа в града.

Няма смисъл да споря. Не искам нито да я огорчавам, нито да го правя на голям въпрос. От смъртта на Рейчъл насам съм доволна да се подчинявам на родителите си в това отношение. Те са обсебени от мисълта за моята безопасност и правят всичко в човешките възможности да се уверят, че ще остана жива. Ниска цена е да приемам с подобаваща благодарност подаръците и загрижеността им, щом мога поне малко да облекча болката им.

— Звучи страхотно, мамо, благодаря.

— Как върви училището? Оценките ти вдигнаха ли се изобщо?

— Да — излъгвам. — Сега са много по-добри.

— Четох за медицинския курс в университета в Нюкасъл. Знаеш ли, там наистина са доста напреднали и репутацията им може да се мери с тази на Сидни. Всъщност изглежда като най-доброто място да се учи медицина в наши дни освен това там преподават много

изключителни лекари. Вих искала да го обмислиш, скъпа. Заради мен. Можеш да живееш с нас. Знаеш колко ще се зарадва баща ти, а и тогава наистина ще се съсредоточиш върху учението, без да се тревожиш за наем, сметки или храна. Ще се грижим за теб, всичко ще е по-лесно.

— Не знам, мамо, не знам. В момента английският наистина ми харесва, и историята, четенето... науката не е... както и да е, мислех си, че може да запиша изобразително изкуство или нещо такова. А и, мамо, наистина ми харесва да живея в Сидни.

— О, да, разбира се. Жилището на Вивиан е идеално и знам, че много ще се радва да останеш при нея. Изобразителното изкуство е прекрасно начало на образованието ти. Но наистина е само начало, скъпа. Накрая все пак ще трябва да се върнеш в нормалното русло. Когато си готова.

„В нормалното русло. Когато си готова.“ Това е най-конкретното, което мама може да каже за случилото се с Рейчъл, да признае загубата ни, живота, който водехме преди убийството ѝ. Бях в десети клас и се справях много добре — бях първата по успех във випуска си. Надявах се да получа достатъчно добра диплома и да следвам медицина в университета. Крайната ми цел бе акушерството. Бях планирала всичко. Но убиха Рейчъл и плановете ми рухнаха, нещата излязоха от нормалното русло. Самото русло бе изтръгнато изпод краката ми, откъснато от земята, унищожено. И през онзи ужасен период открих, че науката и математиката, всички онези точни науки, които толкова много обичах, не могат да ми помогнат да разбера какво се случи със сестра ми. Няма формула, няма математическо уравнение, което да ти помогне да се справиш с чувствата, останали след едно убийство. Науката е съвсем безполезна, когато трябва да разгадае нещастията на човешкото сърце. Но хуманитарните науки — литературата, историята, изобразителното изкуство и музиката, както и цялото вълшебство, създадено от хора, които разбират страданието — у тях има утеха, ако я потърсиш.

А сега се съмнявам, че изобщо някога ще мога да „се върна в нормалното русло“. Сега се движа в друго русло, съвсем бавно набирам скорост и не мисля, че ще мога или ще поискам да отскоча встрани от него.

— Ще си помисля, мамо.

— Добре. А аз ще ти пратя няколко от брошурите. — Тя се смее, но чувам лекото задавяне в гърлото ѝ, признакът, че от разговора ѝ се е доплакало. — Събрала съм доста.

Докосвам говорителя на телефона, сякаш по този начин мога да ѝ дам някаква утеха. И все пак утеха няма. Нейният живот протича само в по-голяма и не толкова голяма болка.

— Сигурна съм — казвам колкото се може по-топло.

— О! — Сега гласът ѝ е отново ясен, делови. Напълно е овладяла чувствата си. — Чуй ме само как съм обсебила разговора. Сигурна съм, че ще искаш да говориш с баща си. Няма го, скъпа, но мога да му кажа да ти се обади по-късно.

— Всичко е наред. Всъщност една приятелка ще дойде на вечеря. Може да се обади утре.

Когато затварям, се чувствам вцепенена. Цялото ми въодушевление от предстоящата вечер е изчезнало. Съжалявам, че им се обадох. Това не ме направи щастлива... и съм сигурна, че сега мама е още по-нещастна. С нея вече винаги е така. Винаги говори, постоянно планира, изпълнена е с идеи и практични теми за разговор. Сякаш не може да понесе да е тиха, да си позволи и секунда мълчание. По този начин не си дава време да си спомня, да помисли какво е загубила. Освен това пречи на събеседника си да се намеси, да каже нещо, което тя предпочита да не чува, да спомене Рейчъл.

Съвременният начин да тъгуваш, предполагаемият правилен начин е да говориш за скръбта си, да си позволиш да плачеш, да крещиш и виеш. Психологът ми казваше, че трябва да поговорим, и наистина, през онази безкрайна първа година след като загубихме Рейчъл, наистина се опитвах да говоря за случилото се, да изразя тъгата си, да вербализирам загубата ни, да призная отчаянието си. Но татко отказваше да слуша, а мама ме прекъсваше, сменяне темата и ако настоявах, започваше да плаче и излизаше от стаята.

Накрая се предадох. Чувствах се сякаш я изтезвам, и се отвратих от себе си, от себичността си. Когато говорех за това, всъщност търсех опрощение, уверение, че мама и татко не ме ненавиждат заради случилото се, че не съжаляват, задето оцелях аз. Но скоро осъзнах, че моля за невъзможното. Разбира се, те ме ненавиждаха заради случилото се, заради страхливостта ми, заради

бягството ми, заради това, че оцелях. Разбира се, че ако едната от дъщерите им е трябвало да умре, трябваше да бъда аз.

Пък и вече не вярвам да има подходящ начин да се справиш със загубата. Това е просто ужасно голяма болка, която трябва да носиш в себе си — постоянно страховито бреме и като говориш за него, не го караш нито да изчезне, нито да олекне. Рейчъл бе убита по най-ужасния начин, който човек може да си представи. В лицето на тази сурова истина думите са безполезни. Рейчъл е мъртва. Отиде си завинаги и никога вече няма да видим красивото ѝ лице, никога няма да я чуем да свири. Мъртва е.

Защо ни е да дълбаем в тази действителност, да се връщаме към нея отново и отново, да я разглеждаме, обсъждаме и изучаваме, докато очите ни се зачервят, а сърцата ни са смазани под ужаса и невъобразимата ѝ тъга, не мога да проумея. Това не би могло да ни помогне. Нищо не може. Ако мама изпитва нужда да се държи стоически, да се преструва, че е добре, да крие отчаянието си под прозрачна завеса от рязка експедитивност и делови разговори, това ме устройва. Не се сещам за друг, по-добър начин да продължи със смаления си живот.

Притискам пръст към малкия кръгъл белег на коляното си. Единствената физическа следа, която нося от нощта, в която Рейчъл беше убита, единствената физическа рана, която получих. В онази ужасна нощ в Мелбърн убиха погрешното момиче. И макар да не мога да кажа, че предпочитам да бях умряла вместо Рейчъл — не съм достатъчно смела за мъченица, все още обичам живота си и смъртта ме ужасява, — съм напълно наясно, че тогава загина по-добрата сестра.

Алис идва навреме и е толкова бодра и изпълнена с енергия, толкова красива, че веднага щом влиза и подема неспирното си бърбрене, започвам да се чувствам по-добре.

— Боже мой! — шепне тя и оглежда апартамента. — Толкова е луксозно! Родителите ти сигурно са супермодерни.

— Не — поклащам глава. — Не. Това не е жилището на мама и татко. Живея тук заедно с леля си Вивиан. Тя замина за уикенда. На север.

— Значи ще сме съвсем сами?

Кимвам, а Алис подскача във въздуха и изкрещява от радост.

— Ауу! Господи, Катрин, толкова се радвам! Мислех, че майка ти и баща ти са тук. Ще се вдигне голям шум — ела и се запознай с родителите ми, нещо такова. — Завърта очи. — Сякаш ще се женим или нещо подобно. Но ще сме си само двете. Без никакви родители. Слава богу!

Изритва обувките си и започва да крачи из стаята. Оглежда предметите, преценява гледката.

Напълно съм подготвена да обясня на Алис *защо* живея с леля си, а не с родителите си, да спомена за славата на „Дръмонд“ и качественото обучение там в сравнение с училищата в Нюкасъл, което не е съвсем невярно. Но тя се интересува много повече от апартамента, отколкото *защо* живея там.

— Сигурно е приятно да имаш толкова богато семейство — казва тя. Излязла е в коридора и сега надзърта в стаите. Гласът ѝ е висок и отеква силно, докато крещи: — Правила ли си партита тук? Обзалагам се, че не, нали? Да си устроим! Мястото е страхотно. Познавам купища хора, които можем да поканим. О! — възкликва внезапно. — Погледни само! — Посяга нагоре и сваля от лавицата на Вивиан една скъпа на вид бутилка. — Ирландско уиски. Обожавам го. Дай да пийнем.

— Не е мое — обяснявам. — На Вивиан е.

— Няма значение. Ще го върнем. Леля ти изобщо няма да забележи.

И тя занася бутилката в кухнята, намира чашите и налива щедро количество алкохол в две от тях.

— Имаш ли кока-кола?

— Съжалявам — отвърщам и клатя глава.

— И водата ще свърши работа.

Отива до мивката, долива чашите с вода и ми подава едната. Повдигам я и отпивам малка глътчица. Уискито мирише гадно, а вкусът му е още по-лош — горчиво, сухо и много силно — и знам, че няма да го довърша.

Алкохолът изобщо не влизаше в плановете ми за вечерта. Дори не беше ми хрумнало. Но нетърпението на Алис да пие ме кара да осъзная колко съм откъсната от действителността. Алис е на осемнайсет и може да пие съвсем законно. Нищо чудно, че иска,

съвсем нищо. Не всеки е толкова ужасен от света, колкото съм аз. Не всеки е така обгорен.

Занасяме чашите си на верандата и се заглеждаме в открилия се пред очите ни изглед към града. Говори най-вече Алис, но аз съм доволна просто да слушам и да се наслаждавам на енергията ѝ, на радостта ѝ от живота. И съм погълната от това да си спомням какво е да се забавляваш с някого на твоята възраст, да се запознавам с предишната си същност — едно по-младо и по-щастливо „аз“, момичето, което приемаше за даденост, че животът може да е такъв, че трябва да е такъв. Свободен, лек и изпълнен с радост. И за пръв път от години съм истински щастлива, както си седя тук, слушам Алис и се смея на разказите ѝ.

Алис е точно това, което искам у една приятелка, точно типът човек, с когото изпитвам нужда да бъда, за да ми помогне да забравя себе си. Тя е умна, непринудена и, най-важното, иска да се забавлява. Живее за мига и, много удобно, е удивително нелюбопитна по отношение на миналото.

Тя изпива няколко чаши уиски — аз все още бавно отпивам от първата си — и обявява, че умира от глад, затова влизаме вътре. Алис си налива още едно питие, предлага и на мен, но аз вдигам все още пълната си чаша и поклащам глава. Алис се намръщва.

— Не го ли обичаш? — пита.

— Ами хубаво е. — Усмивам се, отпивам малка глътка и се опитвам да не правя гримаса. Мога да ѝ обясня за страха, който изпитвам от алкохола, да ѝ кажа колко опасен може да бъде, но така само ще прозвуча като досаден родител, някаква шантава пуританка. Във всеки случай вече познавам Алис достатъчно добре и знам, че няма да задава много въпроси, ако не пия. Няма да се замисли особено за причините. Просто не е такава.

За миг тя се взира в мен, сякаш се опитва да разбере нещо, но после сваля бутилката и свива рамене.

— Тъкмо ще има повече за мен.

Сипваме от кърито и отнасяме препълнените си чинии на кухненската маса. Апетитът на Алис ме удовлетворява.

— Вкусно е! — възкликва тя и клати недоверчиво глава. — Невероятна си. Можеш да отвориш свой собствен индийски ресторант.

Засмивам се и скромно поклащам глава, но съм поласкана и не мога да сдържа усмивката си. Настроението ми се е подобрило невероятно. Тъгата, която изпитвах след разговора с майка си, е изчезнала. Веселостта и енергията на Алис са заразителни.

— И така — почуква тя по чинията си с гърба на вилицата, — какво ще правим сега?

— Можем да играем на нещо. Имам скрабъл. И „Всекидневно преследване“.

Алис поклаща глава.

— Много е скучно. Не мога да се съсредоточа върху скрабъла за повече от минута. Прилича ми на учебна задача. Какво ще кажеш за рисунки с думи? Или отгатване на думи по движенията?

— Но и за едното, и за другото ще ни трябват още хора.

За миг Алис замълчава замислено, после поглежда към мен и се усмихва.

— Знам кой може да дойде. Да ни позабавлява малко.

— Наистина ли? — Насилвам се да се усмихна, но съм разочарована. Надявах се на тиха нощ, само ние двете. Мислех, че ще си говорим до късно през нощта, може би ще си пуснем музика и ще потанцуваме. Ще прекараме една от онези момичешки вечери, които си представях, че съм пропуснала през последните няколко години. Освен това си бях прекарала страхотно и не мислех, че ни трябва някой, който да ни забавлява. Желанието на Алис да покани друг ме кара да се чувствам скучна. — По това време?

— Часът е девет и е събота! Нощните клубове дори не са отворили.

Свивам рамене.

— Кого искаш да поканиш?

— Роби.

— И?

— И какво?

— Кой е той?

— Само приятел. Работи като сервитьор в един наистина страхотен ресторант. Голяма скица е. Ще се влюбиш в него.

Изважда мобилния си телефон и започва да набира номера, преди да съм успяла да ѝ задам повече въпроси. Слушам я как го кани — гласът ѝ е уверен, дълбок и кокетен — и се чудя дали някога е била

срамежлива или несигурна. Трудно ми е да си представя подобно нещо.

— Скоро ще дойде. — Тя се изправя, протяга се и доволно потрива корема си. — Идеята беше страхотна, Кейти. Превъзходна храна, добра компания, а сега ще стане много по-забавно.

— Катрин. Не съм Кейти. Катрин.

Алис накланя глава настрана и ме поглежда озадачено.

— Но името ти отива. Наистина. Невинаги са те наричали Катрин, нали? Когато си била малка? Толкова дълго и възрастно име за малко момиченце. Кейти е сладко. Забавно. Подхожда ти.

— Не — повтарям. — Аз съм Катрин. Само Катрин.

Опитвам се да запазя гласа си безгрижен и приятелски, но усещам, че е прозвучал грубо, сякаш реагирам прекалено бурно. Чувствам се като някой от онези сковани префърцунени хора — по-рано изобщо не ме интересуваше как ме наричат хората: Кат, Кати, Кейти, Кейт, обичах всичките тези варианти, — но сега не мога да понасям никое от галените ми имена. Онова дружелюбно момиче със съкратените имена си отиде. Сега съм Катрин Патерсън до мозъка на костите си.

Челото на Алис леко се смръщва и тя ме стрелва с поглед, който е почти студен. Само след миг обаче лицето ѝ се прояснява, тя вдига рамене, усмихва се и кимва.

— Добре. „Катрин“ така или иначе звучи по-внушително. Като Катрин Хепбърн. А и по-дългото име подхожда на загадъчността, която излъчваш.

— Загадъчност ли? — изпръхтявам, доволна, че имам повод да се засмея и да сложа край на неприятния момент. — Няма никаква загадъчност.

— О, има! — Алис се навежда напред. — Всички в училище се чудят на теб. Толкова си хубава и умна. Толкова тиха, дистанцирана и затворена в себе си, но не защото си срамежлива или плаха или нещо подобно. Сякаш си избрала да не участваш в училищния живот. Сякаш си... о, не знам, сякаш имаш някаква голяма мрачна тайна и не искаш да се сприятеляваш с никого, за да не я разбере. Всички се интересуват, дори се плашат от теб. Някои хора си мислят, че си снобка.

— Снобка? Наистина ли? Значи грешат. Не съм снобка.

Изправям се и започвам да разчиствам масата. Избягвам погледа на Алис. Разговорът ме кара да се чувствам неудобно — стига прекалено близо до истината. Наистина имам тайна. Голяма мрачна тайна, както се изрази Алис. И при все че не съм снобка, е вярно, че наистина не искам да участвам в училищния живот и досега избягвах да създавам приятелства точно по тази причина. Очевидно в училище са започнали да се чудят и да говорят за мен. Не съм била толкова незабележима, колкото се надявах.

Но Алис избухва в смях.

— Ей, не се натъжавай. Стига де, само те дразня. Страхотно е да си загадъчен по този начин. Харесва ми. Сдържана си. Супер е. Може би просто ревнувам. Искан ми се самата аз да бях такава. — Слага ръка на гърдите си и затваря очи. — Тайнствена жена с трагично минало.

Изумена съм как почти налучка истината. Чувствам се разголена, изпълнена с неудобство и трябва да се преборя с необходимостта да побягна, за да се скрия. Да опазя тайната си. Боя се, че Алис ще продължи с темата, ще ме разпитва, докато разбере всичко, но тя свива рамене, оглежда се из стаята и поклаща глава.

— Господи! Този апартамент е страхотен. Задължително да организираме парти. — Изправя се и взема чиниите от ръцете ми. — Ти сготви. Аз ще почистя. Седни. Пийни още една... — поглежда към чашата ми и клати глава — милигълтка или две от питието си.

Не ми трябваше много време, за да разбера, че Алис иска винаги да е в центъра на вниманието. Това означаваше, че никога не говори дълго за друг. Пък и обичаше да провокира хората. Предизвикваше ги, казваше нещо, което звучеше леко обидно, но после го омаловажаваше и се държеше така чаровно и ласкателно, че бе невъзможно да ѝ останеш сърдит. Това откритие изобщо не ме безпокоеше. Напротив, радвах се, защото не е толкова прекрасна, колкото изглеждаше отначало. Самата аз се чувствах изтъкана от толкова слабости, че не исках идеална приятелка.

Алис не успява да завърши миенето. Започва — напълва мивката с гореща сапунена вода, но се увличаме в разговор, тя се разсейва и се връща на масата, за да подчертае нещо и да ми разкаже поредния анекдот. А после някой почуква на вратата.

— Това е Роби! — плясва с ръце тя, обръща се и припряно се отправя по коридора, за да отвори.

Чувам кикота ѝ и въодушевените ѝ възклицания. Чувам и дълбокия боботещ тембър, с който ѝ отговаря. А после той влиза в кухнята.

Висок е, русокос и много привлекателен по един спортен, здравословен начин. Усмивка ми се широко и протяга ръка.

— Катрин. Аз съм Роби.

— Здравсти.

Ръкостискането му е твърдо, дланта му — топла и суха. Отново ми се усмивва. Усмивката му е открита и хубава и за пръв път от години изпитвам слаба, но непогрешима тръпка на привличане. Той е страхотен. Усещам как започвам да се изчервявам. Примигвам, обръщам се към мивката и се преструвам, че съм заета със съдовете.

— Само да довърша. След минутка съм готова.

— Не, не. — Алис ме хваща за раменете и нежно ме избутва настрана от мивката. — Аз ще ги измия по-късно. Обещавам. Нека просто се позабавляваме.

Останало е много кърпички и Алис настоява Роби да го опита.

— Всичко наред ли е? — поглежда ме извинително той, докато тя му сервира една огромна чиния.

— Да. Наистина — уверявам го и съм искрена. Направила съм прекалено много. Достатъчно за шестима.

Алис пита Роби дали би желал да опита от алкохолната напитка, но той поклаща глава, споменава нещо за футболна тренировка и си налива чаша вода. Гледа как Алис си налива още уиски.

— Уиски? Не е ли малко твърдо, Ал?

— Да — съгласява се тя и намига многозначително. — Твърдо. Също като мен.

Тримата отново излизаме на верандата и Роби с апетит се нахвърля върху храната си. Отначало присъствието му ме прави малко срамежлива и леко раздразнена, че изобщо е дошъл, но той е толкова дружелюбен, така красноречиво хвали готварските ми умения и е толкова забавен, че не след дълго омеквам. Научавам, че е двайсетгодишен и работи в някакъв луксозен ресторант, и след нула време вече се смея свободно на разказите му за всички онези трудни, неприятни клиенти, с които трябва да се справя.

Застудява, затова се преместваме вътре и сядаме на пода в дневната. Уискито, което изпи Алис, започва да ѝ въздейства. Бузите ѝ

се зачервяват, както и очите. Гласът ѝ става забележимо неясен и тя започва да говори високо и непрестанно да прекъсва Роби, за да довършва историите му вместо него. Той обаче сякаш няма нищо против — просто се усмихва и я оставя да разказва.

„Обича я — правя си заключението. — Как я гледа, как дойде веднага по това време в събота вечер. Влюбен е в нея до уши.“

Алис се изправя, отива до бюфета и започва да преглежда колекцията от дискове на Вивиан, като се смее на вкуса ѝ.

— Боже мили! — възкликва. — Трябваше да си донеса айпода. Всички са толкова стари. От осемдесетте години! — Но накрая все пак избира албум на Принс и го пъха в уредбата.

— Майка ми обожава тази песен — оповестява тя. — Постоянно си я пуска и танцува. Трябва да я видиш как танцува, Катрин. Невероятна е. Прилича на филмова звезда. Просто е толкова красива, когато танцува. — Усилва звука и започва съблазнително да поклаща хълбоци.

Докато тя се усмихва със затворени очи, не мога да не се зачудя откъде дойде този неочакван израз на възхищение и привързаност към майка ѝ. Няколкото пъти, когато съм я чувала да говори за родителите си, думите ѝ звучаха пренебрежително, презрително. Почти така, сякаш ги ненавижда.

С Роби продължаваме да седим и наблюдаваме как Алис танцува. Добра танцьорка е, движи се плавно и съблазнително. Роби я гледа усмихнат. Изглежда напълно заплепен и през главата ми преминава мисълта колко ще е приятно, ако и мен някой ме обича така, колко ли ще е вълнуващо, ако някой се интересува от мен романтично. И за пръв път от смъртта на Рейчъл, за пръв път от Уил насам, си позволявам да си представя, че един ден в живота ми може да се появи някой като Роби, някой, когото да обичам. Някой красив, мил и умен. Някой, който също ще ме обича, независимо коя съм и какво съм направила.

Когато първата песен свършва, започва друга, по-бърза. Роби скача, протяга ръка към мен и ме изправя на крака. И така, танцуваме — трима души, отпуснати и спокойни в компанията си. Танцуваме близо един до друг, телата ни се докосват, хълбоците и бедрата ни се сблъскват, ръцете ни обгръщат телата на другите двама. Роби прегръща Алис. Целува я и аз ги наблюдавам, гледам притиснатите им

едно до друго тела. И двамата са толкова красиви, подхождат си идеално. Алис забелязва, че ги наблюдавам, усмихва се и прошепва нещо в ухото на Роби. Той я пуска, обгръща ме с ръце, притиска ме плътно до себе си. После се отдръпва назад, слага ръце на бузите ми, навежда се и притиска устни до моите — една целомъдрена, почти братска целувка, но така или иначе вълнуваща. Алис се усмихва, побутва ме, изкисква се. А после и тримата се прегръщаме и се смеем и аз съм изпълнена с щастие, почти с екстаз. Чувствам се харесвана. Привлекателна. *Млада*.

А когато гласецът започва да нарежда в главата ми — гласецът, който ми казва, че не заслужавам да бъда щастлива, че не трябва да вземам това, което Рейчъл не може да получи, — решавам да не го слушам. Решавам поне за тази вечер да не обръщам внимание на онази част от себе си, която ми отказва всичко, което *желая*. Сега съм весела и безгрижна. Сега съм Кейти Бойдъл. Само за една нощ. Млада, щастлива и буйна. *Кейти*. Забавна и дръзка. *Кейти*. Само за тази единствена вечер, Катрин я няма и мога да бъда себе си.

Така че продължаваме да се кикотим, да танцуваме и да се прегръщаме песен след песен, докато лицата ни заблестяват от пот, ожадняваме и трябва да отидем в кухнята за вода. Спираме да танцуваме, вземаме възглавниците от дивана, правим легло от одеяла и възглавници и се строполяваме на него. Говорим чак до три часа, когато ни спохожда сънят на изтощените хора — тежък и непробуден. Заспиваме, омачкани и мръсни, един до друг, с преплетени крака и лица към пода.

Събуждам се, а Алис лежи сгушена до мен. Свита е в ембрионална поза, с вдигнати пред лицето ръце в юмруци. Прилича на спящ ангел, който се подготвя за бой, на боксьор със странно невинен вид. Дишането ѝ е бързо и плитко и чувам тихото свистене от носа ѝ, когато въздухът влиза и излиза. Миглите ѝ трепкат и виждам как очите ѝ се въртят под клепачите. РЕМ фаза на съня. Сънува.

Бавно се освобождавам възможно по-тихо. Все още съм облечена в полата и тениската от предишния ден. Отивам право в банята, свалям дрехите си и се пъхвам под душа.

Тъкмо изплаквам шампоана от косата си със затворени очи, когато чувам гласа на Роби:

— ... утро.

Надавам вик и подскачам, а ръцете ми автоматично се стрелват да прикрият голотата ми.

Надниквам зад завесата на душа.

— Извинявай — ухилва се Роби, облегнат на умивалник. Около кръста му има увита кърпа, гърдите му са голи и с изключение на леко зачервените очи, изглежда невероятно. — Мога ли да скоча там вътре?

— Разбира се — кимвам и дръпвам завесата. — Излизам след минута.

Но той дръпва завесата и влиза при мен.

— Хайде, дръпни се. Няма да се бавя и после ще се разкарам от пътя ти.

Взема сапуна и се измива — краката, пениса, хълбоците, подмишниците, — без да проявява излишна скромност. Присъствието на голото му тяло до моето е учудващо несексуално, но приятелско по братски, дружелюбен начин и аз се успокоявам достатъчно, за да отпусна ръцете си.

Роби приключва с миенето и оставя сапуна.

— Аах — въздъхва. — Така е по-добре.

Отново ми се ухилва, навежда се към мен, полага кратка целувка на бузата ми и излиза изпод душа. Гледам го как отърсва водата от тялото си с длан, как нахлузва дънките, все още с влажна кожа, и излиза от банята.

Довършвам душа си, обличам се и отивам в кухнята.

Роби мие съдовете и почти е приключил с купчината, оставена от предишната вечер — купчината, която Алис обеща да измие.

— О, благодаря, Роби — казвам. — Та ти дори не яде. Не беше нужно да го правиш.

Той свива рамене.

— Искаш ли чай? Сложил съм чайника.

— С удоволствие. Но ще го направя аз. Много съм капризна по отношение на чая си. Пия само когато е приготвен както трябва. Нали разбираш, с листенца и каничка. Хората ме мислят за луда, че само им създавам проблеми, затова е по-лесно да си го правя сама.

— Жестоко. Няма да споря. И аз обичам чай с листенца. Вкусът е много по-богат. Майка ми пиеше само истински чай.

— „Пиеше“ ли? — питам.

— Преди да умре.

— О! Значи е умряла? Съжалявам, Роби. Колко тъжно. Кога?
Досега Роби е говорил, загледан в потопените си във водата ръце, но сега вдига поглед. Очите му са тъжни, мокри от сълзи.

— Преди малко повече от година.

— О, боже! Горкият. Навярно се чувстваш ужасно. Обзалагам се, че едва сега си започнал истински да усещаш липсата ѝ, нали? Обзалагам се, че наистина ти липсва.

Той кимва и отново свежда поглед към водата.

— Да.

Можех да спра. Можех да сменя темата и да заговоря за нещо по-весело, нещо не толкова напрегнато, но си спомням, че когато умря Рейчъл, хората правеха точно това. Помня колко странно се чувствах, когато обсъждаха смъртта ѝ толкова спокойно, едва я засягаха и отминаваха, сякаш бе не по-важна от разговор за времето. О, знаех, че просто нямат представа какво да кажат и навярно предполагат, че повече ме боли, когато говоря за това. А и се бояха да не изглеждат любопитни. Смъртта на Рейчъл бе настъпила по толкова отвратителен и ужасяващ начин, че самият разговор за нея би могъл да изглежда отблъскващ, нездрав. Но ме болеше през цялото време да я отминават като нещо незначително.

Затова не сменям темата.

— А баща ти? Той как се справя?

— Мисля, че е добре. Но не можеш да си сигурен, нали? Имам предвид, не искам да заставам пред него и да го попитам.

— Защо?

— Защото, ако не е добре, тогава какво? Какво? Какво мога да направя, за да му помогна?

Знам, че не бива да говоря глупави баналности, да му предлагам да поговори откровено с баща си, да изрека лъжата, че думите лекуват. Защото знам, че не е вярно. Не лекуват. Думите са просто думи, колекция от фонемни, безпомощни срещу силата на истинската болка, истинското страдание.

— Нищо — казвам. — Нищо не можеш да направиш. Това е истината.

— Именно. Мога само да кажа, че съм добре, той също може само да каже, че е добре. И тогава нещата мъничко се подобряват,

защото не трябва да се тревожиш за страданието на другия нещастник в добавка към своето.

— Да — кимвам. — Всеки се справя с болката по свой собствен начин. И накрая тя намалява малко. С всеки ден намалява по мъничко в съзнанието ти.

— Да — кимва Роби.

За миг оставаме мълчаливи. Изчаквам, оставям го да реши дали да продължим разговора, или да сменим темата. Той решава да продължи и думите избликуват забързано от устата му:

— Преди мама наистина да се разболее, се канех да се изнеса от къщи, но останах, защото исках да помогна и защото исках да бъда с нея, нали разбираш, да прекараме колкото се може повече време заедно, преди да умре... защото по онова време вече знаехме със сигурност, че ще умре... въпросът беше само кога точно. Но оттогава минаха повече от две години. И все още съм там. На двайсет години съм и все още живея у дома, защото прекалено много съжалявам моя старец и не мога да се изнеса. Но това, което е наистина глупаво, е, че не знам дали му е приятно да съм там. Най-вероятно иска просто да се изнеса, за да остане сам... и да се самосъжалява на спокойствие. Сигурно си мисли, че търся неговата компания. Всичко е... ами... в общи линии, всичко е толкова смахнато.

— Значи баща ти е зле?

— По принцип е добре. Или поне се държи сякаш е. Силен е и е съсредоточен върху това да се справя с нещата от всекидневието, грижи се къщата да е в добро състояние, чиста, да има храна, такива неща. Знаеш ли, постоянно ни идват гости, каним ги на вечеря с пица и бира. Голяма веселба е... сякаш животът без жена в дома е приказен. Но една нощ преди... о, около седмица, бях тръгнал към стаята му. Исках да му кажа нещо. За миг просто спрях пред вратата му, не знам защо, може би... както и да е... спрях и... и го чух да плаче. Наистина да плаче, нали разбираш, с онези шумни сърцераздирателни ридания. Беше ужасно, кошмарно. Искам да кажа, да, знам, че наистина обичаше мама и така нататък, знам, че му липсва, но звучеше толкова... толкова... безпомощно. Като дете. Сякаш изобщо не можеше да се владее. Цялото щастие и други подобни простотии са си чиста лъжа фасада, която поддържа заради мен. И не знаех какво да направя, затова просто продължих да стоя там за секунда. Исках да

спре, по дяволите, исках да млъкне! Много странно беше. И най-лошото е, че не изпитах съчувствие, просто го ненавиждах, задето ми позволи да го чуя, задето не продължи да се преструва, че е добре.

— Разбирам какво имаш предвид. — Думите излитат от устата ми, преди да осъзная какво казвам, какво му разкривам. — Да видиш родителите си в подобно състояние наистина те кара да пораснеш, да осъзнаеш, че светът е голямо и страшно място, над което те нямат контрол. И щом те могат да изпитват такава болка, щом не могат да контролират нещата, каква надежда има за теб?

— Точно така — съгласява се Роби, а после ме поглежда, внезапно стреснат. — Мамка му! Твоята майка не е умряла или нещо такова, нали?

— О, не. — Поклащам глава и се засмивам, сякаш самата мисъл, че съм запозната със смъртта, е абсурдна. — Съвсем жива е. Просто съм си мислила за тези неща. Освен това съм чела някои от книгите на баща ми за загубата и как се справят различните семейства. Просто съм плашеща. Луда.

— Луда или не, наистина описа чувството съвсем точно. Повечето хора откачат, когато кажа, че майка ми е умряла. Натъжават се или се смущават и сменят темата. Всъщност разговорът с теб ми се отрази по-добре, отколкото сеансите с терапевтката ми. Скучновата жена, която повтаря едни и същи неща. Посещавам я само защото татко смята, че трябва. Винаги ме пита какво чувствам и как се чувствам за това, което чувствам. А после ми казва, че чувствата ми са съвсем нормални, когато подтекстът през цялото време е, че трябва наистина да се опитам и да почувствам нещо съвсем различно. Чиста загуба на време. Абсолютни глупости. Със същия успех мога да говоря с руло тоалетна хартия.

Тъкмо се каня да кажа, че и аз се съмнявам доколко е полезен терапевтът при загуба в семейството — основното внушение на тези хора е, че съществуват начини на тъгуване, които са по-правилни, по-ефективни от други, и това е почти нечовешка представа, че една ужасна преждевременна смърт е нещо, което трябва да преодолееш, — когато Алис се провиква от другата стая:

— Добро утро! Гласът ѝ е дрезгав и дълбок от стоенето до късно снощи. — Хора? Къде сте? Чувствам се много самотна тук.

Двамата с Роби се усмихваме един на друг, свиваме рамене и оставяме разговора недовършен. Вземаме каната с чая, захарта и чашите и отиваме във всекидневната при Алис.

ПЕТА ГЛАВА

Вземам Сара от забавачницата по-рано от обичайното. За миг я наблюдавам през прозореца, преди да ме види, и със задоволство забелязвам, че изглежда напълно щастлива. Играе си с неизсъхващ пясък сама, заета да го потупва и оформя в лепкава цветна каша. Тя е момиченце, което предпочита самотата и се чувства неудобно около хората — точно каквато беше и Рейчъл навремето, — и макар да се радвам, че е толкова предпазлива, се тревожа това да не направи нещата по-трудни за нея. В крайна сметка ще трябва да тръгне на училище, да общува с хората, независимо дали иска, или не.

Странно е, защото никога не съм гледала на срамежливостта на Рейчъл като на слабост. Всъщност тази черта на характера ѝ ме умиляваше. Но за дъщеря ми искам животът да е идеален. Искам всички да я обичат. Искам всичко да минава колкото се може по-лесно, щастливо и гладко.

Хората постоянно ми повтарят, че прекалено я закрилям, че трябва да я пусна, да я оставя сама да се отпрати по своя път в света, но всъщност такова нещо като прекалена закрила на хората, които обичаш, не съществува. Искам да сграбча тези, които го казват, за ръката, да ги стисна и да изкрепя: „Глупаци такива, навсякъде има опасности! Да не мислите, че сте в безопасност, че можете да вярвате на хората? Че всички те са мили? Отворете си очите и се огледайте!“ Но само ще ме помислят за луда. Те са наивни, не разбират, не си дават сметка, че светът е пълен с хора, които ти желаят злото, които искат да те наранят, а аз се удивлявам как може да са толкова слепи.

Да си майка е трудно, противоречиво, невъзможно. Искам Сара да има приятели, да се смее и да е щастлива. Не искам да се среща с парализиращия страх, с който живея аз всеки ден. Но освен това искам да е внимателна. Да навлезе в този опасен свят с широко отворени очи.

Когато отварям вратата и влизам в стаята за игри, заставам зад нея и я чакам да усети присъствието ми и да се обърне. Обичам мига, в който ме забелязва, удоволствието, което се изписва на лицето ми, начина, по който мигновено забравя какво прави, и се втурва в

прегръдките ми. Привеждам се и я придърпвам към себе си, прегръщам я силно. Водя я на забавачница само два следобеда всяка седмица, в сряда и петък — болезнено дълги и скучни следобеди за мен, — и винаги когато я вземам в петък следобед, изпитвам облекчение. Радвам се, че е изминала още една седмица, че двете можем да бъдем заедно четири дни без прекъсване, преди да се наложи да я върна обратно.

Всъщност не се налага да идва. Записах я на забавачница, защото мисля, че трябва, защото знам, че има нужда да общува с други деца. Не работя — не мога да понеса мисълта да се разделя с нея за цял ден пет пъти в седмицата — и двете живеем в дома на родителите ми, в самостоятелно обособен апартамент на долния етаж. Жилището ни е приятно и слънчево. Преди да се нанесем, мама и татко смениха килима и боядисаха стените в меко ведро жълто. Освен това обзаведоха нова кухня — бяла и чиста, със съвременен дизайн. Отваря се към жилищното ни пространство, което е пълно с книги и играчки, има и мек удобен диван и телевизор. Плъзгачи се врати водят до настлан с плочи двор — където татко направи пясъчник — и Сара спокойно може да кара велосипедчето си с три колела, без да излиза от полезрението ми, без опасност. Всяка от нас си има спалня — макар че през повечето нощи Сара се промъква в моето легло — и малка баня с вана, но без душ.

Днес я вземам по-рано, защото е денят на ежегодното ни пътуване. Ще я заведа на Джиндабайн, на снега, и съм въодушевена като дете при мисълта колко ще се зарадва Сара, когато го зърне. Сега е пролет и по-голямата част от снега заедно с наплива от зимни туристи ще е свършил. Но ние не отиваме заради ските. Аз съм ужасна скиорка и нямам никакво желание дъщеря ми да се учи, във всеки случай не и сега. Но можем да си направим снежен човек, да организираме битка със снежни топки, може би да се повозим на шейна. Можем да пием топъл шоколад край огъня и да се порадваме на студа, както и на малко време само двете, далеч от мама и татко.

— Мамо! — провиква се тя, щом ме зърва. Изправя се и се втурва към мен, като в бързината събаря столчето си, и обвиня ръце около врата ми. — Готови ли сме да тръгваме?

— Аз съм готова. А ти?

— Взе ли моите неща?

— Да.

— Мечето Сали?

— Разбира се.

— Но какво ще правят баба и дядо?

Сара знае колко много зависят от нея моите родители. Натъжава ме мисълта, че макар и толкова малка, вече се тревожи за тях.

— И те ще се забавляват страхотно този уикенд. Поканили са приятели на вечеря.

— Наистина ли? — Лицето ѝ се прояснява. — Радват ли се?

— Да. Почти колкото нас.

Навеждам се и я вземам на ръце, после вдигам чантите си, отписвам я от списъка с децата и тръгваме към колата. Излизаме от Сидни бързо и без проблеми — прекалено е рано за задръстванията в петък вечер. Сара е притихнала. Взира се през прозореца, пъхнала палец в устата си, отпусната на седалката, спокойна, почти в транс. Винаги е такава, когато се вози в кола, и когато беше бебе това бе най-лесният начин да я приспя или да я накарам да спре да плаче.

Карам внимателно по магистралата и държа колата си на възможно по-голямо разстояние от другите. Не съм забравила уроците на баща ми за безопасно шофиране. Татко се опита да ме разубеди за това пътуване.

— Пътищата ще са ужасни — предупреди ме той. — Всички най-лоши шофьори, всички най-тъпи манияци ще се изсипят на пътя за уикенда. А и ти не си свикнала да караш при тези условия. — Говореше рязко. — Не бъди глупачка. — Забелязах обаче сълзите в очите му и треперенето на ръцете му.

Разбирам ужаса му — всеки ден по пътищата убиват хора. Само една малка грешка, една погрешна преценка, един миг загуба на концентрация — всяка една от тези предпоставки е достатъчна, за да се озовем на пътя на многото полуремаркета, които задръстват магистралата. Още два живота, загубени само за миг. Вече съкрушено семейство, унищожено докрай. За мама и татко няма да има смисъл да живеят повече. Прекалено ще им дойде да загубят друго дете и единственото си внуче, а те, повече от всички други, знаят, че немислимото се случва. Знаят, че кошмарите се превръщат в действителност.

Така че заради родителите си не отделям очи от пътя и ръце — от волана, а вниманието ми е изострено до краен предел. Страхът на баща ми ме възпира да натисна педала на газта с всички сили.

ШЕСТА ГЛАВА

— Не, не, не, не! Не Кофс Харбър! — възкликва Алис и клати глава. — Там е ужасно, пълно с дебели хора. И няма хубави ресторанти.

— Пълно е с дебели хора? — поклаща глава и Роби. — Понякога си такава снобка, Алис. Голяма кучка.

— Това е истината. Този град е същинска дупка. И ако искаш ваканция на плажа, Кофс така или иначе не е най-подходящото място. Няма къде да останеш непосредствено до водата, нали знаеш. Железопътната линия минава между къщите и брега. Отвратително е. Повярвай ми. Родителите ми го обожаваха. По-голямо доказателство, че мястото не струва — здраве му кажи.

Алис не ми е разказвала почти нищо наистина съществено за родителите си. Чудя се какви ли са отношенията ѝ с тях. Понякога, изглежда, ги ненавижда — присмива се на бедността им, на лошия им вкус, на глупостта им — и аз съм потресена, че може да е толкова безчувствена към собствените си плът и кръв, към хората, които са я отгледали, които със сигурност я обичат. И все пак друг път тя говори за майка си почти осезаемо с любов и възхищение. Някой ден ще я разпитам по-подробно за тях. Надявам се някой ден да се запознаем.

Тримата се опитваме да организираме съвместно пътуване за почивните дни. Развълнувана съм и си представям приятен уикенд с плуване, ядене и бърборене. Но не можем да се съгласим къде трябва да отидем, а освен това бюджетът ни е малък. Това усложнява нещата, защото Алис е претенциозна.

Чувствам се малко виновна, защото родителите ми имат къща в планината, която от време на време използват през уикенда. Хубава е, модерна, обзаведена с мебели от светло дърво и неръждаема стомана, с отворен план и великолепен изглед към планината. Баща ми я проектира и включи в плана всичко, което обича да вижда в една къща: удобство и стил, чисти прави линии и най-важното, много светлина и въздух. Освен това има плувен басейн и тенис корт, така че винаги има

какво да правиш. Къщата е разположена на пет акра земя и е скрита от чужди погледи зад гъста завеса от иглолистни растения.

Родителите ми с удоволствие ще ми разрешат да я използвам. Често предлагат да заведе там приятели за уикенда и знам, че ще са очаровани да чуят как се забавлявам. Мястото е великолепно и сигурно щяхме да си изкараме страхотно. И най-хубавото: без да плащаме! Но не мисля, че ще го понеса. Откакто Рейчъл умря, съм ходила там само веднъж, няколко месеца след смъртта ѝ, когато с мама и татко все още бяхме в шок и се държахме като изгубени, лишени от цел души. Беше толкова болезнено да съм там без сестра си — отсъствието ѝ създаваше някакъв зловещ вакуум, който изсмукваше от мястото всяка радост и любов, — че оттогава не съм се връщала.

По време на ваканциите отивахме с кола от Мелбърн в планинската къща и оставахме там цяла седмица, понякога две. Мястото беше хубаво, тихо и Рейчъл можеше да се упражнява на спокойствие. Голямото ѝ пиано бе централната мебел в жилището и когато Рейчъл бе все още жива, с мама и татко седяхме на терасата, пиехме чай и я слушахме как свири. Нощ след нощ се настанявахме там, омагьосани от силата на музиката и гледката на планините наоколо. Почти не говорехме, но от време на време се споглеждахме, за да се усмихнем, да потвърдим колко сме щастливи, колко приятен, богат и лесен е животът ни.

В къщата нямаше нито телевизия, нито радио, нито някакъв външен източник на развлечения но имаше игри, шах и скрабъл, както и огромни картинни пъзели. Дните, които прекарвахме там, минаваха бавно — времето беше без значение, докато бяхме далеч от изискванията на всекидневието, — а ние се глезехме с привързаност и преднамерено удоволствие от взаимната си компания. Не го казвахме на глас, но беше очевидно от начина, по който се държахме — страхотните игри на тенис, обсъждането на вечерята и решаването кои двама са наред да готвят вечерта, последвано от много внимателното приготвяне и изяждане с наслада на ястието, дългите безцелни следобедни разходки (уловени под ръка и хванали пръстите си едни в други), когато се отдавахме на спомени и се смеехме още повече, любящите усмивки — всичко това бе неизреченото признание, че четиримата сме радостни и благодарни да сме част от такова изпълнено с обич, привилегировано семейство.

Така че, макар планинската къща да е очевидно идеална за екскурзията, не споменавам за нея. Вместо това предлагам да отидем на юг.

— Но на юг водата е по-студена. Искам да отида на север, където е по-топло — изскимтява Алис.

— Дори няма да забележиш проклетата разлика. А и на юг е по-спокойно. И по-евтино.

Роби поглежда към мен и се усмихва. Очите му се разширяват леко с обич и развеселеност от недоволството на Алис.

— Идеята е чудесна, Катрин.

— Хей!

Алис се вира първо в мен, а после и в Роби.

— Видях как се спогледахте току-що. Значи вече си говорите с погледи, а? И може би имате предвид мен? — Усмихва се, но гласът ѝ е остър, а в очите ѝ искри студен блясък. — Само не забравяйте, че всичко се върти около мен. Помежду ви няма нищо. Нямахте дори да се познавате, ако не бях аз.

— Млъкни, Алис — завърта очи Роби и вдига празната си чаша. — Имам нужда от още кафе. Бъди добра домакиня и ни донеси.

Алис доближава лице до неговото и за миг не съм сигурна какво ще направи. Изглежда сърдита и се чудя дали ще изкрещи, или ще му каже да си тръгва. За миг дори си помислям, че може да го ухапе. Вместо това тя притиска силно устни към неговите, отваря уста и напъхва езика си между устните му. После също толкова внезапно се отдръпва, взема празните ни чаши и се изправя.

— Още кафе? Или чай, Катрин? — Поглежда надолу към нас и се усмихва весело.

— Звучи добре. Благодаря.

Роби я проследява с поглед как напуска стаята и от обожанието и стъписването, изписани на лицето му, е очевидно, че е омагьосан.

— Тя сериозно ли говореше? — питам.

Той се обръща към мен със сепнато изражение, сякаш е забравил за присъствието ми.

— Дали е било сериозно? — повтаря и кимва. — О, да. Имаш предвид дали всичко се върти около нея? Напълно сериозно е. Разбираш ли, Алис е съвършена нарцисистка. Абсолютна. Наистина я е грижа само за нея самата.

По онова време просто си мисля, че Роби прави повърхностна, необмислена забележка. В крайна сметка той я обича, така че не е възможно да говори сериозно. Алис е малко себична, малко погълната от себе си, да — и аз съм го забелязала. Но какво от това? Тя може да бъде и удивително щедра и мила. Освен това притежава забележителна способност да слуша и да кара другите да се чувстват специални.

— Но въпреки това я обичаш? — засмивам се.

— Тя е като наркотик. Никога не ми стига. — Изглежда натъжен и внезапната му сериозност ме изненадва. — Знам, че ми се отразява зле, знам, че никога няма да бъда щастлив с нея, но не мога да се спра. Независимо какво ми причинява, не спирам да се връщам отново и отново за още. — Вдига рамене и поглежда настрана. — Страдам от пристрастяване. Пристрастяване към Алис.

— Но какво...? — Каня се да го попитам какво точно е направила, защо смята, че му се „отразява зле“, но тя се връща в стаята, понесла чашите, от които се вдига пара.

И така, тримата правим планове за уикенда, смеем се и забравяме за всякаква предишна неловкост. Спирам да се чудя за това, което каза Роби, а по-късно не се сещам да го попитам. Значи Алис има някои особености на характера. И какво от това? Нима нямаме и всички ние? Просто съм прекалено щастлива, за да позволя това да ме безпокои. Прекалено много се забавлявам, за да обърна внимание на малкия предупредителен гласец, който не спира да цвърчи в главата ми.

СЕДМА ГЛАВА

— И после какво стана? — Карли се приведе напред и очите ѝ се разшириха от любопитство. — Хайде! Не можеш да спреш тук.

Но Рейчъл стоеше на прага. Пижамата ѝ бе омачкана, лицето — зачервено и подпухнало. Видях, че е плакала.

— Рейч? — протегнах ръка към нея. — Какво има?

— Пак сънувах страшен сън.

— О! Ела тук. Ела и седни с нас — подканих я и се усмихнах извинително на Карли. Тъкмо ѝ разказвах за предишната вечер, която бях прекарала заедно с гаджето си, Уил. Бяхме се целували и докосвали и едва не правихме секс. Карли настояваше да чуе всички подробности.

Карли беше най-добрата ми приятелка — високо, откровено момиче, известно повече с остроумието и нетактичното си чувство за хумор, отколкото с успеха си в училието. Когато се записа в нашето училище, двете се възневидяхме от пръв поглед: аз бях отвратена от очевидната вулгарност на Карли, а тя, по своите собствени думи, ме бе сметнала за „нахална надута богата кучка“. Мисля, че дълбоко в себе си и двете се плашихме от това, което изглеждаше като огромни различия помежду ни.

Станахме приятелки по време на лагера през седмата ни година в училище — седем кошмарни дни на студ, влага, глад и неудобство, които трябваше да ни помогнат да „открием себе си“. На нас двете с Карли ни бе възложено да готвим заедно (сигурна съм, че това беше съзнателен план на учителите, за да ни съберат на едно място — искаха от учениците да се сближат с всичките си врагове по време на този лагер) и помежду ни се създаде силно приятелство, докато всяка нощ се борехме да приготвим от крайно ограничените продукти нещо годно за ядене и да се справяме с постоянните гръмогласни оплаквания на съучениците си. Останах впечатлена от способността на Карли да се шегува с всичко и да приема оплакванията с възхитително чувство за хумор. А тя по-късно ми каза, че се е впечатлила от упоритостта ми, от твърдата ми решителност да се опитам да извлека най-доброто от това,

с което разполагахме. Хареса ѝ как нощ след нощ не спирах с опитите да приготвя сваятно ядене, макар и двете да знаехме, че е невъзможно.

Рейчъл седна на пода до мен и аз обгърнах раменете ѝ с ръка.

— Пак ли същият сън? — попитах.

— Да.

— Рейчъл все сънува един наистина ужасен сън — обясних на Карли. — Вижда момиче, което ѝ се струва много познато, и то ѝ се усмихва, така че тя отива до него.

— И колкото повече се приближавам — продължава вместо мен Рейчъл, — толкова по-познато ми се струва лицето на това момиче. Отначало наистина съм развълнувана и щастлива да го видя. Сякаш наистина го обичам много, сякаш я познавам отнякъде. Но докато се приближавам, започвам да си мисля, че това момиче може би не е чак толкова дружелюбно, колкото изглежда, или че у него има нещо много лошо. А после, когато заставам точно пред девойката, виждам, че тя всъщност съм аз, че има моето лице. И изведнъж просто разбирам какво означава това. Да видя лицето си така. Това означава, че ще умра, и изведнъж изпитвам такъв силен страх... и се опитвам да се извърна, да се махна от момичето... но то се усмихва с ужасна зла усмивка. Опитвам се да избягам, но момичето започва да се смее и, разбира се, не мога да избягам. Тогава се събуждам. — Рейчъл поглежда към Карли и свива рамене. — Наистина е страшно. Знам, че не звучи чак толкова ужасно, но просто... изпитвам такава сигурност, че ще умра. Това момиче, тази моя двойница е нещо като пратеник на смъртта.

— Звучи абсолютно зловещо — съгласи се Карли и потръпна. — Нищо чудно, че те подлудява.

— Защо не легнеш на леглото ми? — обърнах се към сестра си. — Опитай се отново да заспиш. Утре имаш важна репетиция. Трябва да си отпочинала.

Рейчъл се вмъкна в леглото ми. Придърпах завивките отгоре ѝ, целунах я по челото и отново седнах на пода до Карли.

— И? — побутна ме тя. — Моля те, продължавай.

Поклатих глава.

— Не — прошепнах. — Почакай Рейчъл да заспи.

— Знам за какво говорите — обади се сестра ми от леглото с тих глас. — Знам, че си говорите за момчета. Чух ви, когато влязох... Не

спирайте заради мен. Това не ме интересува. Честно. Дори няма да слушам.

Карли повдигна вежди, сякаш искаше да каже: „Виждаш ли? Не е кой знае какво.“

— Обещавах ли? — попитах. — Обещавах ли, че няма да слушаш, Рейч?

— Едва си държа очите отворени — отвърна тя. — Ще съм заспала, преди да си казала и две думи. Освен това не ме интересува какво правите ти и Уил. Повярвай ми. Просто е гадно.

Така че разказах на Карли какво се е случило между мен и Уил. Разказах ѝ почти всичко с припрян и приглушен глас, за да не чуе Рейчъл. Казах ѝ и за физическата част, но не споменах какво сме си говорили. Не ѝ признах как се смяхме от радост и удивление, как си шепнахме нежни думи и си обещахме да сме си верни. Любящите думи бяха свещени много повече от физическите действия, затова ги запазих за себе си.

* * *

На следващия ден двете с Карли се срещнахме с Рейчъл след репетицията ѝ по пиано. Напоследък бяхме започнали да пием кафе и нямаше нищо по-приятно от това, да отидем в някое кафене и да седим над чаша капучино колкото се може по-дълго — да наблюдаваме другите клиенти, да клюкарстваме за приятелите си. Струваше ни се много зряло, но за разлика от останалите зрели неща, на които започвахме да се наслаждаваме — партита, алкохол и всичко, свързано с момчета, — това бе безопасно и удобно. В него нямаше нищо тайно и нямаше никого, когото да се опитваме да впечатлим. Нямаше нужда да се преструваме. Можахме да бъдем просто самите себе си.

Заведохме и Рейчъл в кафенето и тя заговори колко се вълнува за предстоящия концерт. Другите музиканти били фантастични и всички били на едно мнение как да интерпретират музиката, която щяха да изпълнят. Беше ми приятно да говоря за концерта, защото ме интересуваше, защото обичах и разбирах музиката и защото винаги ми беше приятно да видя сестра си оживена и разговорлива. Но след

известно време забелязах, че на Карли ѝ доскучава. Очите ѝ се рееха настрани и тя започна нетърпеливо да потропва с пръсти.

— Карли — казах. — Ехо? Отегчаваме ли те до смърт?

— О, боже! Съжалявам. — Рейчъл притисна длан към порозовялата си буза. — Не спирам да говоря за това, нали? Но просто е толкова вълнуващо. Съжалявам, хайде да сменим темата.

Карли отхвърли извинението ѝ с кратко поклащане на главата.

— По кое време трябва да сте си у вас? — попита тя.

— Нямаме определен час. — Погледнах към Рейчъл и вдигнах рамене. — Но ти трябва да се упражняваш, нали така?

Рейчъл си погледна часовника.

— Да. Но часът е едва четири. Има много време.

— Познаваш ли Джейк, Рос и другите от компанията им? — Карли погледна към мен и от усмивката ѝ разбрах, че има план, включващ нещо, в което не бих желала Рейчъл да се замесва.

— Да. — Познавах ги бегло. Бяха от момчешкото училище, с година по-големи от нас двете. Участваха в една група и бяха прочути с това, че са диви и много популярни.

— Следобед групата ще репетира. В бараката на онзи стар фермер. Е, мислех, че ще е репетиция, но се оказа, че ще е по-скоро парти. Очевидно много хора ще ходят там. Всички от единайсети и дванайсети клас. Нали знаеш — музика, няколко бири и така нататък. Ще бъде забавно.

Поклатих глава.

— Не мисля. Не и днес.

— О, защо не? — попита сестра ми. — Много искам да видя групата.

— Те са *последна* година, Рейчъл. Ще пият и така нататък. Няма да се чувстваш удобно.

— Ще се чувствам, ако има музика.

— Не. Хайде просто да се приберем у дома.

— О, стига, Кейти! *Моля те!* Само ще отидем, ще погледаме групата и *тогава* ще се приберем вкъщи. Знам, мислиш си, че съм голямо бебе, но не е вярно. Имам нужда от малко забавление. Следващите няколко седмици ще репетирам по цял ден. Музиката ще ме вдъхнови. Моля те.

Рейчъл бе различна от повечето си връстници. Тя сякаш не се нуждаеше от приятели така, както повечето тийнейджъри. Не че беше студена или не обичаше хората, напротив, обичаше дълбоко и предано и бе яростно предана на онези, които обичаше. Но беше срамежлива. Сбирките само я правеха непохватна и неловка и тя не умееше да води разговор. Ако някой се обърнеше към нея в тълпата, тя се изчервяваше, заекваше, говореше неразбрано бързо и после се отдръпваше в себе си, за да е ясно, че не иска отново да я заговарят. Беше толкова тиха и необщителна, че в очите на онези, които не я познаваха, изглеждаше надменна и безразлична. Но ако човек успееше да я въвлече в разговор, да я накара за миг да забрави къде се намира, тя го изненадваше колко много е забелязала от случващото се около нея. Беше проникателна, състрадателна и мъдра далеч отвъд годините си. Почти всички, които я срещнаха и направеха усилие да я опознаят, започваха да ѝ се възхищават. Тя бе единственият човек сред познатите ми, който бе изцяло лишен от злоба, завист или алчност единственият, когото бих сравнила с ангел.

Бе толкова нетипично за нея да поиска да отиде на такова събиране, че останах изненадана. Радвах се да видя колко е отпусната и разговорлива с Карли и бях доволна, че иска да присъства на партито. Сметнах го за знак, че излиза от черупката си, и бях очарована. Искях да се позабавлява. Тя не бе бунтовничка по природа в нито едно отношение и изобщо не се притеснявах, че ще се забърка в някаква беда, затова не виждах причина да ѝ откажа. Тя *искаше* да отиде, *искаше* да чуе музиката и в това със сигурност нямаше нищо лошо.

Разбира се, тогава не знаех, че това дребно решение ще се окаже толкова важно. Когато нещата се объркат, когато се случи трагедия, хората винаги се обръщат назад, опитват се да намерят повратните мигове важни моменти от времето, които задвижват съдбоносните събития. Понякога е трудно да намериш точно време или точно събитие, конкретно решение, което е можело да предотврати определена трагедия...

— Добре — свих рамене. — Не виждам защо не.

... Но що се отнася до живота и смъртта на Рейчъл, този момент от времето, това единствено най-обикновено решение подпечатва съдбата ѝ.

ОСМА ГЛАВА

Вивиан се опитва да го прикрие, но виждам изненадата ѝ, когато ѝ казвам, че ще замина с Алис и Роби за уикенда. Прегръща ме силно, преди да тръгне за работа.

— Забавлявай се, млада госпожице — заръчва ми.

Решили сме да се отправим на юг и вземаме моята кола, новото пежо, защото е най-бърза и най-удобна. Тръгваме от Сидни в петък сутринта. И аз, и Алис би трябвало да сме на училище, но учителите са снизходителни към дванайсетокласниците и най-вероятно дори няма да споменат за отсъствието ни. Във всеки случай си нося „Хамлет“ и смятам да препрочета книгата, докато се излеждавам под слънчевите лъчи на плажа. Роби е взел една от редките си отпуски за уикенда и сега шофира, защото единствен от трима ни не е ограничен до осемдесет километра в час. И тримата сме развълнувани, в добро настроение и се смеем и шегуваме през по-голямата част от четиричасовото пътуване до Меримбула.

Наели сме стара дървена селска къща с две спални. Намерихме я по интернет и макар че там имаше няколко снимки на интериора — на кухнята и трапезарията, — не сме съвсем сигурни какво ще заварим. Затова, когато пристигаме и виждаме прекрасна варосана къща с дървена веранда с изглед към плажа, изпитваме и задоволство, и облекчение.

Втурваме се вътре и побягваме през къщата със смях и възклицания:

— Идеална е!

— Господи! Вижте само тази огромна стара вана.

— Ами гледката! Океанът се чува от всяка стая. Ооо! Просто страхотно.

— Ей, елате, вижте спалните. Тези легла! Невероятни са.

Обличаме си банските и се втурваме към плажа. И тримата влизаме право във водата, без да се бавим в изпробване на температурата — просто се гмурваме под вълните. Водата е ледена, но аз съм прекалено щастлива, опиянена от живота, приятелството и

тръпката да си млад, от мисълта, че ме очакват цели три дни на декадентска радост, за да се тревожа за студа. Алис и Роби се плискат един друг, прегръщат се и се смеят. Алис побягва от него, като се киска и препъва. Той я улавя, но тя се изтръгва, едната презрамка на банския ѝ се смъква и открива гърдата ѝ. Това я кара да избухне в още по-силен смях, Алис се завърта и пици като въодушевено дете. Дръпва другата презрамка, така че сега и двете ѝ гърди са освободени. После ги хваща в шепи, повдига ги и като ги стиска, насочва зърната им към Роби.

— Бум, бум, мъртъв си! — обявява тя.

— Ооо! Аах! — Роби се улавя за гърдите и пада по гръб във водата.

Алис се обръща към мен, отново насочила зърната.

— Не, не! — Смея се. — Имай милост.

С крайчеца на окоото си забелязвам движение и се обръщам. Покрай нас минават мъж и жена на средна възраст, гледат ни и лицата им са застинали в преднамерено изражение на неодобрение и отвращение.

Алис проследява погледа ми и ги вижда. Наблюдавам как смехът изчезва от лицето ѝ, заменен от гняв. Тя внезапно се обръща, така че се озовава лице в лице с двойката. Посяга зад себе си и дръпва презрамките на горнището, така че то се развързва и увисва в ръката ѝ, после смъква и долнището, изплъзва се от него и се изправя. Гола и войнствена, поглежда към двойката и се усмихва със студена предизвикателна усмивка.

Мъжът и жената побягват напред със зачервени лица, като мърморят и клатят глави.

Алис наблюдава отдалечаването им, а после накланя глава назад и се размива.

Тази нощ пируваме с риба и картофки, купени от местно магазинче. Картофките са хрупкави, рибата прясна и вкусна и тримата се натъпкваме до изнемога. Когато свършваме, се просваме на дивана във всекидневната и лениво говорим за маловажни неща.

— Господи! Как мразя такива хора — неочаквано казва Алис.

— Какви хора?

— Като тези тесногръди консервативни селяндури, които срещнахме днес на плажа.

— Тесногръди ли? Наистина ли? Значи с абсолютна сигурност си разбрала какви са? — поглежда я с любопитство Роби. — След като си ги видяла само за пет секунди?

— Да, така мисля. Незначителни животи, грозни прически, ужасни дрехи. Дебели и грозни. От онези, които гласуват за консервативните политици и ненавиждат обратните. Хората, които казват неща като... — И Алис придава на гласа си подчертан австралийски акцент — ... „Тя е приятно момиче, нищо, че е черна. Но все пак не бих казала, че ще стигна дотам, да я поканя на вечеря.“

Разсмивам се на дяволитата ѝ имитация — предполагам, че просто се шегува. Роби обаче не се смее. Поглежда към нея със сериозно изражение и поклаща глава.

— Понякога си такава кучка.

— Може и така да е. Но най-вероятно съм права за тях. — Тя посочва към него. — Ти просто си прекалено добър. Повече, отколкото е полезно за самия теб.

— Не съм добър. Просто ти си несправедлива. Ти просто...

Алис го прекъсва със звучна прозявка и протяга ръце над главата си.

— Може би наистина съм несправедлива. Но на кого му пука? Целият свят е несправедлив, Роби. И повярвай ми, познавам този тип хора. Знам ги. Те са точно като родителите ми. Тъжни. Озлобени. Грозни. Купуват маргарин вместо масло и непрестанно гладят глупавите си дрехи. И постоянно се интересуват какво правят другите, защото собственият им живот е толкова жалък и скучен. Виждам го в очите им. Подушвам вонята им от сто километра. — Тя се изправя и отново се протяга, тениската ѝ се повдига и за миг отдолу се показва загорелият ѝ корем с пиърсинг на пъпа. — А сега трябва да си лягам. Внезапно се почувствах много, много уморена.

Изпраца на двама ни въздушна целувка и излиза от стаята.

Аз и Роби се усмихваме един на друг и слушаме как Алис си мърмори сама, докато се съблича. Леглото изскърцва, когато тя се пъхва в него.

— Не правете нищо палаво, докато ме няма — внезапно се провиква от другата стая. — Лека нощ, деца. Дръжте се добре.

— Лека нощ, Алис.

— Искаш ли да излезем и да поседим навън? На верандата? — пита след известно време Роби.

— Да.

От изражението на лицето му, докато намества столовете ни, от начина, по който ме изчаква да седна, преди да заговори, разбирам, че си е наумил нещо.

— Искам да ти задам един въпрос — казва той.

— Добре.

Роби въздиша.

— Мразя да питам такива неща. И ще те разбере, ако не искаш да ми отговориш. Чувствай се свободна да ми кажеш да се разкарам.

— Добре — засмивам се. — Разкарай се.

— Нека първо ти задам въпроса.

— Извинявай. Питай.

Той поглежда назад към къщата, преди да проговори:

— Алис някога доверява ли ти се? За мен? Нали разбираш, какво изпитва към мен?

— Не, не наистина.

— Не наистина? — повтаря Роби и ме поглежда с очакване, сякаш се надява да уточня какво имам предвид.

Но истината е, че когато двете сме сами, Алис почти не го споменава. О, разбира се, ако сме планирали да направим нещо заедно, говори за него от чисто практическа гледна точка. Но никога не е споменавала какви чувства изпитва към него. Веднъж я попитах дали го *обича*, дали го смята за свое *гадже*, но тя само се засмя пренебрежително, поклати глава и отвърна, че не е от онези момичета, които могат да бъдат гадже на когото и да било. И макар да е очевидно, че Роби не е така безразличен към нея — повече от ясно е, че е заплепен, — винаги съм предполагала, че помежду им съществува някакво разбирателство.

Той обаче не би ми задавал тези въпроси, ако знаеше какво е положението. Очевидно се надява да получи във връзката си с Алис повече, отколкото тя е готова да му даде. Изпитвам внезапна нужда да го предупредя да се защити, да вкорави сърцето си и да я използва по същия начин, по който го използва тя, да си потърси друга приятелка, ако иска нещо сериозно. Но не го правя. Не мога. Нямам представа какво мисли в действителност Алис за връзката си с него — може би

го обича, но не иска да го признае, може би се страхува да не остане наранена — и чувствам, че нямам право да давам съвети или предупреждения, когато съм в тъмното, също като Роби.

— Познавам я само от три месеца, Роби.

— Но за това време двете станяхте много близки, прекарвате толкова време заедно — възразява той. — Все трябва да имаш някаква представа какво си мисли, дори ако не казва нищо в прав текст.

— Но тя не е споменавала нищо. Наистина. Така че не, знам не повече от теб. — Поглеждам го озадачена. — Спомена, че Алис ти се отразявала зле? Сравни я с наркотик, каза, че била нездравно пристрастяване. Мислех, че си... — поколебавам се, опитвам се да намеря точната дума — ... се поставил в това положение с отворени очи?

— По-скоро с открито сърце — усмихва се тъжно той. — Понякога мога да приемам всичко съвсем рационално и да съм щастлив да получавам това, което тя е готова да ми даде. Друг път обаче се концентрирам върху лошото във връзката ни и убеждавам самия себе си, че нещо сериозно с Алис само ще ме направи нещастен. Или поне много успешно се заблуждавам сам. Истината обаче е, че искам повече. — Въздъхва. — Извинявай. Не трябваше да те разпитвам така. Наистина е страшно скучно, когато хората се опитват да разговарят за връзките си с трети човек, не е ли вярно? Господи, съжалявам. Мразя, когато другите го правят с мен.

— Спри да се извиняваш. Не съм отегчена. Съвсем не съм. Просто нямам отговори на въпросите ти.

— Може би трябва да отида при някого от онези хора, които предсказват бъдещето. Как ги наричат?

— Медиуми.

— Точно така. Медиуми.

— Защо просто не попиташ Алис? Поговорете сериозно и я попитай какво иска.

— Опитвал съм. Питам я какво чувства, какво иска, постоянно я питам. Тя обаче умее превъзходно да отбягва въпросите, сигурно си го забелязала? Казвам ѝ, че я обичам, а тя се смее и сменя темата. Ако стана прекалено сериозен, се ядосва и ми нарежда да млъкна.

— Може би трябва да си по-директен? — Усмихвам се, слагам ръка на коляното му и го стискам леко. — Попитай я дали иска да се

омъжи за теб, да ти роди деца и да живеете щастливо до края на живота си — шегувам се.

— *Искам* да се оженя за нея и това е най-тъжното. Истината е, че съм готов да се оженя за нея, да ѝ направя дете — шест прекрасни дечица, — да купя къща, да си намеря някоя скучна работа и да ги издържам завинаги. Всичките. Готов съм да го направя веднага. И ще съм щастлив. Обичам я. — Отново въздъхва. — Просто няма друга като нея, нали? Красива, забавна, умна... и изпълнена с такава жажда за живот. С такъв ентузиазъм. Може да накара и най-скучното нещо на света да изглежда смешно. Може да превърне всеки делничен ден в парти. Всички други изглеждат... просто... толкова... скучни и празни в сравнение с нея.

— Бре, бре! Благодаря.

— Мамка му! Извинявай. Нямах предвид теб.

— Всичко е наред. Само се шегувам. — Засмивам се. — Ти обаче май наистина си влюбен.

— Да. Отчаяно, абсурдно влюбен. В момиче, което се бои от обвързване.

Чудя се дали е прав. Винаги съм предполагала, че когато някой каже, че се бои от обвързване, това е просто удобен начин да се измъкне от нежелана връзка. Начин да разкара някого, като обвинява себе си, вместо бедния натирен клетник. „Не си виновен ти, а аз. Не мога да се обвържа“ със сигурност се преглъща по-лесно, отколкото: „Хей, просто не те харесвам достатъчно. Ще се видим някой друг път.“ Но Роби може да е прав за Алис — у нея определено има нещо, нещо тайнствено и затворено — и въпреки цялата ѝ външна топлина и откритост тази част от нея остава скрита, недосегаема.

— Тя ли ти го каза? — питам.

Роби се взира в плажа, потънал в мислите си.

— Роби?

— Извинявай. Какво дали ми е казала?

— Алис наистина ли ти каза, че се страхува да се обвърже? Или просто ти си мислиш така?

— Не го е изрекла по този начин. Господи! — Разсмива се. — Наистина ли си я представяш да каже нещо такова? Не. Не го е споменала, но е очевидно, не смяташ ли?

— Не знам. Не знам как се разбират тези неща.

— Имам предвид историята с майка ѝ — пояснява той. — Истинската ѝ майка. Толкова често са я отблъсквали. Нищо чудно, че е нащрек в любовта.

— *Истинската* ѝ майка ли? Какво искаш да кажеш?

— Мамка му! — Той се взира в мен. — Не ти ли е споделила?

— Не. — Поклащам глава. — Какво? Тя осиновена ли е или какво?

— Да. По дяволите! Май не бива да говоря повече. Май просто трябва да изчакам и да я оставя сама да ти каже.

— Ти на практика вече ми каза. Истинската ѝ майка я отблъснала и са я осиновили. Вече знам, че не харесва осиновителите си. Или поне предполагам, че те са онези, които нарича свои родители?

— Да. Истинската ѝ майка, биологичната ѝ майка, се нарича Жожо.

— Жожо ли?

— Да. Хипи съкращение от Джоан. Безнадеждна стара наркоманка. Най-себичната и погълната от себе си жена, която можеш да си представиш. Но Алис я обича. Въпреки че е била прекалено затънала в разни кашии, за да се грижи за дъщеря си и братчето ѝ, когато са били деца.

— Братче ли? Алис има брат?

— Да.

— Брат. Уау! Нямах представа. Изобщо не е споменавала за него. Как се казва?

Роби се намръщва, клати глава.

— Всъщност не знам. Алис става много странна, когато говори за него. Натъжава се и така нататък. Нарича го просто „малкото ми братче“. Знам, че е имал някакви неприятности със закона, нещо голямо, но не съм сигурен какво. Най-вероятно наркотици като майка си.

Смаяна съм, когато научавам, че приятелката ми има брат, че е осиновена и крие тайни, опустошителни почти колкото моята. Между нас двете има повече общи неща, отколкото съм си представяла. И двете имаме минало, което бихме предпочели да забравим, и изведнъж съм убедена: съвпадението е толкова голямо, че може да се обясни само като някакъв знак. Знак, че ни е било писано да се срещнем, че съдбата ни е била да станем приятелки.

— Каква бъркотия — казвам.

— Да.

— Понякога животът наистина е гаден — продължавам. — Горката Алис.

Но в действителност имам предвид „горките ние“. И тримата сме преживели ужасни неща — убийство, рак, изоставяне — и сега за пръв път се изкушавам да разкажа на Роби за Рейчъл. Не искам съчувствието му, а доверието, което идва от това, че някой е преживял нещо трагично. Мога да кажа, че разбирам, и наистина е така, но за Роби и Алис, които не знаят нищо за миналото ми, думите ми ще прозвучат кухо — успокояващите, но неподплатени със знание думи на късметлиите.

Боя се обаче, че ако проявя такава откровеност, сутринта може да съжалявам. Не казвам нищо.

* * *

На следващия ден се събудвам късно и въпреки късното лягане, се чувствам освежена и щастлива. През прозорците нахлуват слънчевите лъчи, сипят се върху леглото ми и аз продължавам да лежа известно време, покрита само с чаршафа наслаждавам се на топлината на слънцето. Чувам дълбокия тътен на океана и гласовете на Роби и Алис, които говорят тихо и се смеят в спалнята си.

Ставам, обличам си пенъоара и отивам в кухнята. Къщата е слънчева и за миг съм заслепена от острия блясък на лъчите. Примигвам и за момент оставам на мястото си, за да дам време на очите си да свикнат.

Приготвям си чаша чай и я отнасям на верандата. Облягам се на парапета и се заглеждам в океана. Водата е красива, бистра, тюркоазеносиня, а вълните се разбиват, нежно в пясъка. Стиснала чашата в ръце, слизам от верандата и тръгвам към водата. Допивам чая, оставям празната чаша на пясъка, поглеждам назад към къщата, оглеждам брега, за да се уверя, че никой не гледа. После свалям пенъоара си и го оставям да се плъзне на земята. Втурвам се във водата и когато съм достатъчно навътре, се гмуркам.

Водата е толкова спокойна, че мога да се отпусна по гръб и да плувам без усилия в свободен стил нагоре-надолу край брега. След известно време, едновременно уморена и освежена, излизам от водата, обличам си отново пенъора и се отправям обратно към къщата.

— Катрин? — провиква се Алис, когато влизам. — Какво правиш?

Отивам до стаята им и се спирам на прага. Двамата с Роби седят на леглото с преплетени крака. Роби ме вижда, придърпва чаршафа нагоре, за да се покрие, и се усмихва смутено. Свивам рамене и весело им се ухилвам.

— Сутринта е приказна. *Приказна* — казвам. — Поплувах, а водата е идеална. И вие трябва да отидете. Ще приготвя нещо за закуска. Яйца по бенедиктински, ако искате.

— Ще ме охраняваш, с тази страхотна храна. — Алис се прозява и опъва ръце над главата си. — Ще надебелея, също като отвратителните ми осиновители. — Поглежда към мен и вдига вежди. — Като стана дума за това...

— Да — прекъсвам я и поради някаква причина съм притеснена, сякаш са ме хванали да правя нещо непозволено. Струва ми се, че усещането идва от начина, по който ме гледа — като сърдитата майка в очакване детето ѝ да признае прегрешение, за което тя вече знае. — Да, Роби ми разказа за... ами че си осиновена. И имаш брат. Надявам се, нямаш нищо против, че знам.

Но студеното изражение е изчезнало от лицето ѝ и не съм сигурна дали не съм си го въобразила. Тя безразлично вдига рамене и отново се прозява.

— Не е някаква голяма тайна. Просто така и не се наках да ти кажа. Наистина не е нищо особено. Не си струва да говорим за това.

Забелязвам как челото на Роби се смръщва, а устните му едва забележимо се присвиват. Той въздъхва и завърта очи.

— Разбира се. Не е нищо особено. Както всичко друго, а, Ал? Нищо. Нищо, нищо, нищо. Любимата ти дума.

— Хей, Роби — казва Алис. Гласът ѝ е твърд и студен, изражението — разярено. — Ако не ти харесва начинът, по който се оправям в живота, ако не одобряваш разсъжденията ми, какво правиш тук? А? Роби? Какво точно правиш тук?

— Не че не одобрявам разсъжденията ти. Не съм казал това. Просто смятам, че е отвратителен начинът, по който отхвърляш всичко, свързано с чувствата, сякаш не означава нищо. Сякаш се правиш на много смела. Това е някакъв вид защита... и мисля, че не е здравословна.

— Какво? — Тя се взира в него, неспособна да повярва на ушите си, плъзга се надолу по леглото и застава до него. Слага ръце на хълбоците си. Облечена е в бяла нощница, хубава и благоприлична, почти детска. На бузите ѝ горят две червени петна. Очите ѝ блестят от гняв. Изглежда невинна, красива и опасна и е невъзможно да отделиш поглед от нея. Тя клати глава и горчиво се усмихва. — Какво се опитваш да ми кажеш, Роби? За какво *говориш*?

— Говоря за теб, Алис. За семейството ти. За майка ти и брат ти. Дори не знам името му. Катрин изобщо не знаеше, че *имаш* брат. Не смяташ ли, че е малко странно? Никога не говориш за него. Не говориш дори за родителите си или за детството си. Никога не говориш за нищо.

— А защо да го правя, Роби? Само защото ти си решил, че така е правилно? Какво е това, което толкова отчаяно искаш да разбереш? Коя гнусна малка подробност те интересува? А? Вече знаеш, че Жожо е пристрастена към хероина. Знаеш, че съм осиновена. Не говоря за брат си, защото почти никога не го виждам. Защото не е лесно да си уредим среща, нали разбираш. Не говоря за него, защото не сме израснали заедно, защото го осиновиха някакви тъпи задници и животът му беше ужасен, а сега е в затвора, ясно? Не говоря за него, защото хората като теб никога не биха могли да разберат какво е преживял.

Стоя и ги гледам. Трудно ми е да се откъсна, трудно ми е да не слушам. Алис има свои тайни. И аз имам тайни. И за разлика от Роби, ще съм доволна нещата да останат такива, каквито са. Искам да му кажа да я остави на мира, да зареже темата, да позволи на Алис да запази тайните си, ако иска, но тази битка не е моя.

Обръщам се и тръгвам към кухнята, но Алис изкрещява името ми.

— Не бягай — казва тя.

Гласът ѝ е студен и повелителен и ме дразни. Когато отговарям, тонът ми е също толкова студен.

— Не бягам — отсичам. — Отивам да приготвя закуска. Гладна съм.

— Просто искам да чуя какво мислиш — продължава тя, сякаш не съм казала нищо. — Не смяташ ли, че имам правото сама да решавам за какво искам или не искам да говоря? Или е грешка от моя страна да пазя някои неща за себе си? — Отправя гневен поглед към Роби, после се обръща към мен и вдига вежди. — Или мислиш, че приятелите трябва да си казват всичко? Всичко, което се е случило някога?

— Не — отвърщам тихо. — Разбира се, че не. — „Разбира се, че можеш да имаш тайни — мисля си. — И аз имам свои. С удоволствие ще те оставя да запазиш твоите, стига аз да мога да запазя своите. Да ги оставим заровени дълбоко в земята, да се опитаме да забравим за тях и никога да не ги споменаваме. Никога.“

Но не успявам да добавя нищо повече, защото се намесва Роби:

— Дай да не замесваме Катрин. Разправията не я засяга.

— Да, но тя стои там и ни слуша, сякаш е нейна работа.

— *Не* — заявявам и внезапно притеснена, преминавам в отбрана. — Исках да се махна. Ти ме попита какво мисля. — Възпирам се да не продължа, защото усещам, че заприличвам на капризно дете. — Както и да е — свивам рамене, — умирам от глад. Ще приготвя закуска.

Обръщам се, отивам в кухнята и подскачам стреснато, когато чувам как вратата се затръшва шумно зад мен. Чувам как Роби възкликва нещо, а Алис му отговаря гневно. Жегната съм от нелюбезността ѝ и се чувствам леко унижена при мисълта, че ме е сметнала за някаква подслушвачка. Изваждам продуктите от хладилника: яйца, бекон, лимон, лук, масло слагам ги на плота и сърдито затръшвам вратичката на хладилника.

Най-напред приготвям соса. Счупвам яйцата и внимателно отделям жълтъците от белтъците. Все още чувам приглушените гласове на Роби и Алис от спалнята им. Сега са много по-тихи и звучат по-спокойно, сякаш се сдобряват. И докато разбивам белтъците, притиснала купата към корема си с една ръка, а другата движа в бързи кръгове, усещам, че се усмихвам. „Скарахме се — мисля си, — наистина се скарахме. За първи път.

Както правят приятелите.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Стигаме до Джиндабайн преди пет часа. Обичам курорта, обичам бавния му спокоен ритъм, свежия хладен въздух и красивото изкуствено езеро. Сега мястото е много по-космополитно, отколкото когато идвахме тук като деца. Навсякъде по главната улица има кафенета и ресторанти с модерен вид, но от Джиндабайн все още се излъчва някаква провинциална сънливост. Струва ми се, че идва от широките улици, от бавното движение, от леката обезлюденост на града след зимния наплив на туристите.

Наела съм самостоятелно бунгало близо до езерото, наречено с доста лишено от въображение име „Езерни хижи“, но съм доволна от него, когато пристигаме и се оглеждаме. Вече е топло — тъй като собственикът е проявил любезността да включи отоплението в очакване на пристигането ни — и има малка дървена веранда с изглед към езерото. Ако е топло, можем да се храним там. Кухнята е чиста и има хубава печка, а леглата са меки и удобни.

— Но къде е снегът? — Сара се втурва към прозореца и поглежда навън.

— Тук няма сняг, миличка. Утре обаче ще се качим на специалния влак за планината и ще видим много, много сняг.

— Това вълшебен влак ли е?

— Да, така мисля — отвръщам.

— Вълшебен *снежен* влак?

— Точно така — кимвам.

— Може ли да поиграя навън?

— За малко. Стъмва се.

Помагам ѝ да си облече подплатеното с козина яке и да си обуе гумените ботуши и тя се изстрелва навън, докато пици от въодушевление, че е на ново място.

— Не се приближавай до водата без мама — напомням ѝ.

Изваждам от багажника кутията с продукти — мляко, чай, захар, бисквити с фибри — и я внасям вътре. От кухнята виждам Сара и докато разопаковам багажа и се заемам с приготвянето на вечерята, я

гледам как рови в земята с пръчка и си бърбори сама с весело гласче. Донесла съм босилек, чесън, ядки от борови шишарки и всичко необходимо за приготвянето на спагети със сос „песто“. Осигурила съм марули и авокадо за зелена салатата, както и оцет, с който да я подправя.

Винаги съм хранила Сара със същото, което ям аз, така че небцето ѝ вече е доста изтънчено и тя обича храни с подправки. Винаги се храним заедно.

Готова съм със соса и салатата, сложила съм голяма тенджерка с вода да ври на котлона, обличам си якето и излизам. Сядам на верандата и гледам как дъщеря ми си играе.

— Мамо? — обажда се тя след малко, без да откъсва поглед от играта си.

— Да, сладурче?

— Мамо, щастлива ли си?

— Разбира се, че съм щастлива. — Сериозният ѝ глас ме изненадва. — Имам теб, така че съм много, много, много щастлива. Най-щастливата мама на света. Знаеш го.

— Знам — кимва сериозно тя. — Знам, че си щастлива заради това. Но тъжна ли си, задето нямаш татко?

— Но аз *имам* татко. Дядо е моят татко.

За миг тя не отговаря, мисли. После вдига поглед към мен. Изражението ѝ е сериозно, челото — сбърчено в размисъл.

— Имам предвид татко за мен, това имам предвид. Тъжна ли си, задето нямаш татко за мен?

— Малко.

Инстинктът ми подсказва да се приближа до нея, да я вдигна, да я прегърна, да я гъделичкам и да я обсипя с целувки. Предпочитам да избягвам тъжните дискусии — прекалено са напрегнати, прекалено болезнени за толкова малко момиченце. Но от опит знам, че тя иска отговори на въпросите и ще продължи да ги задава отново и отново, докато не остане доволна.

— Татко ти ми липсва и искам да не беше умрял. Но ти ми носиш такава радост, че съм много повече щастлива, отколкото тъжна.

— Наистина ли?

Тя се усмихва — лека колеблива усмивка на облекчение.

— Да. Наистина. Разбира се — уверявам я и се чудя дали това е истина. Щастието е чувство, което се определя толкова трудно. Има моменти, когато съм щастлива, мигове със Сара, когато забравям коя съм и какво се е случило, мигове, когато напълно забравям миналото и да се наслаждавам на настоящето. Но върху ми тегне бреме, дълбока тъга, чувство на разочарование от капризите на живота, от което е трудно да се освободя или да игнорирам. Има случаи, в които осъзнавам, че дните и седмиците са отминали, без да ги запомня с нищо, сякаш съм отсъствала или съм живяла на нещо като автопилот. Понякога се чувствам като робот, програмирана колкото да се уверя, че има кой да се грижи за Сара, че съм отговорна за гладкото протичане на живота ѝ, лишена от способността да пожелае нещо за себе си. Главната ми надежда за щастие сега е дъщеря ми. Ако тя е добре, ако може да изживее живота си без трагедии и разбито сърце, тогава ще се почувствам удовлетворена. Това е единственото което сега съм готова да очаквам за себе си — добруването на Сара, единствената емоционална инвестиция, която съм готова да направя.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Значи ще се видим в петък вечерта? — пита мама.

— Да.

Тъкмо се каня да кажа „довиждане“ и да затворя телефона, когато тя добавя:

— Защо не вземеш и новата си приятелка? Защо не доведеш Алис? Ще се радваме да се запознаем с нея.

Не вярвам, че мама и татко наистина искат тя да дойде — те сякаш вече не се радват на никакви срещи с други хора. Трудно е да се смееш и усмихваш, да водиш тривиални разговори, когато единственото, за което наистина можеш да мислиш, е смъртта на детето ти — тема, която е невъзможно да повдигнеш, без да стреснеш и пропъдиш хората. Оценявам обаче това, че се опитва да положи усилия заради мен, че иска животът ми да е възможно по-нормален, иска да допринесе и да бъде част от тази нормалност.

Мислила съм да поканя Алис, да я запозная с родителите си, но винаги съм решавала, че не бива. Мама и татко са толкова тъжни, толкова тихи, че понякога на хората им е трудно да разберат как да се държат. Освен това все още не съм казала на Алис за Рейчъл. Тя не знае нищо, така че несъмнено напрегнатите им погледи, сериозността им, неспособността им да се смеят по повод и без повод ще ѝ се сторят смущаваща.

— Не знам, мамо — отвърщам. — Сигурно ще е заета.

— О, моля те, скъпа. Моля те, поне я *попитай*. Знам, че сме скучни, знам, че сигурно ще ѝ е неприятно, но наистина ще се радваме да се срещнем с нов човек. Освен това на баща ти ще му се отрази добре да види, че си щастлива и се забавляваш с приятелка на твоята възраст.

Толкова рядко се случва мама да ме моли за нещо и в гласа ѝ звучи такова искрено желание наистина да доведе Алис, че се съгласявам. Обещавам ѝ на следващия ден да ѝ кажа дали приятелката ми ще дойде. Тя иска да разбере навреме, за да осигури допълнителна храна.

Алис се съгласява, казва, че с удоволствие ще дойде, смее се и добавя, че е чакала да я попитам.

И неизбежно през първата ни вечер там се споменава името на Рейчъл. Аз обаче успявам бързо да сменя темата и да избегна неудобното положение да разкажа на Алис за случилото се под любопитните погледи на мама и татко. Те ще се зачудят защо не съм ѝ споделила по-рано.

Но знам, че ще трябва да ѝ кажа. Няма начин да прекараме цял уикенд тук, без името на Рейчъл да се спомене отново. Затова, когато двете с Алис пожелаваме „лека нощ“ на родителите ми и се качваме на горния етаж да си легнем, я моля да дойде за малко в стаята ми.

— Защо? — шепне тя и се смее. — Да нямаш там тайно скривалище за наркотици?

— Просто искам да ти споделя нещо.

Алис ме поглежда с разширени очи, очевидно изненадана от сериозния ми тон.

— Добре. Само ме остави да се изпишкам преди това. Веднага идвам.

После се връща, двете сядаме на леглото ми с лице една към друга и с кръстосани крака.

— Имах сестра — започвам с делови тон. — Рейчъл. Убиха я.

Алис се навежда напред и се намръщва.

— Какво каза?

Не отговарям. Знам, че ме е чула и просто има нужда от време, за да обработи информацията. Винаги става така, когато го казваш на някого. Отначало всеки път е трудно да ти повярват.

— Разкажи ми — добавя най-после тя.

И аз започвам да говоря и да плача тихо. Разказвам ѝ всичко. Цялата история, която започва от мига, когато с

Карли и Рейчъл бяхме заедно в кафенето преди толкова години, мига, в който реших, че сестра ми може да ни придружи на партито. И плача от припомнения ужас, но и от облекчение, задето най-после споделям с някого. Говоря и плача. И Алис за пръв път слуша. Не казва нищо, не задава въпроси и през цялото време не повдига ръка от коляното ми.

— О, Господи! — прошепва тя, когато най-после свършвам. — Горкичката ти. Горкото ти семейство. Защо не си ми казала по-рано?

Горката Рейчъл.

— Да — кимвам. — Горката Рейчъл. Горките мама и татко. Просто е ужасно. Това съсипа всичко.

И Алис ме обгръща с ръце и ме държи в прегръдките си, докато се разтърсвам от ридания. После, когато съм напълно изтощена и главата ме боли прекалено много, за да продължа, когато часовникът на нощното шкафче показва два часа сутринта, тя ми помага да се пъкна в леглото, ляга до мен и ме милва по косата, докато заспивам.

На следващата сутрин се събуждам, а Алис е до леглото ми и държи в ръката си димяща чаша чай.

— Виж какво ти донесох. — Слага чашата на нощното шкафче и сяда на леглото. — Наспа ли се?

Облечена е. Връхчетата на косата ѝ са влажни, усещам цитрусовия аромат на шампоана ѝ и знам, че се е изкъпала. Сядам в леглото с усещането, че съм размъкната и уморена, и кимвам. Вземам чашата и отпивам от чая си. Той е горещ и сладък, великолепен на вкус в сухата ми уста.

— Как си? — питам, след като изпивам половината чаша и събирам мислите си достатъчно, за да проговоря. — По кое време стана? Сигурно си уморена.

— Не. Чувствам се страхотно. Станах рано и закусих с Хелън на верандата.

Чудя се защо Алис е започнала да нарича майка ми с малкото ѝ име, тъй като родителите ми са хора, на които отиват обръщенията „господин“ и „госпожо“.

— Говорихме за Рейчъл — пояснява Алис.

— О! — промълвявам стъписана. Не мога да си представя какво са си казали. Обикновено мама изпитва такава неохота да говори за Рейчъл с непознати, такъв страх да сведе живота и смъртта ѝ до един разказ. — Дали... имам предвид... как се държа мама? Наистина ли говори за това?

— Дали е говорила? Господи, Катрин, тя изобщо не спря, за да си поеме дъх. Мисля, че наистина имаше нужда от това. Беше... ъъ, как беше думата... беше някакъв катарзис за нея. Хелън е прекрасна, смела, силна жена... но има нужда... не знам... очевидно има нужда от някакъв отдушник за всичко случило се. Очевидно е, че просто... го е задържала в себе си... потискала е яростта и нещастията си толкова

дълго. Искам да кажа, не ме разбирай погрешно, тази сутрин беше абсолютно изтощителна и емоционална и за двете ни. Смяхме се, плакахме и се прегръщахме. Дори наляхме малко ром в кафето си — и двете толкова се бяхме разчувствали. Имам предвид тази сутрин, тя просто се откри напълно, разказа ми всичко... неща, които не мисля, че е казвала на когото и да било по-рано. — Алис накланя глава на една страна и се усмихва замечтано. — А аз ѝ показах някои различни перспективи. Нов поглед към нещата. Начин да гледа на ситуацията с повече съчувствие и толерантност. Мисля, че това наистина ѝ помогна, нали разбираш? Наистина ѝ помогна да се освободи от част от онази гадост, която държеше затворена в себе си.

— Гадост ли? — повтарям. Раздразнена съм, но не съм сигурна защо. — За каква гадост говориш по-точно?

— О! — Алис примигва и ме поглежда леко тревожно. — Добре ли си? Не ти е неприятно или нещо подобно, нали така? Просто се случи. Дори не съм сигурна коя от нас първа заговори за Рейчъл. Искам да кажа, мисля, че отначало бях аз... но не можех просто да седя там с Хелън и да не спомена нищо за нея... Струваше ми се изкуствено, сякаш лъжа или нещо подобно. Но аууу! След като веднъж споменах името ѝ, сякаш отприщих лавина. Хелън просто не можеше да спре да приказва.

Начинът, по който Алис нарича майка ми с малкото ѝ име, е вбесяващ. В него има някаква собственическа, прекалено свойска нотка, която ме кара да се чувствам изключена по някакъв начин.

— Трябва да видя дали наистина е добре. — Въздъхвам, отмятам одеялата от краката си и се изправям, като избягвам погледа на Алис, докато си слагам пенъоара. — Откакто Рейчъл умря, се научи да прикрива истинските си чувства. Наистина не можеш да разбереш какво мисли, ако не я познаваш много добре. Освен това понякога е абсурдно учтива. До ръба на самоунищожението.

Излизам от стаята, без да дам възможност на Алис да каже нещо повече. Знам, че съм груба и вероятно драматизирам излишно, но съм сигурна, че тя е разбрала всичко погрешно — ако са говорили за Рейчъл, мама положително се чувства разбита и огорчена. Освен това нещо в отношението на Алис към цялата история изглежда странно самодоволно. Прекалено е небрежна, придава си вид на съвсем въвлечена в историята и всичко ми изглежда малко неестествено.

Намирам мама в кухнята. Стои пред плота на островчето и меси някакво тесто. Плотът е покрит с брашно, на бузата ѝ има бяло петно. Тананика си нещо.

— О! Скъпа. — Усмива се и слага брашнената си ръка на гърдите. — Стресна ме.

— Как си? — Поглеждам я внимателно.

— О! Аз... чувствам се много... — Вдига ръка към устата си и леко докосва устната си, като оставя отгоре ѝ бяло петно. Очите ѝ се навлажняват и си мисля, че ще заплаче, но вместо това тя се усмива. — Всъщност се чувствам наистина добре. Двете с Алис си поговорихме хубаво тази сутрин. Наистина си поговорихме хубаво и откровено за Рейчъл. Беше... ами... беше много... много освобождаващо да излея всичко. — Засмива се и поклаща глава. — Ругаех като моряк, скъпа. Трябваше да ме чуеш. Ушите на онези клетки мъже сигурно още горят. Дори пих ром като моряк.

— Онези клетки мъже? — повтарям. — Кои клетки мъже?

— Ами всъщност момчета, не мъже. Момчетата, които убиха Рейчъл. Няма да кажа имената им — не мога да бъда дотолкова прощаваща. Но Алис изтъкна, че навярно самите те са имали много тежък живот, невъобразимо тежък. Сигурно са били много ощетени. Много объркани. Много сърдити и озлобени на света. Никога не са имали шанс. Нито пък възможности. Сигурно са ги били. Пренебрегвали. Алис ми напомни, че хората, които извършват такива ужасни престъпления, обикновено са имали ужасен живот. — Свива рамене. — Не знам защо, но мисълта за това някак си ме накара да се почувствам малко по-добре. Кара ме да си представям, че не са решили да убият Рейчъл просто защото са зловни, жестоки свине, а защото самите те са били наранени и объркани. Защото и те са били жертви. Жертви на обществото. В известен смисъл.

— И си добре?

Не знам защо не съм облекчена. Но една странна част от мен, част, от която се срамувам, е разочарована, че я намирам толкова щастлива. Предполагам, малко ревнувам, че разговорът с Алис, а не с мен я е накарал да се чувства по този начин. Освен това не съм убедена дали трябва да изпитва съчувствие към онези момчета. За мен те са просто свине, цялостни и завършени. С радост бих ги оставила да горят в ада цяла вечност.

— Не си ли натъжена?

— Натъжена ли? О, разбира се, че съм натъжена, скъпа. Дъщеря ми беше убита. Но просто е толкова приятно да... да... да призная колко скапано *сърдита* бях досега. Да оставя част от този гняв да си отиде. — Свива рамене и се връща към тестото, като го мачка яростно. — Просто е толкова *прекрасно* да го оставя да се излее.

— О! Ами, предполагам, че това е добре.

Обръщам се и отивам при чайника, суея се със захарницата, с чашата, с пускането на листата в чайника. Никога досега не съм чувала майка си да ругае. Никога. Нито веднъж за почти осемнайсет години. И вместо да се радвам, че най-после се е освободила от част от естествения гняв, вместо да съм доволна, че я виждам мъничко да се отпуска, едва сдържам сълзите си. Чувствам се наранена. Толкова пъти съм се опитвала да я накарам да говори за Рейчъл, да изрази някакъв гняв, да крещи, да плаче и беснее. Колко несправедливо е всичко. Но тя винаги е била толкова непроницаема и твърда, със стиснати устни, нежелаеща да се остави чувствата да я завладеят.

Там, където аз винаги съм се проваляла, Алис успя — толкова лесно и бързо.

Мълчаливо приготвям чая и точно когато се каня да изляза от кухнята и да се върна в спалнята си да го изпия в раздражена самота, мама се приближава. Застава точно пред мен, слага ръка на рамото ми и го стиска.

— Тя е хубаво момиче, твоята Алис. Толкова се радвам, че я доведе за уикенда.

— Да, така е. — Кимвам и се заставям да се усмихна.

— Освен това е очевидно, че има много високо мнение за теб. Не спря да те хвали. Много се радвам, че сте се сприятелили.

А после се навежда напред, целува ме по бузата и се усмихва. Това е най-щастливата и искрена усмивка, която съм виждала на лицето ѝ от смъртта на Рейчъл насам. Разтваря широко ръце, аз оставям чашата с чай и обвивам ръце около гърба ѝ. Дълго време двете оставаме прегърнати, здраво притиснати една към друга, и по времето, когато се разделяме, целият ми гняв към Алис е изчезнал. Тя е направила мама щастлива и вместо да се измъчвам от детинска ревност, би трябвало да съм ѝ благодарна. Бях неразумна, егоистична и капризна. И докато изкачвам обратно стълбите към втория етаж, си

обещавам в бъдеще да проявявам по-голяма щедрост и разбиране към Алис. В крайна сметка тя винаги ми мисли само доброто. Добра приятелка е, мила и всеотдайна, и има добро сърце.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

На път към партито аз, Рейчъл и Карли се отбихме в къщата на Карли, тя свали униформата си и се преоблече в разкроени дънки, прилепнал розов потник и златисти сандали с нисък ток. Предложи и на нас да ни заеме нещо, за да се преоблечем, но ние и двете решихме да останем с униформите си.

— Няма да стоим дълго — напомних им и погледнах многозначително Рейчъл. — Само един час, най-много час и половина.

— Разбира се — кимна сестра ми. — Просто ще кажем „здрости“. Ще послушаме групата. И после ще си тръгнем.

И двете развързахме конските си опашки и оставихме косите си да се развеят. Косата на Рейчъл беше дълга, права и златна, моята е тъмна и падаше на диви къдрици. Свалихме училищните си връзки и извадихме ризите от полите, та униформите ни да изглеждат колкото се може по-неофициални. Но не успяхме да направим нищо с дължината на полите — зелени, плисирани и дълги много под коляното — очевиден знак, че сме ученички в частно девическо училище.

Сложихме си от червилата на Карли. Моето беше тъмночервено и отиваше на тъмната ми коса и мургавата кожа, червилото на Рейчъл бе розово, в тон с по-светлите ѝ цветове. Самата Карли носеше по-тъмнорозово, за да подхожда на потника ѝ.

Извади мобилния си телефон от ученическата чанта и го изключи. После го метна на леглото си.

— Ако не искате родителите ви да ви позвънят... — погледна ни тя и сви рамене — ... тогава ги оставете тук. Утре в училище ще ви ги върна.

Аз и Рейчъл извадихме мобилните си телефони, изключихме ги и ги оставихме на леглото на Карли.

След като се напръскахме със скъпите на вид парфюми на майката на Карли — тоалетката ѝ бе покрита с пълни шишенца от тях, — тръгнахме. Бараката не бе далеч от къщата на приятелката ми, затова решихме да отидем пеш. След като вървахме пет минути и

разсеяно обсъждахме кои от къщите, покрай които минавахме, ни харесват и кои не, Карли бръкна в чантата си и извади една бутилка.

— Един момент — каза тя, спря, отви капачката и отпи голяма глътка. Очите ѝ се наляха със сълзи, тя ахна и свали бутилката стана ми ясно, че не пие вода.

— Какво е това?

— Водка — отвърна Карли и ми протегна бутилката. — С малко лимонада. Искаш ли?

Поклатих глава, развеселена и без да вярвам на очите си, но все пак взех бутилката. Трябваше да се досетя, че Карли няма да отиде на партито без алкохол. Тя бе първото момиче в училището, което започна да пие, онова, което винаги мислеше на първо място за купуване на алкохол, онова, което уреждаше да ни го купи по-голяма бутилка, когато ни трябва.

Вдигнах шишето към устните си и предпазливо отпих. Напитката беше силна. Съдържаше много повече водка, отколкото лимонада.

— За бога, Карли! С това можеш да убиеш човек! — възкликнах, докато ѝ го връщах.

— Рейчъл? — протегна ѝ бутилката Карли и въпросително повдигна вежди. Сестра ми ме погледна, сякаш очакваше разрешение.

— Добре — свих рамене. — И бездруго няма да ти хареса. Когато за пръв път опитваш алкохол, ти се струва, че има вкус на петрол.

Рейчъл отпи малка глътчица както подозирах, стисна устни и лицето ѝ се изкриви от отвращение.

— Ох! Ама че гадно!

— Това е просто средство за постигането на определена цел. — Карли поклати глава, когато сестра ми се опита да ѝ върне бутилката, и я тикна обратно в ръцете ѝ. — Опитай пак. С всяка глътка ще става все по-лесно. Ще ти помогне да се отпуснеш, да си прекараш добре.

Рейчъл я послуша, вдигна бутилката до устните си и отпи още една глътка.

— Не е толкова лошо както преди малко — реши тя и направи физиономия. — Но все пак предпочитам чиста лимонада.

Карли се разсмя.

— Обикновената лимонада обаче няма да ти помогне да се забавляваш така, както тази бутилка, повярвай ми.

Не съм сигурна защо не се притесних какво пие Рейчъл. Не знам защо не се погрижих по-добре за нея, защо не наблюдавах колко пие и не се постарях да остане сравнително трезвена. Предполагам, че водката ми се е отразила незабавно — всъщност на всички ни. Предавахме си бутилката, докато вървахме, отпивахме глътка след глътка и докато сетивата ни се нагаждаха към алкохола, той започна да ни се струва по-приятен на вкус и глътките ни станаха по-големи.

Когато бутилката се изпразни, Карли спря.

— Чакайте.

Остави чантата си на земята и се наведе над нея. Извади голяма стъклена бутилка и я обърна, за да видим етикета. Водка „Столичная“.

— Нали не си мислехте, че ще ви оставя на сухо? — Вдигна поглед към нас и се ухили. — Ще трябва да я пием чиста. Няма повече лимонада.

Тя напълни бутилката, от която пиехме, изправи се и я подаде на Рейчъл.

— Ти си първа. Отново ще ти се стори, че изгаря гърлото ти. Но после ще свикнеш.

Сестра ми взе бутилката и отпи голяма глътка. Изражението ѝ, докато преглъщаше, ни накара с Карли да се разсеем.

Пътят ни отне почти четирийсет минути и когато стигнахме, вече бяхме леко пияни. По бузите на Рейчъл горяха червени кръгли петна, а на лицето ѝ грееше широка усмивка. Изглеждаше много хубава, невинна и млада.

— Как се чувстваш? — попитах и взех ръката ѝ в своята. — Добре ли си?

Все още не бяхме влезли в бараката, но вече чувахме музиката, тътнежа на баса, гласове и смях, младежи, които се забавляват. Младежи без възрастни наоколо.

Рейчъл ме погледна, все още усмихната, и кимна. Започна да се движи в ритъм, бедрата ѝ се полюшваха плавно наляво-надясно. Повдигна вежди и наклони глава, сякаш се вслушваше внимателно в музиката.

— *Хайде!* — Карли застана зад нас и ни бутна напред. — Няма да стърчим тук цял следобед. Колкото и да ви обичам и двете, не съм извървяла целия този път само за да си стоим тук тричките.

Докато вървахме към вратата, ми хрумна, че всъщност не съм обмислила това много внимателно. Смятахме да отсъстваме само един час. Възнамерявахме Рейчъл да се прибере преди пет, за да имаме време да се упражнява на пианото. Но бяхме останали у Карли цели десет минути, а идването дотук ни отне още четирийсет. И докато наблюдавах как сестра ми се присъединява към партито с изписани на лицето радост и очакване, пристъпвайки в ритъм с музиката, осъзнах, че неизбежно ще се приберем у дома по-късно.

Знаех, че ще се приберем чак след мама и татко, ще трябва да даваме обяснения, ще си навлечем неприятности. *Големи неприятности.*

Но бях млада, бях пила алкохол, чувах музика и виждах как хора на моята възраст се смеят и танцуват и точно в този момент неприятностите не ме интересуваха.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Алис върви пред нас. Разстоянието помежду ни е съвсем малко, само две крачки, но е достатъчно, за да ни е трудно да я включим в разговор, достатъчно, за да е ясно, че не е в настроение да говори. Не мисля, че е нещастна, сърдита или огорчена, съвсем не — в добро настроение е, от нея блика енергия, излъчват се красота и радост, очевидно е развълнувана, че е навън в такава хубава есенна вечер и се наслаждава на последните топли дни.

Понякога обаче е такава, умислена и неразговорлива. С Роби я познаваме достатъчно добре, за да не се тревожим, че може да е огорчена или обидена, разбираме, че понякога е по-щастлива, когато не участва в разговора. Роби дори се пошегува веднъж по този повод. Двамата разговаряхме оживено за споделената ни любов към музиката — от рок и поп — до опера, — когато установихме, че Алис спи на дивана. Нямахме представа откога спи. Бяхме говорили неспирно часове наред, без да забелязваме нищо наоколо.

— Мисля, че е уморена от постоянното ни бърбрене — каза през смях Роби, когато я открихме. — Мисля, че говорим прекалено много. Отегчаваме я до смърт.

И най-вероятно е прав. Двамата с него винаги имаме какво да си кажем и разговорите ни на теми, вариращи от книги до спорта, природната среда и политиката, могат да продължат с часове.

Всъщност Роби и аз говорим толкова много и се разбираме така добре, че започвам да се тревожа това да не огорчава Алис. Чудя се дали е възможно да не ревнува. Но когато я попитах има ли нещо против и дали иска да се отдръпна, тя поклати глава и ме погледна озадачено.

— Защо? Приятно ми е, че се разбирате толкова добре. Двамата ми най-любими хора в целия свят. Много се радвам, че имате толкова общи теми — увери ме Алис. — Освен това така не се налага аз да говоря.

— О, добре! Боях се да не би... е, да не би да си помислиш, че искам да те обидя... че може би ревнуваш.

— Да ревнувам ли? — Тя изглежда замислена. — Никога не съм ревнувала. От никого. И от нищо. Съвсем честно мога да кажа, че ревността ми е непознато чувство. — А после сви рамене. — А и изглежда толкова глупаво и безполезно, мен ако питаш.

Сега сме петък вечер, изпитите започват след няколко седмици и навярно би трябвало да съм си у дома и да преговарям. Но през седмицата наистина учих сериозно и Роби и Алис буквално ме умоляваха днес да изляза с тях. Изпитите са важни, знам, но точно сега приятелството ми с тях двамата е още по-важно. Повече от важно е и точно сега да се забавлявам, да живея така, както толкова дълго си забранявах. Съдбоносно е.

С Роби си говорим за скиорство. Роби го обожава и предлага тримата да покараме веднага щом дойде зимата.

— Но аз не съм много добра — предупреждавам го. — Мисля, че просто ще те бавя и ще съсияя ваканцията ти.

— Аз ще те науча — обещава Роби. — Когато дойде време да си тръгнем, вече ще си добра.

— Каква самонадеяност! — размивам се. — Изобщо нямаш представа колко съм зле. Ще е цяло чудо, ако ме научиш да се справям добре със ските.

— Той успя да научи мен. — Алис се обръща и забавя крачка, за да върви редом с нас. Пъхва се помежду ни, разделя ни и застава в средата. — Когато миналата зима отидохме на ски, не можех дори да стоя на тях, но седмица по-късно бях станала същинска шампионка. — Пъхва ръка под лакътя на Роби и му се усмихва. — Толкова си секси, когато караш ски. — Поглежда към мен. — Толкова е уверен и така добре ги контролира. Божествен е.

Роби изведнъж спира и поглежда към нея. Намръщен е.

— Божествен, а? Без малко да ме заблудиш. Когато бяхме там, не останах с такова впечатление.

Алис се смее и се притиска по-близо до него.

— Глупчо! Очевидно изобщо не ме разбираш.

Той не отвърща на проявата ѝ на привързаност, както прави обикновено. Вместо това поклаща глава в кратък, но очевиден жест на раздражение.

— Пристигнахме — казва Роби, издърпва ръката си от ръката на Алис и пристъпва напред. Посочва към вратата на един бар с надпис

на името отгоре „От Африка“. — Това е мястото.

Отваря вратата и отстъпва настрана, така че аз и Алис да минем пред него. Докато се разминаваме, му се усмихвам и макар той да ми връща жеста, усмивката не достига до очите му. А от скованата му поза разбирам, че е или натъжен, или разгневен, или и двете.

Вътре е тъмно, единствената светлина идва от малките лампи на стените и свещите на масите. Трябва ми един миг, преди очите ми да свикнат, но после виждам, че стените са тъмночервени и на всички столове има яркоцветни възглавници с ориенталски вид.

Една сервитьорка ни поздравява и ни отвежда до маса в ъгъла.

— Ще отида на бара и ще ви донеса нещо за пиене — казва Роби.

— Чудесна идея — отвръща Адис. — Искам бутилка шампанско.

Роби се втренчва в нея.

— Цяла бутилка ли? Не ти ли се струва много?

— Не — прекъсва го Алис. — Мисля, че е идеално. Бутилка.

Благодаря.

Той поклаща глава и се обръща към мен:

— Катрин?

— Сода с лимон. Благодаря.

Алис завърта очи.

— „Сода с лимон, благодаря“ — имитира ме с писклив подигравателен глас. — Префинената госпожичка не пие алкохол.

— Не мога, Алис. Непълнолетна съм. Нямам лична карта.

— Не е нужно да се оправдаваш, Катрин — казва Роби. — Аз също ще пия безалкохолно. Утре ще играя футбол. Алис ще пие сама.

— Ау! — въздъхва тя. — Колко сте забавни само. Блазе ми.

Роби я поглежда намръщен, със стиснати устни и студени очи, преди да се извърне и да тръгне към бара.

Алис го наблюдава как си отива.

— Мисля, че ми е сърдит — свива рамене тя и се оглежда из помещението, като открито зяпа другите клиенти. Изглежда отпусната и щастлива. Очевидното неудоволствие на приятеля ѝ сякаш изобщо не я притеснява.

Обръщам се и поглеждам към него. Той стои на бара и чака напитките. Гледа право напред с безизразно лице. Изглежда нещастен.

— Какво се случи току-що? — питам я. — Защо се ядоса така неочаквано?

— О, мисля, че когато заговорих за екскурзията ни миналата година, това му напомни за нещо. Когато бяхме тук, той остана малко огорчен. Прекарах известно време с един от ски инструкторите. Само една нощ. На Роби не му хареса.

— Известно време? *Една нощ*? Какво имаш предвид?

Алис изобщо не ме поглежда, взира се в една двойка на маса встрани от нас.

— Точно това, което казах. — Въздъхва и заговаря с ясен студен глас, сякаш имам проблеми със слуха или обработването на информацията: — Само една нощ. С друг мъж. В стаята му. Сигурна съм, че не искаш да чуваш подробности, нали? Роби не остана доволен. Изглежда, изпитва някакво криворазбрано собственическо чувство към мен.

Оставам толкова шокирана, че не мога да измисля никакъв отговор. За миг продължавам да седя глупаво на мястото си, притиснала ръка към устата си. Отдавна съм осъзнала, че Алис не приема връзката си с Роби сериозно, знаех, че не му е предана така, както той на нея. Но е невероятно, че действително е прекарала нощта с друг мъж, докато е била на ваканция с него. Става въпрос или за неизразима и преднамерена жестокост, или за също толкова шокиращото откритие, че приятелката ми страда от някаква странна неспособност да си представи как ще се почувства Роби от подобно поведение.

Преди да успея да събера мислите си и да дам някакъв интелигентен отговор, Алис скача от мястото си и започва да маха с ръце.

— Бен! — провиква се тя, става от масата ни и се приближава към двойката, в която се е взирала през последните няколко минути. — Бен Дюбъри! *Наистина* си ти! Помислих си, че съм те познала. Гледах те цяла вечност, а после чух акцента ти и веднага разбрах, че си ти.

Алис говори толкова високо, че в ресторанта за миг настъпва тишина, хората млъкват, обръщат се към нея и се заслушват. Бен и момичето, седнало срещу него — слабо високо момиче с дълга, буйна червена коса и бледа кожа — се взираат мълчаливо в нея, докато тя се приближава. Бен изглежда шокиран, почти уплашен.

— Алис. — Изправя се и протяга ръка, сякаш за да стисне нейната, но тя не обръща внимание на жеста му и пристъпва още по-

близо, за да го прегърне. Целува го силно и продължително по устните. Когато отстъпва назад, бузите на Бен пламтят и той изглежда несигурен и притеснен. — О! Какво правиш тук?

Говори с американски акцент.

— Вечерям, разбира се, глупчо такъв. Също като теб. — Алис го хваща за ръката и се обръща с лице към нашата маса точно когато Роби пристига с напитките. — Роби, Катрин, това е Бен. Бен Дюбъри. Първата истинска любов в живота ми.

Бен поглежда над рамото на Алис към придружителката си, свива рамене, започва да обяснява нещо, но Алис, обърната с гръб към приятелката му, го подръпва за ръката.

— Ела, седни при нас — подканя го тя. — Хайде! Можем всички да седнем заедно.

— О... Не мисля, че... — Бен поглежда към приятелката си. — Аз и Филипа...

Алис се завърта на пета и се обръща с лице към момичето.

— Здравсти. Аз съм Алис. — Пуска Бен и протяга ръка към Филипа. Двете се здрависват и Алис се усмихва топло, Филипа кимва и се усмихва колебливо.

— Ще седнеш при нас, нали? — пита Алис. — Присъедини се поне за малко. С Бен не сме се виждали от години. Имаме много да си разказваме.

Филипа и Бен се съгласяват да седнат при нас и докато събират нещата си, Роби поглежда към мен. На лицето му са изписани раздразнение и неверие. Той завърта очи. Сервитьорката ни помага да придърпаме една маса до нашата, за да има достатъчно място за петима ни.

С изключение на Алис, която не обръща внимание на неудобството на останалите и не спира веселото си бърбрене, всички сме тихи и сдържани. Отпиваме от чашите си и мълчим. Алис разказва за лятото, когато е излизала с Бен. Той очевидно се чувства неудобно, притеснен е и поглежда извинително към Филипа всеки път щом Алис спомене колко ѝ е било приятно да има гадже американец и колко обичала акцента му.

— Да си поръчаме храна — внезапно казва тя. — Умирам от глад. — Поглежда към Роби и се усмихва. — Ти ще направиш поръчката, нали, Роби? И преди си идвал тук и знаеш кое е вкусно.

— О! — Филипа поклаща глава и поглежда Бен. На лицето ѝ е изписана паника. — Не. По-добре да се върнем на нашата маса.

— Не ставай глупава. — Алис се пресяга над масата и поставя ръка върху ръката на момичето. — На всички ни е толкова приятно, че сте тук. Моля ви, останете и хапнете с нас. Нали разбирате, тримата бяхме абсолютно отегчени и раздразнителни, преди да се появите. Вече ни е писнало един от друг. — Отмята глава назад и се смее. — Напоследък сме прекарвали заедно толкова много време, че не можем да се търпим.

Продължава да се смее, но всички останали сме тихи. Поглеждам към салфетката в скута си и се опитвам да прикрия пламналите си бузи. Чувствам се унижена и огорчена. Не знам дали Алис е сериозна, или просто се прави на духовита, но думите ѝ така или иначе са болезнени. Толкова ми бе приятно да съм с нея и Роби, чувствах се така щастлива отново да имам такова близко и многопластово приятелство, че забележката на Алис — пренебрежението и очевидното ѝ неуважение към нещо, което самата аз бях започнала да ценя толкова много — ме карат да се чувствам смешна, наранена.

Сигурна съм, че Роби е също толкова огорчен — и поради тази причина не мога да погледна към него. Непоносимо ще е да видя собствената си болка и унижение, отразени в очите му.

Бен казва:

— Разбира се, че ще хапнем с вас. Толкова приятно си прекарваме. — Гласът му е висок и изпълнен с пресилен ентузиазъм. — Нали така, Филипа?

— Чудесно. Слава богу. — Алис се смее и удря с ръка по масата. Бутилката ѝ с шампанско е празна, тя изглежда леко пияна, със зачервени бузи и блестящи очи — и изобщо не си дава сметка за напрежението, надвиснало между сътрапезниците ѝ. — Тогава да си вземем още питиета за партито — решава тя. — Умираме от жажда, Роби. Какво ще ни препоръчаш?

— Тъъ... — Роби прочиства гърлото си. — Лично аз смятам да изпия още една кола. — Поглежда към Филипа и Бен и се усмихва принудено и неестествено. — Вие какво искате?

— Още вода. — Филипа вдига празна кана. — Ако не те затруднява?

— Бен ще пие бира — оповестява Алис, побутва го и се ухилва.
— Нали така, Бен? Ти носиш на партита.

— Разбира се — кимва той. — Защо не? Една бира ще ми дойде чудесно.

— И още шампанско — казва Алис, без да среща погледа на Роби. — Още една бутилка.

— Ще дойдеш ли да ми помогнеш, Катрин? — пита ме Роби, докато се изправя.

— Разбира се.

Ставам от мястото си и поглеждам Алис. Откакто сме пристигнали, тя е толкова войнствена, та се боя, че, ако отида с Роби на бара, ще предизвикам още някоя агресивна забележка. Алис обаче се навежда към Филипа с вдигнати вежди. Дори не поглежда към нас.

Двамата с Роби тръгваме към бара, без да говорим. Стигаме там, облягаме се на него и Роби се обръща, за да погледне назад към местата ни.

— Тази проклета Алис! — Той не откъсва поглед от масата. — Тази вечер си е наумила нещо. Всичко това ще свърши много зле.

— Какво искаш да кажеш? — Усещам как в стомаха ми се загнездва страх. Не искам да се случва нищо неприятно. Не искам Алис да се държи лошо, да е жестока. Не искам тя и Роби да се разделят или да направи нещо толкова ужасно, че да съм принудена да преосмисля приятелството си с нея. Дори предположението, че всичко може да свърши, е прекалено ужасно и трябва да овладее паниката, която се надига при мисълта за бъдеще, в което приятелството ми с Роби и Алис вече не съществува, бъдеще, което е прекалено самотно и скучно, твърде нещастно, за да го понеса. — Хайде просто да вечеряме и да я отведем оттук. Да я закараме у тях и да я сложим да си легне.

Роби ме поглежда.

— Досега не си я виждала такава, нали?

— Такава ли? Не знам. Не съм забелязвала да проявява подобна преднамерена нелюбезност, ако това имаш предвид.

Той поклаща глава.

— Различно е. Няколко пъти съм я виждал в това състояние. Наистина е странно. И страшно. Тя се опитва да се самоунищожи. Няма начин тази вечер да стигнем до нея. Няма да иска да ни чуе. Нито теб, нито мен, нито Бен или Филипа. И се обзалагам на един милион

долара, че ще пожелае да превърне тази нощ в паметно събитие. И ще въвлече Бен и Филипа, само стой и гледай. — Засмива се горчиво. — Алис може да бъде много убедителна, когато е в такова състояние.

Не съм сигурна за какво се тревожи толкова, в думите му няма смисъл, но въпреки това съм уплашена.

— Значи просто ще се повеселим. Ще потанцуваме или нещо подобно. Можем да се погрижим за нея, не е ли така? Можем да се погрижим да не се случи нищо.

— На твоє място щях да се измъкна оттук, докато все още мога. И на мен ми се иска да си тръгна, но някой трябва да се постарее тя да стигне у дома жива. Пияна е, надрусана или кой знае какво. — Отново поглежда към местата ни. — Или е в някакво психопатско настроение.

Алис се е навела над масата и говори оживено на Филипа. Момичето е скръстило отбранително ръце на гърдите си и се накланя назад, по-далеч от Алис. Не се усмихва.

Вземаме питиетата и докато вървим обратно към масата, Филипа скача от мястото си и бързо се отдалечава с наведена глава към тоалетната.

— Тя добре ли е? — обръщам се към Бен, докато слагаме питиетата на масата.

— Мисля... — Поглежда към Алис. — Мисля, че може да е...

— Ядоса се, понеже ѝ разказах нещо за нас с Бен. — Алис се смее. — Господи, Бен! Страшно скована си избрал този път. Ако си искал да намериш някоя съвсем различна от мен, да знаеш, успял си.

Бен се размива несигурно. Не мога да повярвам, че просто си седи там и не тръгва след Филипа, за да се увери, че е добре. Тъкмо се каня да го попитам дали иска аз да проверя какво става с нея, когато Роби се изправя.

— Забравих водата — казва той и тръгва обратно към бара.

Тогава виждам причината, поради която Бен не се е забързал след Филипа. Докато Роби се обръща настрана, Алис пъха ръка под масата, слага я на бедрото на Бен, високо на бедрото му, и започва да я движи нагоре-надолу.

Незабавно се изправям. Алис ми се усмихва — усмивка, лишена от всякаква топлина — и съм сигурна, че знае какво съм видяла току-що, и е доволна от това.

— Отивам до тоалетната. — Провирам се между масата и стола си толкова несръчно, че столът се плъзга назад. — Мамка му! — изругавам и го сграбчвам за облегалката, преди да е паднал. — Мамка му!

— Успокой се, Катрин — казва Алис. — Какво ти става? Изглеждаш, сякаш си видяла призрак.

Изправям се и поглеждам надолу към нея, а после и към Бен, който поне има благоприличието да изглежда притеснен.

— Отивам до тоалетната — повтарям с колкото се може постуден и по-спокоен глас. — За да видя дали Филипа е добре.

Алис презрително вдига вежди, аз се обръщам и тръгвам към тоалетната. Чудя се дали Роби ще се върне на масата и ще види това, което току-що видях аз, или, ако не го види, поне ще почувства, че става нещо много странно. Не искам той да вижда ръката на Алис в скута на Бен — изпитвам болка само като си представя болката и унижението му и не желая вечерта да завърши с драма, сълзи и болезнени взаимни обвинения. Но Алис унижава Роби, а той не го заслужава. Част от мен иска Алис да бъде наказана заради това, иска да види как Роби я удря по лицето и я зарязва завинаги. И все пак още тая слабата и абсурдна (но упорита) надежда, че по някакво чудо всичко ще се оправи — Алис ще дойде на себе си, ще спре да се държи толкова откачено, ще се извини. Тримата ще се приберем у дома щастливи и засмени животът отново ще стане нормален.

Но дори и ако Роби види как Алис опипва Бен... не е задължително това да означава край на връзката им. В крайна сметка току-що научих, че приятелката ми е правила секс с друг мъж, докато са били на почивка, а двамата са все още заедно. Наистина не знам с колко неща е готов да се примири Роби, но ме безпокои и натъжава мисълта, че приятелството ми с Алис може безвъзвратно да се е променило. Тази вечер тя беше толкова груба, така преднамерено жестока и с мен, и с Роби — както и с Филипа, — че не мисля, че ще съм в състояние някога отново да ѝ повярвам — поне не така сяпко, така безусловно. Точно сега не съм сигурна дори дали все още я харесвам.

В тоалетната вратата на една от кабинките е затворена. Предполагам, че Филипа се крие вътре.

— Филипа — казвам и почуквам леко на вратата.

Никой не отговаря, но долавям как Филипа става по-тиха от другата страна.

— Филипа. Аз съм, Катрин. Само исках да видя дали си добре.

— Катрин? — Виждам как сянката ѝ се раздвижва зад вратата, а после тя отключва и я отваря. — Слава богу, че си ти. Помислих си, че може да е Алис.

Очите ѝ са зачервени, а на бузите ѝ пламтят две яркочервени петна. Изглежда, сякаш е плакала.

— Добре ли си?

— Да. — Тя слага ръка пред устата си и свежда поглед. Когато се успокоява, поглежда към мен и се усмихва. — Добре съм. Благодаря.

Отива до умивалника, измива ръцете си и ме поглежда в огледалото.

— И така, какво правят те там? — пита.

— О! — Отклонявам погледа си. — Говорят си и чакат да донесат храната, нали знаеш. Всичко наред ли е?

Не съм сигурна какво е видяла, не знам доколко е огорчена.

Тя не обръща внимание на въпроса ми.

— Значи Алис и Бен все още не правят секс на масата?

Усмихва се.

— Какво? — промълвявам.

Филипа се изсмива кратко, поглежда настрана, проверява лицето си в огледалото, оправя косата си.

— Дори и да правят, не ме интересува. Бен е мръсник. Почти не го познавам. Това е едва втората ни среща.

— Наистина ли? — Взирам се в нея. — Значи не ти е гадже?

— Няма начин — поклаща глава тя. — Имай ми по-голямо доверие.

Сега се хия от облекчение и забавление.

Филипа ми се ухилва в отговор, отмята глава назад и се размива радостно към тавана. Смее се шумно, щастливо и с облекчение, сякаш дълго е сдържала смеха си, и осъзнавам, че изобщо не се е скрила в кабинката, за да плаче.

— Алис беше сложила ръка на бедрото на Бен. *Той* си мислеше, че не ги виждам. *Тя* знаеше, че виждам... Не мога да ти опиша колко *неловко* беше да седя там и да играя тази нейна странна налудничава игричка. Направо нереално... Ще ми се да бях казала нещо... Но не

мога да реагирам бързо, в такива ситуации никога не ми хрумва нещо духовито или остроумно. За това ти трябва определена черта на характера, определен вид остроумие, което аз просто не притежавам. — За миг спира и ме поглежда по-сериозно. — Какво ѝ има на Алис? Съжалявам, знам, че сте приятелки, но защо пуска ръка на някакъв мръсник, излязъл на вечеря с друго момиче? И защо ѝ е да прави подобно нещо, за бога, когато има някого толкова чудесен като Роби? Те са гаджета, нали? Трудно е да се разбере. Особено като се има предвид как не спира да флиртува с Бен. Но той изглежда наистина мил. Роби, имам предвид. Не Бен. Бен е мил толкова, колкото вана, пълна с лигави жаби.

— Роби е мил. Чудесен — отвърщам бързо. — И не, не знам. Не знам какво ѝ става на Алис тази вечер. Но честна дума, обикновено не е такава. Не е толкова ужасна.

Още докато го изричам обаче, осъзнавам, че думите са кухи и неверни. Не съм я виждала да се държи чак толкова ужасно, но по някакъв начин ми се струва, че от началото на запознанството ни тя прогресивно става все по- лоша. Колкото повече я опознавам, толкова повече виждам от тази лошотия. Вдигам рамене.

— Съжалявам. Тя беше наистина неприятна. Няма извинение за поведението ѝ.

— Неприятна ли? — Филипа се взира в мен, сякаш не може да повярва на ушите си. — Неприятна? Извинявай, Катрин, но това не е „неприятна“. „Неприятен“ е горещият западен вятър... или... или... човек в лошо настроение. Не бих описала приятелката ти с тази дума. Повече би ѝ отивало „жестока“. Или „порочна“. Или „злобна“. Или и трите заедно.

И въпреки че започвам да се чудя дали Филипа е права за Алис, усещам и пристъп на възмущение. Все пак Алис ми е приятелка и не е честно от страна на Филипа да я съди така сурово и прибързано.

— Не е толкова лоша. Има някои невероятни качества. Когато поиска, може да е невероятно щедра и чаровна. Умее да бъде много забавна.

— Адолф Хитлер също е умеел. — Филипа ме поглежда сериозно. — Не искам да те обидя. И знам, че не трябва да говоря тези неща. Постоянно си навличам неприятности, защото не мога да премълчавам. Но се обзалагам на един милион долара, че приятелката

ти има някакъв психологически проблем. Знам, че сигурно се чудиш защо го казвам, за коя се мисля, че си го позволявам, но родителите ми са психолози, имат лекарска практика, а самата аз уча психология в университета и знам малко за тези неща.

— Какво? — Усещам, че гласът ми звучи много по-изненадано и обидено, отколкото се чувствам. — Психически проблем ли? Не мисля така.

— Казвам го само защото изглеждаш много мила — вдига рамене Филипа. — Струва ми се, че все още не си я опознала...

— Силно се съмнявам, че можеш да диагностицираш психологически проблем, след като си прекарала с някого само пет минути.

— Всъщност почти час и половина. — Тя се навежда към огледалото и изпитателно разглежда лицето си. — Съжалявам. Знам, че сигурно те дразня. Но просто вие с Роби изглеждате толкова симпатични. А Алис... не знам... тя сякаш има някакъв сериозен психически проблем.

Каня се да възразя, да кажа на Филипа, че става смешна, Алис може да е ексцентрична и малко себична, но не е болна. Не е психопатка. А аз и Роби не сме лековерни идиоти.

Но вместо това чуваме как вратата на тоалетната изскърцва и Алис внезапно застава пред нас.

— Какво *правите* вие двете? — пита тя, докато влиза в една кабинка. Оставя вратата отворена, вдига полата си, сваля си гащите, сядна на тоалетната чиния и започва да пишка шумно, без капчица срам. — Донесоха храната. Толкова е божествена, че ако не побързате, ще я изядем, преди изобщо да сте стигнали до масата. — Става, пуска водата, отива до умивалника да си измие ръцете и поглежда първо към Филипа, а после към мен в огледалото. Усмивва се. — И познайте какво? След това всички ще отидем у нас. Ще си приготвим „Маргарити“. И ще пием. Всички до един. Вече е решено.

Връщаме се на масата и изядем вечерята си, която, както Алис каза, е божествена. Алис посвещава цялото си внимание на Филипа и изведнъж започва с интерес да я разпитва за всичко, свързано с живота ѝ. Филипа е учтива, отговаря на въпросите на Алис колкото е възможно по-кратко, без да уточнява или да предразполага към разговор, но от време на време ме поглежда с объркано изражение.

И с изключение на очевидната студенина, с която Филипа се отнася към Бен, вечерята минава гладко, няма по-нататъшни инциденти и когато излизаме от ресторанта и се отправяме пеш към апартамента на Алис, учудено установявам, че безпокойството ми е изчезнало. Чувствам се спокойно, почти се забавлявам. По улиците има много хора, които се смеят и говорят по пътя си и излъчват заразна тръпка на въодушевление. Петък вечер е и всички са изпълнени с приятно очакване и ентузиазъм, навсякъде има млади привлекателни хора, прости дрехи, шум и смях. И така, Алис е подпийнала и се е държала малко като кучка. Какво от това? Ставали са и по-лоши неща. Не е краят на света.

Спираме в един магазин за напитки и купуваме текила за „Маргаритите“. Купуваме и лимони от малката зарзаватчийница на ъгъла на улицата на Алис. И когато стигаме до апартамента, всички бодро се втурваме по задачи: търсим чаши за коктейл, цедим лимони, разбиваме сладко-киселата смес. Алис пуска някаква музика и започваме да припяваме високо, докато работим в горещата й претърпкана кухня. Изведнъж всички установяваме, че се забавляваме, и за известно време забравям за предишното поведение на Алис, забравям страховете си, че нощта ще приключи с нещастие.

— Хайде да играем на една игра — предлага Алис, когато всеки държи в ръка по един огромен леден коктейл. Не смятам да пия своя, но от време на време ще отпивам, за да е доволна Алис, и когато тя не ме гледа, ще го излея тайно. Ще остана съвсем трезвена. Нащрек.

— Да — съгласявам се, поглеждам към Роби и се усмихвам с усмивка, която казва: „Виж, всичко ще се оправи. Всички си прекарваме страхотно.“

Той колебливо отвръща на усмивката ми, все още несигурен.

— Истина или предизвикателство. — Алис въодушевено потрива ръце и влиза във всекидневната. — Хайде! Обичам тази игра. Няма по-добър начин да опознаеш хората.

Всички тръгваме след нея и сядаме с кръстосани крака на пода около масичката за кафе. Някой изключва музиката.

— Може ли аз да съм първа? — Алис изплезва език към Роби. — А ти задавай въпросите. Може да откриеш нещо наистина изненадващо.

— Истина или предизвикателство? — пита Роби.

— Истина.

Роби отпива от питието си и за миг остава замислен. После поглежда към Алис със сериозно изражение.

— Някога съжаляваш ли? За неща, които си казала или направила?

За миг тя остава загледана в него. После завърта очи.

— Боже, Роби! Играта трябваше да е забавна. — Въздъхва. — Дали съжалявам за разни неща... ъъ... дай ми един миг да помисля. — После твърдо поклаща глава. — Не. Не съжалявам за нищо. Съжалението е за некомпетентните и неуверените. Не съм нито едното, нито другото. Добре, благодаря за скучния ти принос, Роби. — Оглежда ни един по един и се усмихва. — Кой е следващият?

После нарочно поглежда към Бен.

— Младият Бен. Ти можеш да ми помогнеш да задържа тази игра такава, каквато трябва да е — мръсна и забавна, такава трябва да бъде. Истина или предизвикателство? Отговаряй бързо, преди да съм заспала.

— Истина.

— Добре. Надявах се, че така ще кажеш. Вече имам готов въпрос. — Вдига вежди и се навежда напред. — И така, млади Бен, кое е най-интересното място, на което си правил секс? Трябва да отговориш или да ми позволиш да ти отправя предизвикателство. А предизвикателството няма да е приятно.

Бен се размива нервно и поглежда надолу към питието си.

— Ами предполагам, че... ами преди няколко години. Скоро след като пристигнах в Австралия. Срецнах едно необуздало, много необуздало момиче. Не приемаше „не“ за отговор. За нищо на света. Не и тя. И, боже, тялото ѝ беше възхитително, така че не исках да ѝ отказвам. Онази вечер бяхме на гости у един приятел и това момиче ме хвана за ръката и ме завлече в спалнята на родителите му. И нали разбираш, правихме секс на леглото им, а изведнъж те се върнаха, така че ние се спотаихме в гардероба и... ами там бе приятно и тъмно, и уютно, така че просто продължихме с това, което правехме по-рано.

За миг спира, поглежда към Алис, ухилва се и бузите му се изчервяват. Тя отвърща на погледа му усмихната, сякаш го окуражава, и изведнъж за всички ни става съвсем очевидно, че момичето, за което говори той, е Алис. Роби се взира в него с лице, лишено от всякакво

изражение, но виждам отпуснатата му на пода до крака му ръка: пръстите му са свити в юмрук, а вените изпъкват под кожата му. И отново изпитвам онова чувство на паника, непреодолимото желание всичко просто да спре. Да се върне назад. В началото. Нощта все пак ще завърши ужасно. Роби беше прав.

Бен обаче няма представа какво става и се чудя дали изобщо е разбрал, че Алис и Роби са двойка. Поведението на Алис, начинът, по който се държа през цялата нощ, може да го е накарало да си помисли, че е необвързана.

— Но не е там работата — продължава Бен. — Истински шантаво беше, когато...

— Благодаря, Бен — прекъсва го Роби с висок, студен, натежал от сарказъм глас. — Благодаря ти за информацията. Но мисля, всички чухме повече от достатъчно. И, Алис, благодаря, че му зададе такъв интелигентен въпрос. Защото наистина беше *толкова* интересно, *толкова* страхотно да го чуем. Досега не си бях давал сметка, но долнопробните креватни истории са това, което прави една игра забавна. Страхотно. Благодаря, Бен. Ще се опитам да съм също толкова... ами тъй като теб, когато дойде моят ред.

Бен се изчервява силно и започва трескаво да смуче коктейла си, а Филипа вдига ръка към устните си, за да потисне ужасения си притеснен смях.

— Аз съм наред, аз съм — обаждам се с изкуствена веселост. Поглеждам към Филипа с очакване и надежда, че ще ми помогне да загладя всичко, Филипа — истина или предизвикателство?

— Истина — отвърща услужливо тя. — Обичам истините. Всъщност обичам да слушам какви въпроси задават хората. Често разкриват повече за питащия, отколкото за отговарящия, не мислиш ли?

Усмиввам й се, благодарна за бърбенето й. Но ми е трудно да се сетя какво да я попитам. За миг оставам мълчалива, докато мисля.

— Катрин — смее се Алис, — дори нямаш въпрос, нали? Отстъпи ми тогава реда си. Хайде! Само още един въпрос. Аз ще те попитам.

— Редът ти вече мина — възразява Роби. — Остави Катрин да си зададе въпроса.

— И бездруго не играем както трябва. Всъщност е ред на Бен, така че наистина няма значение, не е ли така? — пита Алис. Вече е очевидно, че е пияна. Говори бавно, внимателно, опитва се да произнася отчетливо всяка дума, но е ясно, че ги заваля. — А ти откога започна да държиш толкова на правилата, Роби? Кога стана толкова скучен, кога започна да ти харесва да разваляш удоволствието на другите?

— Да развалям удоволствието на другите ли? — размива се Роби. — Тук няма особено удоволствие, за да го развалям, Алис.

Тя не му обръща внимание. Поглежда към мен.

— Истина или предизвикателство?

— Истина — смее се. — О, да, определено истина. Мога да си представя какво предизвикателство ще измислиш и мисълта да тичам гола по Оксфорд стрийт не ми харесва.

— Истина — повтаря Алис бавно, като провлачва гласните, сякаш се наслаждава на вкуса на думата. — Сигурна ли си? Сигурна ли си, че можеш да бъдеш съвсем откровена?

— Така мисля. Пробвай.

— Добре.

И тя ме поглежда с любопитство.

— Кажи, дълбоко в себе си не беше ли доволна? Не се ли зарадва, че си се отървала от нея? От идеалната си сестра? Не изпитваше ли скрита радост, когато я убиха?

И изведнъж всичко около мен започва да се движи в забавен ритъм, през воал от мъгла. Чувам как Роби раздражено въздъхва и казва на Алис да спре да се прави на глупачка. Усещам как Филипа ме поглежда загрижено и се чуди какво става, дали е възможно Алис да е сериозна. Чувствам ръката ѝ върху моята, тревогата в докосването ѝ...

Но мога да гледам само към Алис. Да я гледам в очите. Те са студени, преценяващи, а зениците ѝ са толкова разширени, че виждам само черно. Твърди. Непоколебими. Дълбоки. Безмилостни. Черни.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Събуждам се рано. Все още е тъмно. Сара се е измъкнала от леглото си и се е пъхнала в моето, докато спя. Сега топлото ѝ телце е притиснато плътно до моето. Главата ѝ е на възглавницата ми и аз лежа почти до края, така че цялата друга страна, повече от половината легло, е празна.

Измъквам се от леглото бавно и предпазливо, за да не я събудя, и сграбчвам тежкия си вълнен пуловер от стола, където съм го захвърлила вчера. Студено е и аз се отправям към другата стая, за да включа газовата печка. Тя изпълва малката стая с успокояваща златиста светлина и веднага я затопля. Приготвям чай и го отнасям във всекидневната, където сядам на края на дивана и подвивам крака под себе си.

Започнах да се будя толкова рано, когато дъщеря ми беше малка, и оттогава насам не мога да спя до късно. Понякога чистя или се приготвям за деня, докато Сара се събуди приготвям ѝ обед, изваждам дрехите, които ще облече, но обикновено просто седя, пия чай и се наслаждавам на времето за самата себе си. Не мисля за нищо специално — станала съм много добра в това, да не мисля. Избягвам да правя безполезни планове за несигурно бъдеще. Нещо повече, не обичам да си спомням миналото. Затова изпадам почти в транс, мозъкът ми се изпразва, а мислите ми се съсредоточават само върху вкуса на чая или върху ритъма на дишането ми. И често, когато Сара се събужда към седем часа и излиза от спалнята в омачканата си пижамка, топла и ухаеща на сън, се изненадвам, че два или повече часа са отлетели толкова бързо.

Тази сутрин обаче изпивам чая си и продължавам да седя на дивана по-малко от час. Вълнувам се за предстоящия ден и нямам търпение Сара да види снега, да чуя въодушевените ѝ писъци, когато се качи на шейната или започне да прави снежен човек. Искам да е будна и заедно да се наслаждаваме на очакването, затова в шест часа ставам и приготвям любимата ѝ закуска — пържени филийки с

нарязан банан и кленов сироп и голяма чаша горещ шоколад. Слагам чиниите и чашите на масата, отивам в спалнята и я събуждам.

— Сега ще отидем ли при снега, мамо? — пита дъщеря ми веднага щом отваря очи. После сяда в леглото, съвсем будна и съсредоточена. — Време ли е да тръгваме?

— Не още. — Сядам на леглото и я прегръщам. — Но съм направила пържени филийки — огромна купчина — и горещ шоколад. Надявам се, че си много гладна.

— Ммм, вкусно!

Тя изритва одеялото от краката си, става и се втурва навън. Оставам сама на леглото и се усмихвам.

Тръгвам след нея към всекидневната и я заварвам вече коленичила на стола си, да яде с апетит.

— Ти искаш ли, мамо? — пита ме с пълна уста. — Има и за теб.

— Така мисля. — Сядам срещу нея, вземам си филийка от подноса в средата и я слагам в чинията си. — Всъщност мисля, че има храна за десет души.

— Не мисля — клати глава Сара със сериозно изражение. — Много съм гладна. Днес аз съм десет души! Пържените филийки са най, най-любимите ми.

След което наистина успява да изяде огромно количество и да изгълта горещия си шоколад между хапките. Веднага щом свършва, се смъква от стола си.

— Сега ще се приготвя — обявява. — Мисля, че ще ни очаква един страхотен ден.

Разсмивам се на начина, по който използва една от любимите ми фрази, на опита ѝ да се направи на възрастна.

— Така е. *Абсолютно* страхотен ден. Но все още имаме много време. Слънцето още не е изгряло напълно.

— Искам да се приготвя първа. Искам да съм готова *преди* слънцето.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Отново го чувам. Почукването. Леко, но настойчиво. Който и да е там, чука от почти петнайсет минути, а аз съм уморена да се преструвам, че не го чувам, че изобщо не съм тук.

Отивам до вратата, но не я отварям.

— Разкарайте се. Среднощ е. *Разкарайте се* — казвам.

— Катрин, аз съм, Роби.

Гласът му е толкова познат и успокоителен, изпълнен с такава загриженост, че отново избухвам в плач.

— И Филипа е тук. Моля те, пусни ни да влезем.

— Алис там ли е?

— Не.

Въздъхвам и вдигам резето. Обръщам се и се отдалечавам по коридора, без да им кажа нищо, оставям ги сами да отворят вратата. Знам, че намеренията им са добри, тревожат се за мен, но събитията от тази вечер са ме изтозили напълно, обляна съм в сълзи и съм изпълнена с желание всички просто да ме оставят на мира. Не за да спя — сънят няма да дойде при мен, — а за да страдам на спокойствие.

Тръгвам към всекидневната и сядам на дивана, където съм лежала свита през последния час.

Филипа и Роби влизат след мен и седат на отсрещния диван.

— Алис ни разказа — започва нежно Роби. — За сестра ти. За Рейчъл.

Кимвам. Ако проговоря, отново ще се разплача, затова не отвръщам.

— По-добре ли ще се почувстваш, ако си тръгна? — Филипа стрелва с поглед Роби, а после поглежда към мен. — Просто исках да се уверя, че си добре, Катрин. Просто исках да съм сигурна, че Роби те е намерил. Но не желая да се натрапвам.

Поглеждам към нея и повдигам рамене. Тя изглежда ужасно. Лицето ѝ е бледо, а под очите ѝ тъмнеят дълбоки сенки. Освен това изглежда нащрек, сякаш събитията от вечерта са я разстроили дълбоко.

Отново вдигам рамене. За мен няма значение дали Филипа е тук, или не, но изведнъж усещам, че съм много доволна, защото Вивиан е заминала за уикенда и няма да види всичко това.

— Да направя ли чай? — пита Филипа. Изглежда доволна, че се е сетила за нещо полезно.

— Наистина бих искал — поглежда я с благодарност Роби. — Катрин?

— Да — отвърщам. — Но...

— Обича чаят ѝ да е приготвен както трябва — обяснява Роби на Филипа. — Каничката и листенцата са на лавицата над чайника.

Когато Филипа излиза, той поставя ръка на коляното ми.

— Добре ли си?

Кимвам и се опитвам да се усмихна.

— Каква скапана нощ само! Трябваше да те послушам. Трябваше да се прибера по-рано, както ме посъветва. — Привеждам се напред и прошепвам: — Филипа мисли, че на Алис ѝ има нещо. Каза ли ти? Нещо психическо.

— Може би. А може би не — свива рамене Роби. — Ако искаш, приеми я за патологичен случай. Приеми, че има някакво разстройство на личността, което се корени в детството ѝ. Но какво значение има? Тези неща не могат да бъдат поправени. Може би Алис просто е прогнила отвътре.

Обляга се назад, въздъхва, поглежда надолу към коленете си и дръпва едно разнищено конче от дънките си. Изглежда уморен, съкрушен и много, много тъжен.

— Ами ти, Роби? — питам го. — *Ти* добре ли си? Не ми изглеждаш добре.

— Не съм. — Очите му, които са вече зачервени, внезапно се наливат със сълзи и той раздражено поклаща глава, сякаш иска да ги прогони. — Ама че скапана нощ, а? — казва и се изсмива горчиво.

— Да.

Няма какво друго да си кажем, Филипа се връща и тримата отпиваме от чая си тихо, без да говорим, всеки потънал в собствените си мисли, в собствената си умора и нещастие.

Когато допиваме чая си, вече е четири часът и убеждавам Роби и Филипа да спят у дома. Донасям на Роби одеяло и възглавница, за да легне на дивана, и питам Филипа дали има нещо против да спи в едно

легло с мен. Вечерта беше толкова изтощителна емоционално и двете сме така грохнали, че лягаме една до друга под една и съща завивка, без да изпитваме ни най-малко неудобство. Всъщност присъствието ѝ ме успокоява. А преди да затворя очи за сън, Филипа ми се усмихва, хваща ме за ръката и я стиска.

— Приятни сънища — казва тя.

— Благодаря — отвърщам и затварям очи. — Мисля, че наистина ще са такива.

Събуждам се, слънцето свети силно в стаята ми, а Филипа я няма до мен. От другата стая обаче чувам тихи гласове — нейния и на Роби — и се радвам, че и двамата са още тук и няма да ми се наложи да се изправя срещу деня сама. Отново затварям очи и заспивам.

Когато се събуждам за втори път, слънцето се е изместило от прозореца ми и по яркостта на светлината се ориентирам, че е следобед. Сега не чувам Роби и Филипа, но чувам отрепетирания смях и стържещата музика на телевизора. Ставам и отивам в дневната.

Седнала на дивана, Филипа гледа някакъв черно-бял филм и вдига очи, когато приближавам.

— Катрин. Здравей. Чаках те да се събудиш. С Роби не знаехме дали ще искаш да си сама, или не. А той трябваше да отиде на работа. Но каза, че по-късно ще се върне. Как си?

— Добре съм. — Усмивам се и сядам до нея на дивана. — Благодаря, че си останала. Много мило от твоя страна.

— О! Няма нищо. — Взема дистанционното и изключва звука на телевизора. — Гладна ли си?

— Да — кимвам, — наистина съм гладна.

— Добре. Купих продукти за салата. В нея има много неща и може да мине за основно ястие — домати, прошуто, аспержи, варени яйца и така нататък. Купих и пресен хляб. Искаш ли салата? Да приготвя ли?

— Да — отвърщам и тя скача, — защото умирам от глад.

Предлагам да ѝ помогна, но Филипа отказва — твърди, че не понася да готви заедно с други хора. Затова се настанявам на едно столче в кухнята и я гледам как работи, а когато е готова, отнасяме салатата на верандата. Ядем бързо — и двете сме гладни като вълци. Слава богу, не говорим за Алис, за Рейчъл или за случилото се предишната вечер, но Филипа си е родена бърбровка, така че нито за

миг не се възцарява неловко мълчание, Филипа е на дваайсет и три години и следва за магистър по психология в университета. Разказва ми за обучението си, колко е вълнуващо да учиш за начина, по който мислят хората, и колко много неща все още не разбираме за човешкото съзнание.

— Не мога да повярвам, че си само на седемнайсет — казва тя. — Изглеждаш много по-голяма, по-сериозна от повечето хора на твоята възраст.

— Всички твърдят така — усмихвам се. Не споменавам обаче защо. Не й казвам какво ме е принудило да порасна толкова бързо.

Тя ми разказва за по-малкия си брат, Мик — барабанист в група, която започва да си изгражда име в музикалните среди в Сидни.

— Свирят в „Сутерена“ в петък вечер. Искаш ли да дойдеш и да ги видиш? Заедно с мен? Ще ми е много приятно. Обичам да се фукам с тях. *Наистина* са страхотни.

Но преди да отговоря, преди дори да се замисля дали изобщо ще искам да отида и да видя някаква група по-късно през седмицата, някой чука на вратата.

— Роби. — Филипа оставя вилницата си и поглежда навътре към стаята. — Каза, че ще се върне след работа.

Отивам до вратата. И точно когато се каня да я отворя, когато слагам ръка на резето, чукането се повтаря — по-високо и по-настойчиво. И изведнъж разбирам, че човекът отвън не е Роби. Той никога не би проявил такова нетърпение.

Но е прекалено късно — да се крия, да се преструвам, че не съм си у дома. Вече съм вдигнала резето и отварям вратата. Отвън стои Алис.

В ръцете си държи огромен букет червени рози, облечена е в дънки и чиста бяла тениска. На лицето й няма грим, а косата й е прибрана назад. Очите й са оброчени с червени кръгове, сякаш е плакала, но като се изключи това, изглежда толкова млада, свежа и невинна, трудно е да повярвам, че това е същата Алис от предишната вечер. Сега, когато я виждам така, е почти невъзможно да си представя, че може да е зловна, да е причина за толкова много нещастие.

— Съжалявам, Катрин. — Долната й устна започва да трепери, а очите й се наливат със сълзи. — Толкова съжалявам. Просто не знам

какво ми стана.

Подава ми розите и аз ги вземам, но не казвам нито дума.

— Аз просто... понякога... не знам.

Сега вече плаче, вдигнала ръце към лицето си. Раменете ѝ потръпват, гласът ѝ е дрезгав и съкрушен.

— Сякаш ме обладава нещо... Загубвам... Просто... изпитвам... такъв... такъв... *гняв*. Струва ми се, че всички... не знам... че всички ме *съдят* или нещо такова. Знам обаче, че е лудост, защото... защото си мисля, че ме съдят за това, което *ще* направя... това, което *знам*, че ще направя... Преди дори да съм го направила... и тогава ми се струва, че *трябва* да го направя... да ги *изпробвам*... да видя дали наистина ги е грижа за мен... И знам, че не е честно... че не мога да очаквам хората да... нали разбираш... да се примиряват с това... но... не мога... Искам да кажа, знам, че ще направя или ще кажа нещо наистина ужасно... но не мога, не мога да се спра... а после искам да... Сякаш изпитвам някаква самоунищожителна принуда да... да се нахвърлям... върху хората... хората, които ме обичат.

Усещам как твърдостта на гнева ми започва да се разтапя.

— Ела — хващам я за ръката и нежно я дръпвам вътре.

Донасям ѝ чиния, тя сяда при нас с Филипа на верандата и трите вечеряме заедно. Отначало Филипа е бдителна и студена и наблюдава Алис с подозрителен поглед. Но Алис е както обикновено открита, топла и очарователна и не спира да се извинява за предишната вечер. Смее се на самата себе си, имитира подигравателно поведението си така прямо, неодобрително и все пак с чувство за хумор — разкайва се, срамува се и все пак го представя като нещо невероятно смешно, — че е невъзможно да не ѝ простиш. И след известно време мога да кажа, че Филипа омеква въпреки недоверието, което изпитва към Алис, започва да се поддава на чара ѝ. Трите оставаме навън, говорим си и се смеем дълго след като храната е свършила. Връщаме се вътре чак когато слънцето залязва и става прекалено хладно, за да ни е удобно.

— Хайде да си вземем някакви филми. Да си поръчаме пица — предлага Алис.

— О, не знам — отвърщам. — Утре е понеделник. Трябва да ходим на училище. Трябва да се наспя.

— Няма да оставаме до късно — обещава тя. — Просто не искам този ден да свършва. Толкова приятно си прекарваме. Не искам да си

отивам и да остана сама за през нощта.

Отива до Филипа и улавя ръката ѝ между дланите си.

— Моля те, Филипа. Позволи ми да ти докажа, че не съм чак такава ужасна кучка, каквато ти се сторих снощи. Ще отида и ще взема филмите. И малко тайландска храна, ако искате. Вие двете не трябва да правите нищо и не е нужно да давате дори един цент. Аз черпя. Моля ви. — Умолителният ѝ поглед се мести от едната на другата. — Заради мен. Моля ви.

Филипа се усмихва и ме поглежда.

— Зависи от Катрин. Това е нейната къща. Сигурно вече сме ѝ писнали.

— Звучи добре — свивам рамене аз. — Вярвате ли, или не, отново съм гладна. Мисълта да се изтегна на дивана и да изгледам някой филм ми звучи добре.

Намираме меню за един от местните тайландски ресторанти и решаваме какво ще си поръчаме. И аз, и Филипа предлагаме да отидем с Алис, за да ѝ помогнем да носи покупките, предлагаме да ѝ дадем пари, но тя отказва, настоява, че иска всичко да е от нея, и тръгва сама.

Когато оставаме сами, двете с Филипа отиваме в кухнята да измием чиниите.

— Не е толкова луда, колкото си мислеше, нали? — казвам.

Ръцете на Филипа са потънали във водата. Не вдига поглед, докато отговаря:

— Може да бъде много приятна. Много мила.

— Да — игриво я смушквам с лакът. — Но не отговаряш на въпроса ми. Споменах думата „луда“.

Чувствам се леко нелоялна да обсъждам Алис, която смятам за своя много скъпа приятелка, с човек, с когото съм се запознала току-що. Но Филипа е толкова практична, откровена и очевидно много проникателна и интелигентна, че не мога да не се интересувам от мнението ѝ. Харесвам я. Повече от ясно е, че е много умна, но освен това е сърдечна и забавна по един особен чудноват начин. Много се надявам да станем приятелки. Освен това вече се доверявам на преценката ѝ и ценя мнението ѝ.

Тя въздъхва, изважда ръце от водата и ги избърсва в дънките си. Поглежда ме и свива рамене.

— Все още си мисля, че е донякъде луда. Екстремална. От онези хора, за които баща ми казва, че живеят на адреналин.

— Но той го казва от гледна точка на родител. — Засмивам се тихо, за да смекча следващите си думи: — А освен това този израз е малко студен, не е ли така? Сякаш... ами... тя е човек. Невинаги се държи така. Никога не съм я виждала такава. Освен това ми е приятелка. Наистина, не си виждала колко великодушна и мила може да бъде. Значи... наистина ли трябва просто да я зарежа? Да я зарежа и да избягам, защото е неприятно да имаш такава приятелка? Мисля, че е малко... ами... малко *странно* да се държиш с хората по този начин.

— О! — Филипа се взира в мен и се усмихва. Изглежда едновременно изненадана и натъжена. — Сигурно си права. Но това е много великодушен начин да разглеждаш ситуацията.

— Наистина ли? — Проницателният ѝ поглед ме притеснява малко, затова започвам да се суея с подреждането на чиниите и чашите. — Просто знам какво е да се чувстваш... да се чувстваш така, сякаш хората не искат да бъдат с теб, защото е прекалено трудно. След като убиха Рейчъл, *постоянно* се чувствах така. И с най-близките си приятели. С всичките. Всички се безпокояха, бяха много мили и се опитваха... но беше толкова забавно време за останалите. Беше краят на десети клас, имаше танци, партита и така нататък. Всички други се чувстваха, сякаш животът е страхотен. Никой не искаше да седи с мен в стаята ми и да плаче. Никой не искаше да ходя на партито му... защото тогава трябваше да се тревожат за мен, нали разбираш, да ме наглеждат и да се опитват да ме зарадват. Беше толкова досадно. И не можех да ги обвинявам, задето мислят така. Знаех, че просто им развалям настроението. Знаем, че никой не искаше да мисли за смърт, убийство и трагедия... Аз обаче *трябваше* да го правя. Това беше животът ми. — Свивам рамене, изненадана от собствените си думи. Никога по-рано не съм мислила за тези неща, самата идея за тях се оформя, докато ги изричам. Но са истина, чувствам го. *Верни са*. — Просто мисля, че ако си истински приятел, трябва да приемаш хората такива, каквито са — и когато е забавно, и когато е скучно. С добрите и лошите им черти.

— Разбирам какво искаш да кажеш. — Филипа изважда тапата и започва да бърше водата около умивалника. — Но въпреки това не

мисля, че трябва да си приятел с някого, който внася в живота ти множество негативни емоции. Аз не бих могла.

Виждам, че прави усилие да запази гласа си топъл и неутрален. Иска ние двете да се сприятелим толкова, колкото и аз.

— Мисля, че просто ще трябва да се съгласим да не се съгласяваме по този въпрос — заключава тя.

Накрая Алис се връща, трите сядаме край кухненската маса и се наслаждаваме на храната. Роби пристига към осем часа, когато разчистваме, засмени и весели. Отначало е малко студен и резервиран с Алис и показва леко неодобрение към нас с Филипа. Но ние му даваме това, което е останало от тайландската храна, продължаваме да говорим и накрая той започва да омеква, позволява си да бъде въвлечен в разговора, да се усмихва дори. А Алис е изпълнена с такава нежна загриженост, толкова любяща и разбираща е с него, че виждам как му е невъзможно да поддържа гнева си жив.

Накрая се озоваваме в дневната на приглушена светлина. И четиримата сме тихи, отпуснати от храната и умората. Алис избира едно дивиди и отива до компютъра да го пусне. Преди да натисне „пусни“, се обръща с лице към нас.

— Първо искам да кажа нещо. Преди всички да заспим. — Усмихва се смутено. — Първо, искам всички вие да знаете... — поглежда подчертано към Филипа, а после и към Роби — ... че между мен и Бен снощи не се е случило нищо. Той си тръгна скоро след вас. Това е чистата истина.

Роби поглежда надолу към скута си и се опитва да потисне усмивката си, но е съвсем ясно, че думите на Алис са го направили много щастлив.

Тя продължава:

— Но най-важното, снощи се държах ужасно и искам официално да се извиня. И на трима ви. Филипа, Роби, но най-вече на теб, Катрин. — Поглежда ме. Очите ѝ са огромни и умолителни. — Изобщо не биваше да казвам това, което казах снощи. Съвсем не биваше. И всъщност не мисля, че е вярно. Просто защото ако бях на твое място, в главата ми щяха да се въртят ужасни мисли, това не означава, че с теб е същото. Аз... как му викаха... проектирах? Да. Проектирах самата себе си върху теб. Което е нечестно, абсурдно. Много съжалявам. Никога няма да разбереш колко се ненавиждам, задето те нараних. Ти

винаги си толкова добра с мен и знам, че не заслужавам прошката ти, но ако ми я дадеш, с благодарност ще я приема.

— О, за бога! — Надявам се, че слабата светлина ще прикрие изчервяването ми. — Сядай и млъквай.

— Добре — съгласява се тя и свежда поглед. Усещам, че гласът ѝ трепери, и се чудя дали не плаче. — Просто исках да ти кажа колко много ценя приятелството ти. Нямах представа колко важно е то за мен. Колко специална си ти. Нямах представа.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вътре беше много по-тъмно, отколкото навън. Нямаше истинско осветление, просто жици с крушки, увиснали от тавана, които едва пронизваха гъстата тъмнина. Трудно ми беше да виждам, а ламаринените стени на огромната барака караха звуците да отекват и вибрират. Цареше такава дива какофония от музика, смях, крясъци и хора, че още с влизането си се почувствах дезориентирана и дори малко уплашена. Двете с Рейчъл останахме близо една до друга, като се държахме за ръце.

Карли тръгна напред, абсолютно уверена и в стихията си. Последвахме я към голяма стара преносима вана, пълна с лед, кутии бира и кока-кола. Карли взе три кутии бира и подаде по една на мен и Рейчъл.

— На кого е? — попитах.

Карли поклати глава, за да покаже, че не ме е чула.

— Можем ли просто така да си вземаме? — изкрещях.

Тя вдигна рамене и се огледа наоколо.

— Не виждам някой да ни спира — изкрещя на свой ред и се ухили. — Да отидем да потанцуваме.

Отдалечи се и се вряза право в тълпата, която танцуваше пред сцената. Затанцува, като полюшваше бедра и кимаше с глава. Беше добра танцьорка, движенията ѝ идваха отвътре и ги изпълняваше с лекота. Повдигна кутията с бира в посока към нас, намигна и отпи голяма глътка, след което вдигна свободната си ръка и ни махна да се приближим.

Рейчъл ме погледна въпросително, но аз поклатих глава. Все още не исках да танцувам. Беше напълно възможно Уил да е тук и исках да го потърся. Но посегнах и взех бирата на сестра ми, за да освободя ръцете ѝ, а после кимнах, че може да отиде.

Точно както когато свиреше на пиано, Рейчъл забрави всичко около себе си, щом затанцува. Цялата ѝ срамежливост изчезна, започна да се движи плавно в съвършена хармония с музиката. Погледна ме с широка щастлива усмивка и аз се разсмях от радост. Бях приятно

пийнала, замаяна от тълпата и музиката и податлива на заразното чувство на въодушевление, което ме заобикаляше. Имаше вероятност Уил да е тук. И бях сигурна, че ще се зарадва да ме види точно толкова, колкото щях да се зарадвам аз да го видя.

Облегнах гръб на стената, започнах бавно да отпивам от бирата си — всъщност не ми харесваше — и наблюдавах как Рейчъл и Карли танцуват. Тъкмо се канех да пообиколя наоколо и да потърся Уил, когато той се появи точно пред мен.

Усмиваше се с онази своя красива широка усмивка, разкриваща всичките му зъби, и клатеше глава, уж в неодобрение, че съм дошла на такова място. И аз му се усмихнах, но нито един от двамата ни не проговори, просто се отправихме един към друг, докато накрая се озовахме притиснати тяло до тяло. Усетих миризмата му — подправки, нещо подобно на шоколад и слабия мирис на пот, — устните му се притиснаха до моите и езиците ни жадно се заизследваха.

Целувахме се и се прегръщахме и Уил пъкна ръце в косата ми, прокара пръсти през къдриците ми. Наведохме се назад, за да можем да се погледнем в очите, засмяхме се и отново притиснахме телата си едно до друго. И двамата бяхме толкова щастливи, че сме се намерили, така въодушевени от атмосферата и взаимното си желание, че не можехме да спрем да се усмихваме. Дори докато се целувахме, разбрах, че устните на Уил са извити нагоре в изражение на щастие.

И докато той се притискаше силно към мен, почувствах, че има ерекция. Мисълта как съм успяла да му окажа такова въздействие толкова бързо, че стига само да ме види и докосне, за да реагира тялото му по този начин, бе опияняваща. Почувствах как в слабините ми се надига ответна тръпка и разбрах, че искам да стигна докрай с него. Да се любим. Не тази нощ, но скоро. Много скоро. Притиснах слабините си към него в отговор. Като обещание.

И тъй като сега бях с Уил, бирата започна да ми се струва похубава изведнъж бях много доволна, че е тъмно — беше успокояващо и романтично. Чувствах се обвита в мек пашкул, сякаш въпреки тълпата двамата бяхме съвсем сами.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

През нощта след извинението на Алис гледам телевизия, сгушена на дивана по пижама. Превключвам от един канал на друг с дистанционното, когато някой почуква на вратата.

Веднага си мисля, че може да е Алис, и се чудя дали не трябва да се скрия, да изключа телевизора, да се пхна под завивките и да се престоря, че не съм си у дома. Не че още ѝ се сърдя, но просто съм уморена и самата мисъл за неизчерпаемата ѝ енергия е достатъчна, за да ме изтощи. Но не се скривам. Въздъхвам, изключвам телевизора и тръгвам към вратата.

Но не е Алис, а Роби. Усмивва ми се и ми показва кутия шоколадов сладолед, кутийка шоколад за пиене и пакет „Тим Тамс“.

— Нося дарове — уведомява ме той. — Шоколад, шоколад и още шоколад.

Усмиввам се, отварям вратата и отстъпвам назад, за да го оставя да влезе.

— Исках да поговорим. — Роби се поколебава на прага и ме поглежда извинително. — Надявам се, нямаш нищо против? Вчера така и не успяхме да останем насаме. А имаме да си говорим за толкова неща. Искам да кажа, наистина исках да си поговорим за сестра ти. И за Алис, разбира се. — Поклаща глава и думите избликват от устата му: — Но знам, че сигурно си уморена и се каниш да лягаш, така че ако си прекалено изтощена, за да говорим, мога просто да ти направя горещ шоколад и да те завия, да те оставя да си починеш и да се върна друг път. — Поглежда към пижамата ми. — Тъкмо си щяла да си легнеш, нали? Съжалявам. Просто ще...

— Роби — прекъсвам го. — Спри. Ела. Не съм чак толкова изтощена. Не съм се превърнала в крехка старица. Освен това и аз исках да говоря с теб. — Вземам сладоледа от ръцете му, обръщам се и тръгвам по коридора. — Искам и да хапна от този проклет сладолед. Веднага.

Отиваме в кухнята, сипваме си две препълнени купички и ги занасяме в дневната.

Сладоледът е великолепен — плътен шоколад с още по-богат шоколадов сос. Нарочно размазвам малко от него по устните си и се усмихвам клоунски.

— Вкусно е — обявявам.

Роби се смее.

— Много смешно.

Но усмивката му бързо изчезва, той поглежда надолу към купичката си и започва да върти лъжичката из сладоледа, без да хапне.

Облизвам лицето си, за да го почистя, и го изсушавам на ръката си.

— Добре ли си?

— Да — свива рамене той. — Не съм дошъл да говорим за мен. Честно. — Поглежда ме и се намръщва загрижено. — А ти, Катрин? Ти добре ли си?

— Да — кимвам, — добре съм.

— Никога не ми каза за сестра си. Беше толкова смела през цялото време. А аз все ти разправях за проблемите си. Трябваше да... искам да кажа...

Той ме поглежда и на лицето му неочаквано се изписват болка и гняв. Плясва с ръка по крака си.

— Защо не ми каза?

Оставям купичката си на масата за кафе и се отпускам на пода до него. Слагам ръце на коленете му.

— Съжалявам, Роби. Знам, че нараних чувствата ти, като премълчах. Знам как изглежда — не съм ти имала достатъчно доверие или нещо такова. Но не беше така. Повярвай ми.

Роби свежда поглед към мен. Не казва нищо. Чака.

— Когато Рейчъл умря, се надигна голям, не, огромен интерес към нас от страна на медиите. Общо взето, пресата постоянно ме дебнеше. Дебнеха и мама и татко. Беше ужасно. И пишеха наистина ужасни, ужасни неща за семейството ни и за мен — неща, които просто си измисляха или изкривяваха до неузнаваемост.

Въздъхвам и отпускам глава в ръцете си. Трудно ми е да си спомням за онова време, без да изпитвам гняв. Медиите изопачаваха всичко така кошмарно, за да съчиняват безкрайни истории от трагедията на Рейчъл, а семейството ми — което в действителност бе щастливо и любящо — бе жестоко представено като

нефункциониращо, амбициозно, грозно. Самият спомен за това събужда у мен желание да заплача. Избърсвам очите си и подсмърквам, опитвам се да спра потока от сълзи.

Роби сяда на пода до мен и ме обгръща с ръка.

— Всичко е наред. — Изглежда стъписан и знам, че съм го накарала да се почувства зле, че сега ще обвинява себе си, задето ме е разплакал. — Не е нужно да ми разказваш. Няма значение. Не разбирах за какво става дума. Господи, Катрин, голям идиот съм и просто не знам как да си държа глупавата уста затворена.

Това описание на характера му е толкова абсурдно неточно, че се разсмивам. Поглеждам го и избърсвам очите си.

— Не ти ме разплака. Плача винаги когато си спомням за онова време. А си го спомням често. Просто искам да ти обясня защо не ти споделих.

— Всичко е наред, наистина, не е нужно да ми обясняваш.

Избутвам ръката му от раменете си, премествам се настрана и сядам с лице към него.

— Но аз искам и ще го направя. Затова просто мълчи и слушай.

Той слага ръка пред устата си.

— Не се казвам Патерсън. Казвам се Бойдъл.

Очите на Роби се разширяват, когато разпознава името. Чувал е за нас, разбира се, спомня си за сестрите Бойдъл.

— Да. Виждаш ли? Знаеш кои сме. Поне знаеш какво разправяха медиите за нас.

— Спомням си името. — Той поклаща глава. — Не си спомням почти нищо друго, освен че сестра ти беше музикален феномен. Така е, нали?

— Да. Да, наистина беше феномен.

— Не мога да повярвам. Просто ми е толкова трудно да си го представя. Това е била твоята сестра? Господи, Катрин! Случилото се беше толкова ужасно. Онези мръсници, които го направиха. Не беше за вярване.

— Да. А след това медиите ни прочуха. Прочухме се по наистина неприятен начин. Унищожителен, агресивен начин, който ни направи още по-нещастни... сякаш вече не беше достатъчно непоносимо. — Свивам рамене. — И всички онези психолози и какви ли не хора, които коментираха нас и семейния ни живот. Беше отвратително. Просто се

чувствахме съвсем... нападани, осквернени. Затова смених името си и станах Катрин Патерсън, вместо Кейти Бойдъл, и се преместих в Сидни. Мама и татко също се преместиха. Но не искаха да живеят тук, затова отидоха в Нюкасъл. Не ти казах, защото просто вече не исках да бъда Кейти Бойдъл. Не исках да научаваш за мен, преди да си ме опознал. Има ли изобщо някакъв смисъл в думите ми?

Роби кимва, слага ръка върху моята и я стиска.

— Но исках да ти кажа, Роби. Наистина. Много пъти. Особено след като ми сподели всичко за майка си. Беше толкова откровен и наистина исках да те уверя, че разбирам какво изпитваш.

— Тогава си помислих, че си много запозната с тези проблеми. Сякаш си мислила за тях. — Усмивва се закачливо. — Но просто реших, че си свръхинтелигентната, свръхчувствителна Катрин. И наистина, оказа се, че си преживяла същото и затова знаеш. Знаеш го по по-ужасен начин от всички останали.

Довършваме сладоледа си, който се е разтопил и е омекнал и аз разказвам на Роби за нощта, в която убиха Рейчъл. И точно както когато разказах на Алис, не спирам да плача и да удрям по пода от гняв. Роби ме прегръща, слуша ме внимателно и клати глава, ужасен и невярващ. Донася ми още сладолед, държи ме за ръката и ми задава безброй нежни въпроси. Плаче заедно с мен и двамата си бършем взаимно сълзите и се смеем на общото си нещастие, на сополите и зачервените си очи.

Към полунощ му казвам, че съм уморена и ми се спи. Но когато ми предлага да си тръгне, го моля да остане. Да спи с мен. Не за да правим секс, а като приятел. Защото не искам да съм сама, защото имам нужда от утеха и близост. И той казва „да“, с удоволствие ще остане, радва се, задето съм попитала.

Давам му една от резервните си четки за зъби и двамата си измиваме зъбите един до друг в банята, като се редуваме да плюем в умивалника. По някакъв начин това, че сме плакали заедно и сме разкрили един пред друг толкова голяма част от душата си, ни е сближило, накарало ни е да се чувстваме по-удобно заедно. Лягаме един до друг по гръб под завивките. В спалнята ми е тъмно, аз се вслушвам в дишането на Роби и се наслаждавам на успокояващата топлина на тялото му до моето.

— Обикновено нямам навика да спя с чужди гаджета — казвам. — Имам предвид, макар че не правим нищо, все пак е малко странно, нали? Но поради някаква причина никое от нормалните правила не важи за Алис.

— Да, защото тя не следва никое от тези така наречени нормални правила. Не признава никакви граници, така че защо другите да ги уважават, когато става въпрос за нея? Алис е нещо като феномен. Ако се задържиш край нея достатъчно дълго, накрая започваш да се държиш зле. Имам предвид, хайде де! — Разсмива се. — Какво ще кажеш за онази вечер с Бен и Филипа? Ами онова, което Алис ти каза за сестра ти, и как флиртуваше с Бен? Тя не се отнася с уважение към никого. Следователно и ние имаме право понякога да постъпваме лошо, не е ли така?

— Да. Не. Не знам. Както и да е — отвърщам. — Не съм сигурна, че *наистина* постъпваме лошо. Имам предвид, като сме заедно тук тази вечер. Щом не нараняваме никого, мисля, че няма значение. — Поклащам глава в тъмнината. — Не. Не е възможно да има значение. Защото сме приятели, грижим се един за друг и не нараняваме Алис. Дори ако знаеше, сигурно нямаше да я е грижа.

— О, щеше, повярвай ми. Но не поради някоя от нормалните причини. Не защото ме обича толкова много, че не може да понесе мисълта да съм близо до друго момиче. Щеше да я е грижа, защото не е включена. Щеше да я е грижа, защото не дърпа конците.

Не отговарям, защото не ми харесва намекът, че Алис има над мен същия контрол, както над Роби. Мога да разбера защо той има усещането, че е контролиран — влюбен е и се примирява с много ужасни неща, които тя му причинява. Позволява си да ѝ е подръка, когато Алис поиска. Но аз съм само нейна приятелка и възприятията ми не са изкривени от страст. Не съм лудо влюбена в нея. Но не искам да го изтъквам, не и тази вечер. Не искам да казвам нищо, което ще направи Роби още по-нещастен.

— Както и да е — продължава той, — ти използва думата „гадже“. Каза, че съм бил гадже на Алис. — Засмива се със сух, горчив, нещастен смях. — Но всъщност не съм такъв, нали? Аз съм само някой, когото Алис използва, когато има настроение. Просто вярно кутре, което може да използва и измъчва когато и както иска.

— Ако наистина се чувстваш така, Роби...

— Да — прекъсва ме той. — Разбира се, че се чувствам така. — В гласа му има отчаяние, гняв, нещастие. — Така стоят нещата. Отново и отново си повтарям, че тя е лоша и трябва да спра да я виждам. Но после чувам гласа ѝ или виждам лицето ѝ и... — Гласът му се пречупва и той утихва за миг. Вдишва и издишва, опитва се да овладее чувствата си. — Знаеш ли какво? — прошепва той. — Знаеш ли кое е наистина странно?

— Кое?

— Баща ми се среща с някаква жена. Срещнал я една нощ на някакво парти. Мамка му! — внезапно изругава той. — Няма да повярваш, но се казва Рейчъл.

— Кое е толкова странно? Това е често срещано име. Срещала съм не една и две Рейчъл, откакто сестра ми умря.

— Не, не това е странното. Просто си го спомних ей така, съвсем неочаквано. Но разбираш ли, откакто я срещна, баща ми е щастлив. *Наистина* щастлив. Както преди мама да се разболе.

— Но това е страхотно, Роби. Виждал ли си я? Симпатична ли е?

— Не, не съм я виждал. Не *искам* да я виждам. Не искам да знам нищо за нея.

— О! — За миг не казвам нищо. — Струва ти се, че баща ти предава майка ти или...?

— Не, изобщо. Мама е мъртва. Щеше да иска татко да е щастлив.

— Ами тогава? — питам объркано. — Защо не се радваш за него? Какъв е проблемът?

— Ревнувам. — Гласът му е изпълнен с презрение към самия себе си. — Толкова съм жалък! Ревнувам. Знаем, че трябва да се радвам за него, той със сигурност щеше да се радва за мен. Но единственото, за което мога да мисля, е, че е влюбен, че има фантастична връзка и така нататък, докато Алис продължава да разбива моето сърце на късчета. Защо това щастие се пада на него? Той е стар. Аз съм този, който би трябвало да има страхотен любовен живот. Не той. Унизително е. Не издържам да го гледам, с онова негово тъпанарско влюбено изражение.

— О, Роби! — Радвам се, че не може да зърне усмивката ми.

— Виждаш ли? Какво гадно копеле съм. Аз съм зъл. И заслужавам всичко, което ми причинява Алис.

Не успявам да се сдържа: избухвам в смях. Роби не казва нищо и мълчанието му, чувството, че не трябва да се смея, само ме кара да се смея още повече. Опитвам се да спра, да потисна веселието си, но се оказва, че това няма значение, защото неочаквано той също избухва в смях. Смеем се толкова силно, че леглото се тресе, изритваме одеялата и се превъртаме на леглото. Смеем се, докато ни заболява коремът, става ни трудно да дишаме и едва не се задушаваме от собствената си веселост. Когато спираме, лицето ми е мокро от сълзи.

— Както и да е — прошепвам внимателно, опитвайки се да не се разсмея отново. — Щом не си лош, не можеш да си добър.

— Какво? Трябва да си лош, за да бъдеш добър? Каква глупост. Това е съвсем безсмислено.

— Да — уверявам го и хихикам тихичко. — Наистина е безсмислено, нали? Искам да кажа, когато виждаш лошото у себе си, не го харесваш и се опитваш да не го изпитваш, тогава това е добро. Никой не е изцяло добър. Поне аз не мисля, че има такъв човек. Да се опитваме да сме добри или поне да не сме лоши може би е най-близкото до добротата, което можем да постигнем.

— Може би си права — казва той.

— Може би.

Млъкваме. Лежим неподвижно. Чувам как дишането на Роби става по-равномерно. Затварям очи.

— Много си мила, Катрин. — Гласът на Роби е тих, сънлив.

— И ти си много мил, Роби.

— Само ако те бях срещнал по-рано. Преди да срещна Алис — казва той, хваща ръката ми в тъмнината и здраво я стиска. — Можехме да... можеше да...

Не довършва.

— Да — съгласявам се сънено, — знам.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Страхотни са, нали?

Филипа се взира в групата на брат си. Сияе от гордост и раменете ѝ помръдват в такт с музиката.

— Фантастични са — кимвам и се усмихвам с колкото се може повече ентузиазъм.

Наистина са такива. Всички са талантиливи музиканти и репертоарът им е добре отработен, лее се плавно. У него има нещо фолклорно, което се слуша по-лесно от рока, който обикновено очаквам с удоволствие от група на живо. Аз обаче имам ужасно главоболие и наистина искам да съм си у дома, в леглото, Филипа дойде вкъщи по-рано вечерта, за да ме вземе. Толкова се радваше на предстоящата вечер, че не исках да я разочаровам. Надявах се главоболието ми накрая да отmine, но то само се усили. А Филипа се бе погрижила да получим най-близката маса до сцената, така че музиката е прекалено висока, отекваща, болезнена.

Брат ѝ, Мик, свири на барабаните. Много е привлекателен по един хладен резервиран начин — за цялата вечер не го видях да се усмихне нито веднъж. Има бледа кожа, също като Филипа, и дълга черна коса, която пада в очите му. От време на време го улавям да гледа озадачено към нашата маса. Несъмнено се чуди кое е странното момиче със сестра му.

По време на почивката на групата Мик идва и застава до нас.

— Здравей, Пип — докосва Филипа по рамото. Поглежда към мен. Изражението му е студено и неприязнено. Усмихвам се, но той отклонява погледа си обратно към сестра си.

— Здравсти. — Тя поема ръката му. — Това е Катрин. Разказах ти за нея, помниш ли?

— Да. — Мик кимва, все още без да се усмихва, и за частица от секундата поглежда към мен. — Здравей.

Не съм в настроение да търпя такава враждебност и изобщо нямам желание да се опитвам да го очаровам.

— Здравей — отвърщам със същата студенина като него, извърщам се и без интерес започвам да оглеждам бара.

— Катрин има главоболие — обяснява Филипа.

Поглеждам я изненадано и се намръщвам. Не съм й казала за главоболието и не съм сигурна откъде знае, а освен това съм малко раздразнена, задето мисли, че неприветливостта ми има нужда от обяснение. Грубият е брат й, а не аз. Аз само му отвърщам със същото.

Филипа се привежда напред и слага ръка върху моята с топла усмивка.

— Ако искаш, Мик може да те отърве от него.

— От кое?

— От главоболието — казва Мик и ме поглежда. — Стига да пожелаеш.

— Какво? — Поклащам глава, внезапно убедена, че иска да ми предложи наркотици. — О, не, благодаря. — Вдигам чашата с лимонада. — Утре трябва да уча. Изпити.

— Няма предвид наркотици, ако това си мислиш, глупачето ми — смее се Филипа, прочела мислите ми. — Може да го облекчи с масаж. Наистина действа. Удивително е. Пробвай.

Представям си как този странно неприветлив младеж разтрива раменете ми, докосва кожата ми и почти се размивам — мисълта е толкова абсурдна. Поклащам глава.

— Не. Ще се оправя. Благодаря все пак.

Но преди да съм осъзнала какво става или да имам време да реагирам, Мик вече е седнал на стола срещу мен и е уловил ръката ми между дланите си. Задържа я неподвижна с едната, а с пръстите на другата притиска силно меката плът между палеца и показалеца ми в малки кръгообразни движения. Плъзга палеца си нагоре по опакото на ръката ми и по пръста ми.

Всеки момент ще се разсмея. Тъкмо преди да се отдръпна и да заявя, че не вярвам в тези методи, Мик стиска ръката ми още по-силно и казва:

— Не още. — Усмива се. — Дай му възможност да подейства.

И тази усмивка е най-вълшебната, най-преобразяващата, която съм виждала у някого. Съживява цялото му лице, същото, което допреди малко изглеждаше навъсено, мрачно и затворено, сега е топло, открито, нежно. Усмивката му е широка, зъбите бели и прави, а очите

му — дълбоко разположени, кафяви и обградени от безумно дълги мигли. Красив е. Невероятно красив. Изведнъж разбирам със сигурност, че той е най-красивият мъж, когото съм виждала.

Удивително, но напрежението, стегнало слепоочията ми, сега намалява. Сякаш с всеки малък кръг, който очертава върху кожата на ръката ми, Мик изтегля болката, заличава я. Наблюдавам лицето му, докато той се е съсредоточил върху това, което прави. Вече не ме гледа, не се усмихва, а се взира в ръката ми и на лицето му се е появило сериозно, напрегнато изражение.

А после той ощипва кожата между палеца и показалеца ми толкова силно, че ми причинява болка.

— Ох!

Мик пуска ръката ми и аз бързо я отдръпвам.

— Заболя ме!

Но той само ме поглежда въпросително. Чака.

И тогава се усмихвам.

— Няма го. — Слагам ръка на слепоочието си и поклащам глава, без да мога да повярвам. — Изчезна без следа.

— Невероятно, нали? — Филипа поглежда гордо към брат си, но той не отделя очи от мен. Все още не се усмихва, но сега виждам, че в изражението му има топлинка, искрица забавление. Остава загледан в мен толкова дълго, че започвам малко да се притеснявам, да чувствам как сърцето ми забива по-бързо, а бузите ми се изчервяват от горещина.

— Да. Да, невероятно е. Благодаря. — Извъръщам глава от погледа му и поглеждам към Филипа.

— Да пийнем по още едно — предлагам, като вдигам чашата си към устните и допивам остатъка от питието си. Изправям се. — Още едно, Филипа? Мик, искаш ли нещо?

— Не, благодаря — поклаща глава тя.

— Аз ще пийна една бира — казва Мик.

— Добре — отвъръщам и тръгвам към бара.

— Чакай! — провиква се той и аз се обръщам. Мик ми се усмихва и аз съм доволна, че не съм близо до него. Няма как да чуе бльскането на сърцето ми, да почувства лекото треперене, обзело ръцете ми. — Просто кажи, че е за групата. Безплатно е.

— Добре. — Отново се обръщам напред.

— Чакай — отново ме спира той. Сега се смее. — Ще пия една „ВБ“, ако няма проблем.

— Да. Добре — отвърщам и тръгвам към бара. Бързо. Нетърпелива да се спася от изпитателния му поглед.

Докато чакам питиетата, поглеждам през рамо към масата. Наблюдавам го. Двамата с Филипа са се навели един към друг и си говорят. Той кима и сочи към сцената, маха енергично с ръце, сякаш свири на барабаните. Изпитвам облекчение — очевидно говорят за музика, вместо да седят и да се чудят на странното ми поведение.

Това чувство в гърдите ми ми е познато. Познати са ми пеперудите в корема, нервната тръпка, която изпитах, когато Мик ме погледна. Много време мина, откакто изпитах за последен път нещо подобно. От Уил насам, от смъртта на Рейчъл никога не съм си позволила да мисля за някое момче по този начин. И не мога да не се изумявам от физическия израз на това привличане: лудо биещото сърце, треперещите ръце, топлината в лицето ми. Всичко това издава чувствата ми още преди да съм ги признала дори пред самата себе си. Сякаш тялото ми ме познава по-добре от мен самата.

Изпивам половината от лимонадата си още щом пристига. Леденостудена е и пронизва гърлото ми, но съм жадна. Поемам си дълбоко дъх и се заставям да бъда спокойна, да не треперя, да не се изчервявам, да не пелтеча. После, толкова спокойна, колкото ми е възможно, се отправям обратно към масата.

— Говорим си за музика — поглежда ме извинително Филипа, докато им давам питиетата. — Извинявай.

— Няма нищо — отвърщам, поклащам глава и сядам. — Обичам да говоря за музика. Имам предвид, в семейството ми постоянно говорехме за това.

И спирам, внезапно осъзнала, че не знам как да продължа. Смъртта на Рейчъл, историята ми, вече не е тайна, но е почти невъзможно да спомена за смъртта ѝ така, между другото, да кажа: „О, да. В семейството ми често говорехме за музика. Преди убийството на сестра ми, имам предвид. Смъртта ѝ съсипа всичко в живота ни... и оттогава почти не сме споменавали за музиката. Но езикът ми е познат и обичам подобни разговори. Продължавайте. Говорете.“

Филипа очевидно е забелязала внезапното ми неудобство и сменя темата.

— О! — казва високо тя и слага ръка върху ръката на Мик. — Никога няма да се сетиш кого видях онзи ден!

Брат ѝ я поглежда с вдигнати вежди.

— Каролайн — казва тя. — Каролайн Хайнц.

— Така ли? — безразлично вдига рамене той.

И въпреки че Филипа полага всички усилия — предполагам, заради мен — да го накара да смени темата, Мик, изглежда, не се интересува от срещата ѝ с момичето на име Каролайн и веднага щом сестра му свършва разказа си, се обръща отново към мен.

— Значи в семейството ти сте говорили за музика. Защо „говорили“? Какво се промени?

— Мик! — обажда се Филипа с остър глас. — Не бъди толкова груб. Не можеш да задаваш такива въпроси.

— Какво? — Той изглежда объркан. — Какви въпроси? — Поглежда ме и надига бутилката си с бира. — Това груб въпрос ли беше? Надявам се, че не. Съжалявам, ако е прозвучал така. Изпил съм само една глътка.

— Не — отвърщам. — Филипа, не се тревожи. Всичко е наред.

И тогава вземам решение. Ще им разкажа за Рейчъл. Времето, мястото и обстоятелствата може и да не са най-подходящите, няма подходящо място да говориш за смъртта. Но това е част от историята ми — част от живота ми, която съществува и обагря почти всичко. Ако не говоря за това и по някакъв начин не върна тази история в миналото, където ѝ е мястото, тя ще остане в мен завинаги, като сянка, която ме преследва. Двата мълкват и за момент не казват нищо, а аз проговарям.

— Сестра ми беше убита.

Филипа кимва.

— Може да изглежда странно, че ви го казвам сега. — Говоря бързо, постоянно вдигам чашата си и я връщам на мястото ѝ. На масата се образуват застъпващи се мокри кръгчета. — Но изведнъж ми се стори много важно да кажа нещо, да кажа на хората. Разбирате ли, толкова време се опитвах да го скрия от всички. Откакто напуснах Мелбърн. И сега, когато се разбра — е, сега, когато знаеш, просто имам чувството, че трябва да ви разкажа. — Поглеждам към Филипа и се усмихвам. — На приятелите си, имам предвид. Чувствам, че трябва да разкажа на приятелите си за случилото се. Защото то не е

обикновена случка. То е нещо като — не искам да звуча изтъркано и сякаш съм от ню ейдж, но то е много *определяща* случка. То ме промени. Напълно.

Поглеждам към Мик.

— Ще те разбере, ако не искаш да слушаш. Но бих искала да разкажа на Филипа. Ако искаш, си добре дошъл да останеш и да чуеш.

Той кимва, без да отговаря.

— Отидохме на едно парти...

Оставям чашата си, слагам ръце в скута си, поемам си дълбоко дъх и започвам.

И този път не плача и не стена. Няколко сълзи навлажняват очите ми, но нетърпеливо ги избърсвам, Филипа и Мик слушат тихо и никой от двамата им не казва нито дума. А когато свършвам, Филипа се изправя, заобикаля масата и ме прегръща силно.

— Благодаря, че сподели — казва тя.

Поглеждам към Мик. Очите му блестят от непролети сълзи. Поглежда ме и се усмихва — лека полуусмивка, усмивка на съчувствие и тъга, усмивка, която показва, че е объркан и несигурен и не знае какво да каже. Това е идеалният отговор и аз немощно му се усмихвам в отговор, благодарна.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

— Спри — казах. — Стой. Не сега, не тук. Не искам да е по този начин.

— О, господи!

Уил се надигна от мен и седна. Приглади полата ми надолу, покри бедрата и коленете ми и ми оправя ризата.

— И аз не искам. Съжалявам.

Седнах, обвих ръка около врата му, целунах го по устните и се усмихнах.

— Недей. Няма за какво да съжаляваш.

Огледах се наоколо. Бяхме навън, под едно дърво. Земята под нас беше твърда и на буци от корени на стари дървета, по-малки и по-големи камъчета. Чувствах се мръсна и уморена от прекалено многото алкохол, който бях изпила.

— Наистина бих предпочела да загубя девствеността си в легло. Хубаво чисто меко легло. И мисля, че бих искала да съм трезвена.

— И аз, Кейти. Честно. — Усмихна ми се и сложи ръка на гърдите ми. — Колкото и да ми се иска да се нахвърля отгоре ти още в този миг, предпочитам да е хубаво. Освен това бих искал и двамата да сме достатъчно трезвени, за да го запомним.

— Мамка му! Колко е часът? — Хванах Уил за китката и я обърнах, за да видя часовника му. Но беше прекалено тъмно, за да различа каквото и да било на циферблата. — Циферблатът свети ли?

— Да. — Той повдигна китката си по-близо до лицето и натисна копчето. — Минава осем. Почти осем и половина е.

— Ау! Мамка му! — Станах и започнах да отърсвам дрехите си. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! Много е късно. Трябваше да останем само един час. О, какво ни чака, когато се приберем у дома! Хайде! — Хванах го за ръката. — Трябва да взема Рейчъл. Трябва да си тръгнем. Веднага!

Но не можах да я намеря вътре. Огледах хората, които танцуваха, и не я видях. Огледах групичките покрай стените. Намерих Карли и я попитах дали я е виждала, но тя поклати глава, вдигна рамене и

разсеяно заоглежда бараката. Беше очевидно, че е пиана, и се бе сгушила до едно момче, което не разпознах. Не беше сред приоритетите ѝ да търси Рейчъл.

— Навън. — Уил ме хвана за ръката. — Отпред. Може би близо до колите.

— Добре. Аз ще огледам отпред, а ти — отзад. Така ще е по-бързо. Ще се срещнем тук.

Започвах да се тревожа. Ставаше късно и мама и татко със сигурност вече се бяха прибрали. Щяха да се чудят къде сме, да се безпокоят. Бяхме в голяма беда. А ако Рейчъл беше пиана, ако подушеха алкохол в дъха или по дрехите ѝ или разберяха по някакъв начин, че е пила, щяха да побеснеят. И двете щяхме да бъдем наказани да не излизаме много дълго време.

Много от децата на партито бяха пълнолетни и имаха право да шофират, така че пред бараката имаше паркирани доста коли. Бяха паркирали дори в редици, затова целият район приличаше на организиран паркинг.

Отначало не можах нито да видя, нито да чуя нещо, но после долових мъжки гласове. Смях. Звънтене на стъклени чаши. Отправих се към шума и се натъкнах на малка група, събрана около една кола. Всички врати бяха отворени, така че светлината от купето се изливаше навън. Две момчета се бяха облегнали на вратите. Трето седеше на предната седалка. Четвърто отзад. С Рейчъл.

Сестра ми държеше в ръката си чаша бира и сякаш щеше да я изпусне — държеше я хлабаво, пръстите ѝ бяха отпуснати. Бе облегнала глава назад на седалката, очите ѝ бяха полуотворени. Усмиваше се, смееше се лениво на нещо, което бе казало едно от момчетата.

— Здравей — обади се някой, щом се приближих. — Още една светица.

— Здравсти — усмигнах се. — Дойдох само да прибера сестра си. Пъхнах глава в колата и сложих ръка на коляното на Рейчъл.

— Рейч. Трябва да тръгваме. Наистина е късно.

— Кейти. — Тя отвори очи и ми се ухили. Движението накара бирата да се излее от чашата надолу по крака ѝ. Тя, изглежда, не забеляза. — Толкова добре си прекарвам. Разказвах им за рецитала си. Всички ще дойдат. Можеш ли да повярваш?

Погледнах към момчетата. Всички бяха облечени в стила, който момичетата в нашето училище наричаха „пещерен“ — фланелени ризи и потници. Момчета от държавните училища. Единственият, който срещна погледа ми, беше този отпред, на шофьорското място. Изглеждаше доста по-възрастен от останалите, може би беше на двайсет и няколко. Дори за миг не повярвах, че някой от тях се интересува от класическа музика.

— Да — взех чашата от ръцете на Рейчъл. — Точно затова трябва да тръгваме. Ако не побързаме, няма да има никакъв рецитал.

Взех ръката ѝ в своята и се опитах да я издърпам от колата. Но не беше лесно — тя беше скована, не ми помагаше и аз почувствах, че ако я дръпна малко по-силно, ще падне от колата и ще трябва да я влача.

— Как мислите да се приберете? — попита момчето от предната седалка. Гледаше ме насмешливо, между устните му димеше цигара.

— Пеш. Не е далеч — излъгах.

Момчето се разсмя.

— Аз съм Грант. И да, далеч е. Всичко е далеч оттук. Нощем. В тъмното.

Свих рамене.

— Рейчъл — казах високо. — Ела. Трябва да тръгваме. Става късно.

Но тя просто се изкикоти и се плъзна малко настрана, без наистина да се опитва да помръдне. Усмихна се сънливо и затвори очи, сякаш се канеше да заспи. Очевидно беше много пиана.

— Господи! — промълвих и погледнах обвинително към Грант, макар да знаех, че ако някой е виновен, това съм аз. Изобщо не трябваше да я водя тук. Не биваше да я оставям сама. — Колко е изпила?

Грант поклати глава и вдигна вежди. Изражението му бе самата невинност.

— Не знам. Не съм я видял да пие повече от една чаша. Предполагам, просто не е свикнала. Шон? — Обърна се към момчето отзад, дебело и непривлекателно, седнало от другата страна на Рейчъл. — Знаеш ли колко е изпила?

— Не. — Шон се изсмя — грозен хриптящ звук, без да отделя поглед от този на Грант. Изобщо не се обърна към мен. — Откъде да

знам, по дяволите! Беше се натряскала, преди изобщо да влезем в колата.

— Какъв кошмар! — Скрих лице в ръцете си. — Как ще я прибера у дома?

Говорех повече на себе си, отколкото на някой друг, но Грант така или иначе ми отговори.

— Ще ви закараме — предложи той.

Погледнах го и се замислих. Да се прибера пеш с Рейчъл точно сега очевидно беше изключено. Трябваше да изчакам тук, докато изтрезнее — дотогава можеха да минат часове, — а мама и татко щяха да се паникьосат. Вероятно дори щяха да се обадят в полицията. Не можех да ги оставя да седят у дома и да се тревожат, така че трябваше да взема мобилен телефон от някого и да им се обадя, да им съобщя, че сме добре. Но те щяха да ми зададат много въпроси, да настояят да ни вземат. А аз не исках да се случва това. Ако разберяха къде сме, ако видеха всички тези пияни деца, състоянието на бараката, алкохола, цигарите и наркотиците, щяха да побеснеят. И сигурно щяха да направят нещо ужасно, например да се опитат да прекратят партито, да кажат на всички да си отидат у дома. Можеше дори да се обадят в полицията и да я повикат да закопчаят всички.

И тъй като знаех, че неизбежно ще разберат, че сме пили, по-добре щеше да си отидем у дома и да посрещнем последиците, за да избегнем още по-ужасяващата перспектива те да дойдат тук.

— Добре — съгласих се. — Благодаря ви. Не бих ви помолила сама, но не знам какво друго да направя. Наистина ли нямате нищо против? Живеем в „Турак“.

— Няма проблем. И бездруго си тръгнахме. Нали така, Шон?

— Да. — Той се изсмя отново — шумен глуповат кикот, от който коремът му се разтресе. — Тъкмо щяхме да се разкараме от това шибано подобие на парти.

— Добре — повторих. — Ще може ли просто да изтичам обратно да кажа на гаджето си? — И изведнъж ми хрумна нещо. — А дали не можем да вземем и него? Ако нямате нищо против? Трябва само да го оставите у нас. Оттам ще се оправи сам.

— Съжалявам, скъпа — поклати глава Грант. — Няма място. Тук сме аз, Шон, Джери и Крис. И вие, двете момичета. Трима отпред и трима отзад. Пълна къща.

— Освен ако не иска да я оставим. Да вземем гаджето и сестра ѝ и да я оставим тук — предложи Шон и се разсмя. Този път успя да избегне погледа ми и в същото време да говори за мен, сякаш ме няма.

— Млъквай, Шон! Дебел тъпанар! — скара му се Грант толкова рязко и пренебрежително, че очаквах приятелят му да реагира. Той обаче се усмихна глупаво, сложи ръка на рамото му и го стисна. Жестът издаваше странна привързаност.

— Дай една цигара, друже — каза той.

Грант метна в скута му пакет цигари.

— Добре, просто ще отида да му кажа, че тръгваме. Няма да се бавя. — Сложих ръка на крака на Рейчъл и го разтърсих. — Рейч? След минута се връщам. Тези момчета ще ни заведат у дома. Става ли? Рейч?

— Да ни заведат у дома? — Тя отвори очи и издаде напред долната си устна — цупеше се. Сега думите ѝ излизаха още по-завалено. Очите ѝ се затвориха, докато говореше: — Вече трябва да тръгваме, така ли? Жалко. Толкова се забавлявам.

— Така добре ли е? — Погледнах към Грант. — След секунда се връщам.

Втурнах се обратно към бараката и намерих Уил почти веднага. Говореше с някаква групичка край задната врата.

— Нямам късмет — каза той, щом ме видя. — Тъкмо ги питах дали са я виждали.

— Всичко е наред. Открих я. Здравата се е натряскала. Трябва да я прибера у дома. Ще ни закарат.

— Така ли? Кой?

— Едно момче на име Грант. Всичко е наред. Наистина. Тя е в колата им и не мога да я изкарам. Прекалено е пияна, не помръдва. — Махнах нетърпеливо с ръка и го целунах по бузата. — Трябва да тръгвам. Страх ме е, че ще повърне, ще припадне или нещо подобно.

— Добре. Ще дойда с вас.

— Не. Всичко е наред. Остани с приятелите си. — Усмихнах се и стиснах ръката му. — Пийни още едно вместо мен.

Обърнах се и хукнах към колата.

Момчетата вече се бяха качили и ме чакаха. Седнах отзад до Рейчъл и затворих вратата. Главата на сестра ми бе облежната назад,

очите ѝ бяха затворени, а устата — леко отворена. Посегнах и я затворих, докоснах бузата ѝ.

— Рейч? Сега си отиваме вкъщи — обясних ѝ и ѝ закопчах колана.

За миг очите ѝ се отвориха и тя се опита да се усмихне.

— Добре.

— Искаш ли бира? — Шон се пресегна през скута на сестра ми с отворена „ВБ“ в ръка. Задържа погледа си сведен надолу, като избягваше да срещне моя.

— О, не, благодаря. Пих достатъчно.

— Мамка му! — рече той и я приближи още повече. — Поне я дръж, става ли? Отворих я специално за теб.

Взех кутията, повдигнах я внимателно към устните си и оставих студената течност да навлажни устните ми, без да погълщам нито капка. Не исках да пия повече. Бях жадна, уморена и копнеех за чаша вода и удобно легло.

— Благодаря. — Опитах се да се усмихна на Шон, но той вече се бе обърнал настрана. — Много ти благодаря — обърнах се към Грант.

— Няма за какво, въъ?

— О, боже! Съжалявам. Толкова съм груба. Аз съм Кейти. Кейти Бойдъл.

— Кейти. Да. Добре.

Не ме запозна с другите момчета и за минута обмислих възможността да се представя сама — да ги потупам по рамото, да кажа „здравей“ и да протегна ръка. Но всичко бе толкова неловко, а те не полагаха никакви усилия да се държат приятелски — вратовете им бяха сковани и гледаха право напред, — затова не си направих труда. Нито искаха, нито очакваха приятелски жестове от мен и почувствах, че подобни формалности ще им се сторят странни, ненужни.

Затова се загледах навън през прозореца. Наблюдавах как пейзажът преминава покрай мен с размазани очертания и не казвах нищо. Мислех си какво ще обясня на мама и татко. Просто трябваше да им призная истината, да съм честна. Те веднага щяха да разберат, че Рейчъл е пияна, може би дори щеше да се наложи да ми помогнат да я вкарам вътре. Щяха да чуят и видят колата още щом спреше — представях си как ще се втурнат навън — и лицето на мама, първоначално разкривено от загриженост, щеше бързо да се вкамени в

суровото ѝ гневно изражение. Студеното ѝ мълчание щеше да е по-осъдително от всякакви думи. Представях си колко ще е разочарован татко, как ще поклати объркано глава. „Но, Катрин — щеше да каже той, — как можа? Ние ти имахме доверие.“

Щеше да бъде ужасно, уикендът на всички ни щеше да е провален, а аз и Рейчъл със сигурност щяхме да си платим за лошото си поведение. И все пак не съжалявах. Дори тогава, когато веселбата беше свършила и ни очакваха само укори и лекции, в сърцето ми бе останала малка ядка на радост, която никой не можеше да ми отнеме. Обичах Уил. И той ме обичаше. И беше толкова прекрасен, толкова нежен и мил. Щях да задържа това малко късче знание, скъпоценната си любов към него, и тя щеше да ме стопля и да ме прави щастлива, каквото и да се случеше. Когато се приберяхме и останех сама в спалнята си, наказана (както знаех, че ще бъда), мисълта за Уил, споменът за времето, прекарано насаме тази вечер, обещанието за това, което предстоеше, щеше да е достатъчно да направи наказанието поносимо. Може би дори щях да почувствам, че всичко си е струвало заради този спомен.

Толкова бях унесена в мисли за Уил, за докосването му, в повтарящи се отново и отново спомени за всяка дума, която ми бе казал тази вечер, та ми отне известно време да осъзная, че пейзажът от другата страна на прозореца е съвсем непознат и нямам представа къде сме.

— Тъъ, Грант? — обадох се. — Живеем в „Турак“, помниш ли? Не знам дали това е най-подходящият маршрут.

— „Живеем в «Турак», помниш ли?“

Отне ми един миг, преди да разбера какво е казал Грант, да осъзная, че имитира моя глас, че ми се подиграва. Преди да успее да се зачудя защо изведнъж е станал толкова груб, той се разсмя и го повтори:

— „Живеем в «Турак», помниш ли?“ — Гласът му бе абсурдно писклив, гласните изядени в подигравателна имитация на начина, по който говорех аз. — Някои хора са късметлии. Някои нямаме възможност да живеем в „Турак“. — Изсмя се злобно. — Някои трябва да се задоволяваме с места като „Съншайн“ или „Уириби“. Не е ли така, Шон?

Шон се изсмя — кратък, нервен и много изкуствен смях. Обърнах се да погледна към него, да му се усмихна, но той отказа да срещне погледа ми. Взираше се право напред и повдигна към устните си чаша бира. Докато го наблюдавах, осъзнах, че в действителност под тлъстината лицето му е много привлекателно — зашеметяващо сини очи, хубава кожа. Ако отслабнеше, щеше да е красив. А после си помислих колко е странно, че ръката му трепери. Трепереше толкова силно, че не улучи устата си и разля бира по брадичката си. Челото му бе мокро от пот. Изведнъж разбрах, че е уплашен. За миг изпитах съжаление към него и се запитах от какво се страхува.

И тогава осъзнах, че двете с Рейчъл сме в опасност.

Страхът ме удари незабавно. Гърлото ми се сви толкова, че почти не можех да преглъщам. Стомахът ми болезнено се сви, ръцете ми се разтрепериха, а сърцето ми се заблъска със силни удари. Враждебността, която се излъчваше от всички момчета в колата това, че не поглеждаха към мен, не даваха признаци, че изобщо ме забелязват. Всичко стана изведнъж толкова очевидно, почти осезаемо. Зачудих се как не съм го забелязала преди. Бях толкова отчаяна да прибера Рейчъл вкъщи, че проявих небрежност, глупост. Мислех си: просто са груби, може би невежи, но сега осъзнах, че студенината им означава нещо много по-зловещо.

Те знаеха, че това ще се случи. Аз не знаех какво са замислили, не знаех къде ни водят, но *те* знаеха. Всички участваха. И можеха да направят с нас каквото поискат. Можеха да ни изнасят. Да ни убият.

„Дали са на Рейчъл наркотици“ — помислих си. И веднага щом тази мисъл се появи в главата ми, разбрах, че е истина. Бяха се опитали да дадат и на мен. Затова искаха да пия от бирата ми. Рофинол. Бях чувала за него, полицаите в училище ни бяха предупредили. „Винаги си купувай питиетата сам — казаха те. — Никога, никога не пий нещо, в което не си сто процента сигурен.“

Но Рейчъл! Толкова доверчива. Така наивна. Никога не би си представила подобно нещо.

Не искаха да ме поглеждат или да говорят с мен, не искаха да рискуват да изпитат съчувствие.

— Страхувам се, Грант — казах. Гласът ми бе дотолкова променен от страха, че звучеше като глас на друг човек. — Моля те. Не може ли просто да ни заведете у дома? Моля те.

— Точно *там* ви вода. Боже, каква неблагодарност! Просто преди това ще направим едно малко отклонение. Ще се погрижим за някои неща. — Погледна през рамо към мен, усмихна се и намигна в жестока пародия на успокояване.

Беше очевидно, че той е главатарят. Беше спокоен и уверен, тананикаше си, докато шофираше, облегнал ръка на прозореца. Останалите момчета изглеждаха нервни, сковани, но не и Грант. Другите не говореха, не поглеждаха настрани, не показваха с нищо, че забелязват присъствието ми. Реших, че няма смисъл да се опитвам да го умолявам. Но беше очевидно, че другите не са нито толкова самоуверени, нито така сигурни като него. Може би знаеха, че това, което правят, е грешно. Може би щяха да се смилят над нас.

Най-благоприятната възможност бе фактът, че Грант просто се наслаждава да плаши хората и това пътуване е някаква извратена игра. След като получеше злобното си забавление, щеше да ни отведе у дома или просто да ни захвърли някъде — живи, здрави и недокоснати. Това бе най-доброто, на което можех да се надявам, най-положителният сценарий, който можех да си представя. Но в главата ми се въртяха и множество различни картини, по-зловещи сценарии, алтернативи, които изглеждаха по-вероятни — изнасилване, мъчения, убийство, — и внезапно всички те изглеждаха така ужасяващо вероятни, че се разплаках. Давех се в шумни ридания, тялото ми се тресеше, а дъхът ми излизаше с високо стържещо хриптене. Притиснах ръка към устата си, за да приглуша плача си — не исках да дразня никого, да им дам причина да изпитат неприязън, — но Грант се обърна, погледна ме, поклати глава и цъкна с език, сякаш бе разочарован.

— Какво има, принцесо? — попита той. — Нещата не вървят по план ли? Малкото момиченце на татко не получава това, което иска?

— Съжалявам — промърморих нелогично, притиснах устата си по-силно и се обърнах да погледна през прозореца към непознатия пейзаж. — Съжалявам.

Грант се изсмя гадно и плесна с ръка по волана.

— Съжалявала? — Каза го високо, агресивно. — Какви маниери има само! — Обърна се, погледна ме и се усмихна подигравателно. — Майка ти щеше да се гордее много.

Когато насочи вниманието си обратно към пътя, трябваше да изправи волана, защото колата се бе отклонила в насрещното платно.

За миг предните фарове на идващ насреща автомобил светнаха през предното стъкло и ни заслепиха. Докато колата отминаваше, клаксонът ѝ изсвири високо и продължително.

— Майната ти! — изруга Грант и показа среден пръст на тъмнината. — Майната ти! — изкрещя той.

За миг си пожелах да се бяхме блъснали — в най-голяма опасност щяха да бъдат пътниците отпред — и се замислих за възможността да се опитам да отвлека вниманието на Грант, така че наистина да се блъснем. Може би щяхме да се ударим право в друга кола или в някое дърво. С Рейчъл щяхме да имаме големи шансове да оцелеем. Може би тази алтернатива бе по-добра от това, да се оставим на милостта на Грант. Грант, който очевидно не бе наред с главата.

Но не, този план щеше да се осъществи прекалено трудно. Твърде рискован беше. А ако не успееш, което бе напълно вероятно, всичко щеше да стане само още по-лошо за мен и Рейчъл.

Можех единствено да чакам. Да чакам и да видя къде ни водят, какво са замислили. Да се опитам да избягам при първа възможност. И това нямаше да изглежда толкова трудно, така ужасяващо невъзможно, ако Рейчъл беше будна. Но тя бе дълбоко заспала или в безсъзнание, дишането ѝ бе бавно и тежко и когато сложих ръка на коляното ѝ и я оципах колкото се може по-силно, тя дори не помръдна.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Филипа отива до тоалетната, а Мик ме целува — изненадващо, съвсем неочаквано и абсолютно прекрасно. Става от стола, навежда се през масата и долепя устни до моите. Целувката не е страстна, устата му остава затворена, но е нежна и продължава много по-бързо от невинна братска целувка. Това е целувка, която ми показва, че е заинтересуван, че е толкова привлечен от мен, колкото и аз от него.

Въпреки това е удивителна и когато Мик сяда обратно на мястото си, го гледам стъписана и вдигам ръка към устата си, за да потисна един момичешки кикот.

— Цялата нощ исках да го направя — казва той, без да отделя поглед от мен. Лицето му е спокойно, внимателно, очите му се стрелкат по моето лице, сякаш преценява чертите ми, проверява реакцията ми. И въпреки че изглежда замислен, сериозен, все още виждам онази искрица веселост в присвитите му очи, в леко надигнатите нагоре ъгълчета на устата му.

— Неприятно ли ти беше? — пита той.

— Не — поклащам глава. — Съвсем не.

Продължаваме да седим и да се усмихваме глупаво един на друг, когато Филипа се връща. Но тя е толкова бърлива и ентусиазирана, че не забелязва нищо. И щом става време Мик да се върне на сцената, за да свири на барабаните с друга група, го наблюдавам. Наблюдавам свиването и отпускането на мускулите му, докато вдига и сваля палките си. Наблюдавам начина, по който тялото му се движи в съвършена хармония с музиката. И наблюдавам лицето му, усмихвам се щастливо и се изчервявам всеки път щом очите ни се срещнат.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Грант отби от пътя и спря в някаква тревиста площ.

— И така — той разкопча колана си и усмихнат се обърна с лице към мен, — ето че пристигнахме. Време е за малко забавление, а? Готова ли си, Кейти? Кейти, Кейти? Кейти, дружке?

Не отвърнах, само го погледнах безстрастно. Нямахме какво да му кажа, по това време страхът ми вече бе станал толкова голям, а омразата ми към Грант — така безгранична, че почти не можех да говоря. Тресях се цялата — ръцете, краката и дори главата ми. Зъбите ми тракаха и трябваше насила да държа устните си затворени, да стискам зъби, за да спра този ужасен звук. Това усилие ми даваше нещо, върху което да се съсредоточа, нещо, върху което да концентрирам енергията си, вместо да изкрещя, да скоча на предната седалка и да се нахвърля върху Грант — действието, към което ме подтикваше целият адреналин в тялото ми и което, сигурна бях, щеше само да направи нещата още по-лоши. Не исках Грант да чуе, че зъбите ми тракат. Чувствах, че ако разбере колко съм уплашена, ще изпадна в още по-неизгодно положение.

Въпреки че постоянно я бутах и щипех, Рейчъл не бе помръднала, примигнала или показала някакъв признак, че е в съзнание, откакто си тръгнахме от партито. В известен смисъл ѝ завиждах, защото не разбираше какво се случва.

— Хайде. — Грант сръга с лакът момчето до него, завъртя раздразнено очи, наведе се през него и изкрещя на седналия най-близо до вратата: — Излизай, става ли? Или цяла нощ ще седиш тук и ще чакаш аз да ти кажа какво да правиш?

— Добре.

Момчето отвори вратата и излезе. Второто го последва и затвори зад себе си.

Грант отвори своята врата, излезе и я затръшна толкова силно, че колата се разтресе. После Шон, толкова тежък и нервен, че чувах хрипливото му дишане, отвори вратата, излезе и я затръшна. Двете с Рейчъл бяхме сами в колата. В капан, заобиколени.

— Рейч. — Сложих ръка на коляното ѝ и я разтърсих с колкото сила имах. — Събуди се, Рейчъл! Събуди се! — Чух истерията в гласа си. — Моля те, Рейч — казах по-високо, без да ме е грижа дали момчетата ме чуват. — *Моля те.*

Вратата до мен се отвори и в колата нахлу студен нощен въздух. А после Грант надникна вътре и ми се усмихна.

— Не може да те чуе, дружке. Само си губиш времето. — Погледна към голата си китка, сякаш изчисляваше времето. — Аха! Поне един час, преди изобщо да започне да се събужда.

После сложи ръка на коляното ми и леко го стисна — жест на фалшива привързаност, от който ме побиха тръпки, отврати ме толкова, сякаш ме бе докоснал отровен паяк. Допирът му ме накара да изпитам желание да изкрещя, да го изритам, да го ударя по лицето. Но прехапах устна, сведох поглед към скута си и заставих ръцете си да останат неподвижни.

— Какво искаш, Грант? — попитах с тих равен глас. — Какво искаш от нас?

Той изглеждаше замислен. Дръпна от цигарата си и издуха дима в лицето ми. Извърнах се настрана и се закашлях в ръката си.

— О! Извинявай, дружке. Не пушиш ли?

— Не.

— Може би трябва да започнеш. Обичам дами, които пушат. Секси е. Не мислиш ли? Изтънчено.

Отново дръпна от цигарата и отново издуха гадния дим от дробовете си право в лицето ми.

Затворих очи и задържах дъха си. Но после фасът му се озова в устата ми, пръстите му го тикаха грубо между устните ми. Извърнах се настрана.

Внезапно, шокиращо, главата ми се отметна назад, а по скалпа ми пламна болка. Грант ме бе дръпнал за косата и бе навел главата ми назад, така че сега го гледах почти отдолу нагоре.

— Слушай, кучко! — каза той с мек, тих, пълен със злоба глас. Лицето му бе толкова близко до моето, че почувствах наболата четина по бузите му. — Не се извъръщай от мен, ясно ли е? Не обичам. Ясно ли е?

Пусна ме и аз кимнах, а после се заплаках.

— О — въздъхна той, — недей пак. Виж. — Отвори по-широко вратата на колата и приседна на седалката до мен. Единият му крак беше вътре, другият — на земята. — Всичко ще е много по-лесно, ако ми съдействаш, става ли? Ако просто правиш каквото казвам и когато го казвам. Става ли?

Надутото му излъчване на търпелив праведник, възможно само защото имаше предимство в силата и числеността — силата на грубияна, — събуди у мен желание да се изсмея, да се изплюя в лицето му.

Но нежеланието ми да избегна болката, желанието ми да остана жива, недокосната и колкото се може по-малко наранена, бе по-силно от желанието да се нахвърля отгоре му.

— Става — казах. — Става.

— Добро момиче. Сега си дръпни от цигарата. Няма да те нарани. Ето. — Отново я притисна между устните ми. — Дърпай.

Вдишах колкото се може по-малко, димът изпълни устата ми и аз незабавно се закашлях. От устата ми се разхвърчаха слюнки. Грант се разсмя, поклати глава, сякаш развеселен от детинска лудория, и пъхна цигарата обратно между устните си. Изправи се.

— Ела — каза той. — Време е да излезем.

— Къде отиваме? — тревожно погледнах към сестра ми. — Ами Рейчъл? Не искам да я оставям сама.

Грант отново надникна в колата и въздъхна. Опитно задържа цигарата в единия ъгъл на устата си, докато говореше:

— Какво казах, Кейти? Не слушаш, дружке. Прави *каквото* казвам, *когато* казвам и всичко ще е наред.

Млъкна, извади цигарата от устата си с палец и показалец, обърна я и замислено погледна към горящия ѝ връх.

Разбрах какво ще направи миг преди да го стори. А после започнах да викам, защото кожата на крака ми, точно над коляното, гореше. Той задържа върха на цигарата притиснат до мен, а аз продължих да крещя. Ръцете ми се раздвижиха без контрола на волята ми, започнаха да го блъскат настрана, да го удрят.

Той ги сграбчи в своите и ги стисна толкова силно, че ме заболя. Беше толкова по-силен от мен, че не можех нито да се съпротивявам, нито да се отдръпна. Едва успях да движа ръцете си в хватката му.

— Млъквай! — изсъска Грант толкова злобно, че между устните му се събра слюнка и опръска лицето ми. — Не задавай въпроси. Повече не задавай никакви шибани въпроси. Просто... скапано... прави... каквото... ти... се... казва.

Сега страхът и гневът ми — защото го мразех и ако можех да го убия, с радост щях да го направя — бяха толкова силни, че забравих болката в крака си. Едва я чувствах. Исках да му се разкрещя, почувствах как горната ми устна се свива от силата на презрението и от усилието да не го изразя. „Как смееш! — исках да изкрещя. — Ти, глупав, тъп, невеж, грозен шибаняко! Как смееш! Ще съжаляваш за това. Ще си платиш. И ако ми се отдаде възможност, ако само за миг ми обърнеш гръб и получи шанса си, ще те убия. Ще размажа главата ти с камък, ще го стоварвам отгоре ѝ отново и отново, докато мозъкът ти стане на пихтия. Ще те смажа, докато не остане нищо от глупавото ти страхливо лице, от жалкото ти зло мозъче.“

— Хайде! — кресна ми внезапно той, като ме накара да подскоча и да вдигна ръце към лицето си в инстинктивна защитна реакция. — Излизай от шибаната кола. Веднага!

Плъзнах се по седалката и излязох.

Шон и останалите момчета стояха един до друг недалеч от автомобила. Чувах как си говорят и се смеят. Смехът им звучеше насилено, неестествено. Очевидно бяха нервни и гласовете им бяха изпълнени с изкуствена смелост. Трима от тях държаха цигари, които образуваха горящи оранжеви арки в тъмнината, когато движеха ръцете си или поднасяха цигарите към устните си.

Грант ме стисна силно под лакътя и ме повлече покрай тях. Исках да протестирам, да кажа, че не желая да оставям Рейчъл сама и да попитам къде ме води, но изгарянето над коляното ми бе доказателство колко жесток можеше да бъде и се боях да го предизвиквам още повече. Вече беше достатъчно ядосан.

Беше тъмно, препъвах се и всеки път, когато се случеше, Грант рязко ме дърпаше за ръката и изсумтяваше раздразнено. Опитвах се да вървя гладко, но бях толкова ужасена, че краката ми трепереха, а чувството ми за равновесие бе изчезнало. Струваше ми огромно усилие да не падна на земята и да закрещя. Вместо това ридаех мълчаливо, сълзите се стичаха по бузите ми и се търкулваха върху якичката.

После пред нас се появи сграда — малка барака, някакъв склад. Видях гънките на рифелованите й ламаринени стени в светлинката от цигарата на Грант. Той отвори вратата, която изскърца шумно, и ме блъсна вътре. Чух шум от спускане на резе и се озовах заключена вътре.

Беше съвсем тъмно. Миришеше на влага и земя — миризма, която ми напомни за избата на дядо ми — мястото, което винаги ме е плашило. Чух как Грант се отдалечава, паднах на колене и започнах да стена от ужас.

— О, господи! — прошепнах в тъмнината. — Моля те, моля те, не ме оставяй тук. Моля те.

Всеки инстинкт в тялото ми подсказваше да закрепя — да крещя, да пищя, да удрям по стената. Да протестирам колкото се може по-шумно и по-буйно. Но знаех, че няма смисъл — нямаше кой да ме чуе. Само щях да ядосам Грант още повече и да го накарам отново да ме нарани. Или да нарани Рейчъл. Впрегнах цялата си воля, цялата си енергия и самоконтрол, за да заглуша риданията си, да бъда колкото се може по-тиха.

Опрях длани на земята. Пръст, влажна, студена и сбита. Застанах на четири крака и за миг увесих глава надолу. Вдишвах и издишвах, вдишвах и издишвах и се опитвах да се успокоя. Щеше да е лесно да си позволя да пищя и крещя, толкова лесно и в известен смисъл успокоително да се поддам на лишената от разум истерия. Но трябваше да запазя ума си бистър, трябваше да помисля. В крайна сметка бях все още жива, Рейчъл беше все още жива и до момента не се бе случило нищо непоправимо. И най-добрата — не, *единствената* — защита, с която разполагах, беше мозъкът ми. Грант и приятелите му бяха по-силни, но трябваше да вярвам, че аз съм по-умна и че ако запазя спокойствие, има възможност да ги надхитря и да намеря начин да избягам.

Прокарах ръце по земята. Опитвах се да почувствам очертанията на бараката, да преценя колко е голяма и да добия представа къде са стените. Искях да разбера дали има някакъв възможен източник на светлина, някакво място, откъдето мога да избягам.

Допрях ръка до стената и запълзях по пода, без да отлепям длан. Движех се бавно и страхливо в тъмнината — боях се да не пропълзя върху нещо остро или да си ударя главата. Но се почувствах по-добре,

когато започнах да се движа, да правя нещо. Много по-добре се чувствах сега, когато имах план, колкото и крехък и невероятен за изпълнение да изглеждаше той.

Бараката сякаш бе по-голяма, отколкото изглеждаше отвън. Докато завивах край втората стена, докоснах нещо. Беше меко и странно на допир. Отдръпнах се ужасена и притиснах ръце към лицето си, за да потисна риданието си.

Първата ми мисъл беше, че е животно, и се ужасих, но не чух и не почувствах никакво движение, никакво дишане, затова предположих, че на каквото и да съм попаднала, ако някога е било живо, сега е мъртво. Бавно протегнах ръка, за да го докосна отново.

Беше меко, но и грубо. Не беше животно, а чувал. От зебло. Най-вероятно беше пълен със семена или сено. Пропълзях още по-нататък и установих, че има купища такива чували, наредени срещу цялата стена.

Пропълзях покрай останалата част от бараката и не намерих между стените и земята никакви пролуки, никакъв очевиден начин за бягство. Седнах и се опитах да помисля докато се оглеждах наоколо, осъзнах, че очите ми свикват с тъмнината. С изключение на чувалите, бараката беше абсолютно празна. Единствената светлина идваше от дупките около вратата. Но знаех, че тя е здраво заключена — бях чула Грант да спуска няколко резета, преди да се отдалечи.

Можех да преместя чувалите. Наясно бях, че вероятността е малка, но все пак бе възможно зад тях да има дупка или начин за бягство. Ламарината можеше да се извира. Единственото, което ми трябваше, беше малка пролука между стената и земята — и щях да се измъкна.

Чувалите бяха тежки и трудно щях да ги помръдна, но страхът и гневът ми дадоха сила, която не бих имала при нормални обстоятелства. Не ме интересуваше колко ще ме заболят ръцете или гърбът — нуждата да избягам, да живея, ме караше да продължавам да се движа. Не преместих чувалите далеч, просто ги струпах на около метър от стената, наредени също така гладко, както преди. Колкото и да копнеех просто да ги избутам от пътя си, не желаех Грант да забележи, че са преместени, когато се върне.

Упоритостта ми бе възнаградена. Когато най-после се заех с последния ред, зърнах сребристо сияние, идващо от земята. Светлина.

Сега започнах да се движа много по-бързо, внезапно по-изнервена и уплашена, отколкото бях само преди секунди. Почувствах как стомахът ми се свива и изпитах внезапна неотложна нужда да отида до тоалетната. Възможността за спасение само усили страха ми, накара ме още по-ясно да осъзная в каква опасност се намирам и колко ужасена съм наистина. Но стегнах мускулите си и продължих. Нямах време да спирам.

Преместих всички чували достатъчно далеч, за да успея да се промъкна между тях и стената, застанах на четири крака и погледнах към дупката. Точно до долния край на стената ламарината се извиваше нагоре и навън и оставяше открито пространство, високо около десет сантиметра и широко почти метър. Ако я извиех само още малко, щях да се промъкна. Само ако успеех да направя отвора достатъчно широк, за да провря първо главата си, а после и тялото!

Изправих се, запънах крак срещу ламарината и натиснах колкото се може по-силно. Тя не помръдна. Трябваше да натисна с тежестта на цялото си тяло. Легнах по гръб на земята с глава към чувалите и опрях крака на ламарината. Натиснах с цялата сила, която притежавах. Стената помръдна. Леко.

Както и преди малко, при мисълта, че може да се измъкна, почувствах как в гърлото ми се надига истерия. Потиснах риданието, поклатих глава и се съсредоточих върху настоящата задача. Отново натиснах. Толкова силно, че ме заболя. Ламарината се изви още повече.

Сега дупката изглеждаше достатъчно голяма. Легнах по корем и си промуших главата, странично, така че бузата ми се одра в земята, а в кожата ми се забиха остри камъчета. По-трудно бе да провря раменете си, но се издърпах с ръце, отгласквах се с крака и успях да ги изтикам. Останалата част от тялото ми се провря лесно и аз се плъзнах по земята. Не ме интересуваше, че разръфаният ръб на ламарината дере гърба ми, че се врязва през дрехите ми, че разкъсва кожата ми. Измъкнах се и се изправих.

И сега, когато се озовах навън, ми стана още по-трудно да контролирам надигащата се истерия. Бях свободна, поне засега, и толкова отчаяно исках да не ме намерят, че за миг останах парализирана от собствения си ужас. Но заставих дробовете си да дишат, а краката — да се движат, отидох до ъгъла на бараката и надзърнах от другата страна.

Това, което видях, едва не ме накара да изкрещя, едва не ме накара да се втурна към момчетата, готова да ги нападна, да ги дърпам и драця, да ги ритам и хапя, да използвам цялата си сила, за да ги надвия.

Рейчъл лежеше на земята до колата. Вратите бяха отворени и отвътре идваше достатъчно светлина, за да видя ясно ужасяващата картина пред себе си. Сестра ми беше разкратена, ученическата униформа бе набрана около кръста ѝ. Грант бе коленичил между краката ѝ. Дънките му висяха на бедрата. Движеше се напред и назад, в нея. Всеки път Рейчъл надаваше тих стон, но очите ѝ бяха затворени, очевидно все още беше много дрогирана. Другите момчета се бяха облегнали на колата и гледаха.

Тези копелета я изнасилваха. Малката ми сестричка.

Превих се на две и притиснах ръка към устата си, за да заглуша писъка. Искях да се втурна към тях, да ги убия, осакатя, нараня. Но се заставих да остана неподвижна, да помисля. Ако се опитах да ги нападна, само щях да направя нещата още по-лоши. Нямах начин да ги надвия. Не можех да сторя нищо друго, освен да влоша ситуацията още повече.

Яростна омраза, толкова могъща, че можех да почувствам вкуса ѝ, остър и горчив, се надигна в гърлото ми. Наведох се към земята, взех един камък и го стиснах толкова силно, че се заби в кожата ми. Но се зарадвах на болката, зарадвах се, че е толкова остър.

Отчаяно се огледах наоколо за нещо, каквото и да е. Не съм сигурна какво се надявах да намеря, но през дърветата в далечината зърнах светлина.

Отново погледнах към Рейчъл в същия миг Шон повдигна глава и сякаш погледна право към мен. Не знам дали наистина ме е видял — никога няма да разбера. Там, където стоях, беше толкова тъмно, че може би не ме е забелязал. Но не изчаках да разбера. Паникьосах се.

Обърнах се и побягнах. Към светлината.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Пип. — Мик спира и ме хваща за ръката, Филипа върви пред нас към колата си. — Не е нужно да ни караш. С Катрин ще излезем. Ще отидем да хапнем нещо.

Сестра му спира и се обръща. Намръщва се.

— Какво?

Поглежда към нас, към преплетените ни ръце, към лицата ни. Разсмива се, очевидно доволна, и аз изпитвам облекчение — радвам се, задето не е сърдита, наранена или обидена.

— Боже мой! Наистина действате бързо. Но си знаех, че ще се харесате. Знаех си.

Пристъпва напред, прегръща първо Мик, а после и мен и отново ме стиска, преди да ме пусне. Приемам го като знак, че одобрява и споделя въодушевлението ми. Изпитвам прилив на нежност към нея. Тя е толкова великодушна, топлосърдечна и открита. Такава добра приятелка.

С Мик отиваме до Кръглия кей, а оттам към скалите. Държим се за ръце. Почти не говорим. Странно е колко непринудено се чувствам насаме с него, с този мъж, с когото съм се запознала току-що. Но ми се струва съвсем естествено да държа ръката му. Точно така. Ръцете ни си пасват идеално. Помежду ни има нещо непринудено, нещо почти вълшебно. Погледна ли го в очите, изпитвам нещо, което мога да опиша само като интимност, като чувство, че съм в безопасност. Чувствам се така, сякаш съм си отишла у дома.

Той ме завежда в една кръчма, където според него сервират хубава храна. И двамата умираме от глад и си поръчваме огромна вечеря — пържоли, картофи и салата, която изяждаме с апетит, като се усмихваме един на друг над масата всеки път щом очите ни се срещнат.

— Защо се намръщи, когато ме видя отначало? — питам. — Помислих, че сигурно ме ненавиждаш. Всъщност реших, че си ужасен. Неприветлив и груб.

— Защото се почувствах странно. Когато те видях, имам предвид. Веднага щом те зърнах. Разбрах, че помежду ни ще се случи нещо. Веднага го усетих. — Усмива се и за пръв път изглежда срамежлив. — Ти ме накара да се почувствам нервен.

И двамата сме тържествуващо щастливи, учудени от неочакваната радост да се намерим, развълнувани от това, което знаем, че ще се случи по-късно през нощта. Няма никакви въпроси. Никакви съмнения. Не се поколебавам дори за секунда.

Отиваме у Мик. Той споделя един апартамент заедно със студент на име Саймън, който е излязъл през нощта. Мик ме завежда в спалнята си. Леглото му е най-обикновен матрак на пода, но олекотената завивка е сгъната, а възглавниците са събрани спретнато в горния край. Край стената до леглото са подредени книги, а на нея има облежната китара.

Изритваме обувките си и лягаме с лице един към друг. Мик докосва бузата ми с върха на пръста си, рисува линия по бузата и брадичката ми и оттам надолу по врата ми.

— Красива си.

Целуваме се, притискаме телата и устите си едни към други. Пасваме си идеално, съвсем естествено, и скоро се движим като един, топли, меки и задъхани. Прекрасно е.

— Катрин — казва той, когато свършваме. Дишаме един и същ въздух и лежим един до друг, лице до лице.

— Мик.

— Обичам името ти. Отива ти идеално. Катрин. Катрин. Катрин и Мик.

И когато изрича името ми заедно със своето, всичко се променя. Всъщност никога не съм обичала да ме наричат Катрин — през цялото време ми липсваше да ме наричат Кейти. Липсваше ми да *бъда* Кейти.

Но вече не съм Кейти. Сега съм Катрин — и тази нощ за първи път не искам да *бъда* никоя друга.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бягаш и бягаш, и бягаш. Тичаш по-бързо, отколкото някога си тичала през живота си. Препъваш се, залиташ, падаш на ръцете и коленете си, незабавно се изправяш, продължаваш да тичаш.

— Моля ви, моля ви! — ридаш. — Помогнете ми. Моля ви, някой да ми помогне!

Изпитваш ужас, че те са зад теб, че те преследват, че се приближават с всяка стъпка. Неравното ти дишане отеква оглушително в ушите ти, но си представяш, че можеш да ги чуеш зад себе си, и бягаш още по-бързо. Не се обръщаш да провериш — прекалено си ужасена да направиш каквото и да било, освен да бягаш. Въпреки пробождането под ребрата, въпреки изтощението, въпреки болката в краката се заставяш да продължаваш, да не се забавяш, да не се обръщаш, да не се строполиш в истерия на земята.

И докато се приближаваш към светлината, разбираш, че идва от къща, точно както си се надявала. Докато се приближаваш още повече, виждаш, че прозорците са отворени на нощния вятър, че лампата на верандата свети, а на алеята е паркирана кола. Някой е у дома.

Хукваш по алеята, строполяваш се на верандата, надигаш се и се втурваш към вратата. Блъскаш я с юмруци, без да спираш. Риташ я. Опитваш се да изкрещиш.

След минута вратата се отваря. На прага застава някаква жена. Изглежда сърдита, сякаш е раздразнена от грубото натрапване. Но когато забелязва как изглеждаш, очевидния ти страх, сериозността на ситуацията, изражението ѝ се променя, на лицето ѝ се изписват тревога и загриженост. Устата ѝ увисва, тя слага една ръка на гърдите си, а другата — на своята ръка.

— Какво има? — пита. — Какво се е случило?

По времето, когато пристига полицията и организира претърсване, момчетата са избягали. Оставили са я там. По гръб на земята, като животно. Един от полицаите те уверява, че изглежда спокойна, че на студеното ѝ мъртво лице е изписано изражение на ведрост и спокойствие.

— Поне — казва той, — поне можем да се надяваме, че не е разбрала какво се случва.

Не е разбрала, че си я изоставила там. Сама с тях.

ВТОРА ЧАСТ

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Пристигам в кафенето, а Алис вече е седнала на маса в ъгъла и отпива от чашка с кафе.

— Здравей.

Сядам срещу нея. Усмиввам се.

Алис завърта очи.

— През целия уикенд се опитвах да ти се обадя. Защо никога не си вземаш мобилния?

Сприхавостта ѝ обаче не може да помрачи настроението ми. Нищо не може. Прекалено съм щастлива.

— Защо? Какво искаш? — питам любезно, без да обръщам внимание на настроението ѝ. Не си правя труда да обяснявам какво се е случило, къде съм била. Не казвам и дума за Мик. Всичко е твърде скорошно, прекалено хубаво и искам да го запазя за себе си.

— Просто исках да ти разкажа. Срещнах един мъж.

Алис се привежда напред с вдигнати вежди. Гневът ѝ само отпреди миг сякаш вече е забравен.

Веднага си помислям за Роби. Той ще е съкрушен.

— О! — Вземам менюто и се взирам невяждащо в ламинирания картон. — Сериозно ли е?

— *Дали е сериозно?* Господи, не можеш ли да се зарадваш за мен?

Оставям менюто на масата и поглеждам към нея.

— Извинявай. Но какво ще стане с Роби? Той изобщо знае ли? Ще бъде съсипан. Той наистина...

— Роби-Шмоби — прекъсва ме тя. — Никога не съм му обещавала нищо. Честна дума, Катрин. Наистина. Обясних му пределно ясно, че това помежду ни не е сериозно. Всичко друго е само в главата му. Все едно, той ще трябва да се справи. Няма друг избор. Аз не съм негова собственост.

— Да, предполагам — съгласявам се и осъзнавам, че това е най-добрият изход в дългосрочен план. В известен смисъл мога само да се радвам за Роби. Това ще го застави да застане лице в лице с

действителността — на Алис просто не ѝ пука за него. Ще го заболи, но трябва да я забрави и да си намери друга. Някоя, която оценява колко е фантастичен.

— И така — казвам, — кой е той? Какъв е?

— Страхотен е. Вълшебен, красив, секси. Направо съм на седмото небе. Постоянно мисля за него.

Усмивам се. Разбирам точно как се чувства.

— Как се казва?

Но Алис не отговаря. Вместо това повдига чашата към устата си и ме поглежда над ръба.

— По-възрастен е от мен.

— По-възрастен ли?

— Да. Много.

— Колко точно?

— Отгатни. Отгатни на колко е години.

— Трийсет и пет?

— Не. По-възрастен.

— Четирийсет?

— По-възрастен.

— Четирийсет и пет?

— По-възрастен.

Взирам се в нея онемяла.

— Ти майтапиш ли се?

— Не. Хайде! Почти позна.

— Петдесет?

— Четирийсет и осем.

— Мамка му, Алис! Разликата е огромна. Това не го ли притеснява? Ти си само на осемнайсет?

Тя се усмихва.

— Може би си мисли, че съм на двасет и седем.

— Значи го лъжеш?

Алис свива рамене.

— Просто поразтягам истината.

— Но той е с трийсет години по-възрастен от теб. Той е стар. Не ти ли се струва странно?

— Не. Съвсем не. Ще останеш изненадана. Страхотен е. Толкова е умен, Катрин, знае толкова много неща. Мисля, че през цялото време

съм търсила по-възрастен мъж, нали разбираш? Сега е толкова похубаво. Той е много по-зрял, откровен, уверен и независим, и не се държи като влюбено кутре — какво облекчение! — Смее се. — И е толкова добър в леглото, толкова опитен. Просто е невероятно *умел*.

Опитвам се да се съсредоточа върху менюто. Дори не съм гладна — въодушевлението от новата ми любов убива апетита ми, — но не искам Алис да почувства неодобрението ми, осъждането ми. Напоследък, когато съм заедно с нея, се чувствам като по-голяма сестра — неодобряваща и капризна по-голяма сестра, такава, каквато никога не ми се е налагало да бъда с Рейчъл.

Дори не съм сигурна защо новата връзка на Алис трябва да ме безпокои. Все пак и двамата са пълнолетни и стига никой да не остане наранен, разликата във възрастта не би трябвало да има значение. Работата е там, че с Алис нещата никога не са толкова прости, колкото изглеждат.

— Нали не е женен? — не мога да съдържа подозрителността в гласа си.

— Не — изплезва ми се Алис. — Не е. Кучка такава!

— Извинявай. Добре. Не е женен. Това е добре. — А после се ухилвам. — Какво тогава не му е наред? Как е стигнал до тази възраст, без да се ожени?

— *Бил* е женен. Жена му е умряла.

— О, не. Наистина ли? Колко ужасно!

— Предполагам — вдига рамене Алис. — Но не и за мен.

Сервитьорката идва до масата и аз си поръчвам кафе и сандвич. Алис си поръчва само още едно кафе.

— Нищо ли няма да ядеш?

— Не. Нямам апетит. — Навежда се напред, обвива ръка около моята и я стиска. — Мисля, че съм влюбена, Катрин. Никога по-рано не съм се чувствала така. Никога. Не мога да ям. Не мога да спя. Кипя от адреналин. Нямам представа как ще изкарам проклетите изпити в това състояние. Не мога да чета дори списание, камо ли Шекспир. Единственото, което правя, е да чакам да ми се обади. Струва ми се, че живея само наполовина, когато не съм с него, в някакво своеобразно чистилище. Знаеш ли, наистина мисля, че той може да се окаже голямата любов на живота ми.

Макар да се чувствам почти по същия начин с Мик, с изненада установявам, че не изпитвам необходимост да се доверя на Алис, нямам желание да ѝ разкажа за великолепните нови чувства, които пулсират във вените ми, или колко много неща са се променили от последната ни среща. Всъщност осъзнавам шокирана, че искам да запазя цялата история в тайна от нея, да я запазя на сигурно място, скрита. Моя.

Усмиввам се и слушам, докато тя ми разказва всичко — къде са се запознали, как са се събрали. Но не ѝ споменавам нищо за Мик. Абсолютно нищо.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Имам десет дни самоналожена подготовка преди началото на изпитите, а после още десет на истински изпити, преди завинаги да се отърва от гимназията, и тези дваисет дни са едни от най-дългите в живота ми. Неочакването на изпитите ми се струва толкова неприятно. Не са дори самите изпити. Не, става въпрос за самоналожената ми раздяла с Мик. Когато сме заедно, ми е невъзможно да се съсредоточа върху ученето, затова се съгласяваме, че най-добре е изобщо да не се виждаме. Само за дваисет дни. Тогава това решение изглежда разумно, дори лесно. Но да не го виждам се оказва по-трудно, отколкото очаквах. Толкова много ми липсва, че изпитвам физическа болка.

Настанявам се удобно, заобиколена от книги и тетрадки, на бюрото си у дома. Вивиан си е взела удължен отпуск от работа и скоро след изпитите ми ще се отправи на едномесечна екскурзия в Европа. Сега обаче си е вкъщи, защото нарочно е организирала нещата така, че част от отпуска ѝ да съвпадне с моите изпити.

— Искам да ти помогна — казва тя. — Да улесня нещата. Спомням си какво е — колко е напрегнато, колко е изтощително.

Това ме кара да я обичам още повече. Тя ми готви вкусни здравословни храни и настоява сама да се занимава с чистенето, така че съм свободна да уча по цял ден без прекъсване. Към пет часа прекъсвам и излизам да се поразходя, за да проясня мислите си, после вечерям и се връщам в стаята си да поработя още няколко часа.

Обикновено съм прекалено уморена и с изтощен ум, за да уча дълго след девет. Щом си взема душ и си сложа пижамата, скачам в леглото и се обаждам на Мик на мобилния му телефон. Преди да набера, винаги се чувствам леко изнервена — боя се, че може да го прекъсвам, че ще е раздразнен и недружелюбен или по някаква причина недоволен, задето звъня. Той обаче вдига всеки път почти незабавно, изрича името ми, „Катрин“, и гласът му винаги звучи облекчено, радостно, сякаш е очаквал да ме чуе също толкова, колкото съм очаквала да го чуя и аз.

Всяка вечер ме пита върху какво работя, как се чувствам, дали съм готова за изпитите. Разказва ми за своя ден, как е минала репетицията на групата. Ако вечерта имат ангажимент, винаги е малко по-ентусиазиран и разсеян и любимите ми вечери са когато и той е у дома, в леглото, и двамата си говорим час или повече. Говорим, докато гласовете ни станат сънливи, и неговото нежно „лека нощ“ е последното, което чувам, преди да затворя очи.

Следобеда, когато свършва последният ми изпит — антична история, — той е там и ме чака да изляза от изпитната зала. Не съм допускала да дойде и усещам, че се изчервявам, докато вървя към него. Чувствам се глупава в ученическата си униформа, непривлекателна и незряла и остро осъзнавам, че някои от учениците ни гледат. Но Мик се усмихва, сграбчва ръката ми, привлича ме към себе си и ме обгръща с ръце. И сега, в прегръдките му, изведнъж установявам, че не ме е грижа какво мислят другите. Изобщо не ме интересува как изглеждам. Той ме обича и това е достатъчно.

Отиваме право у тях, в спалнята му, и когато той обвива ръце около мен и ме целува, аз съм безсилна. Загубена.

Няколко часа по-късно, когато навън се е стъмнило, а аз съм се събудила от дълбок, спокоен сън, Мик ми донася сандвич и чаша чай и ме наблюдава, докато се храня. Гладна съм, ям бързо и щом приключвам, Мик ляга до мен и отново ме люби. А когато свършваме, когато лежим един до друг с лице към другия, започвам да плача.

— Какво има? — намръщва се Мик и обляга глава на лакътя си.
— Какво ти е?

— Просто е прекалено хубаво. Твърде много. Прекалено съм щастлива. Страхувам се.

Той се смее и ме целува.

— Не ставай глупава. Имаш право да бъдеш щастлива, Катрин.

— Наистина ли? Не съм сигурна. Понякога си мисля, че...

— Не. — Той поклаща глава и отново ме целува, така че не мога да говоря. Гласът му е настойчив, почти паникьосан. — Шшш. Не казвай нищо. Ще ни донесеш лош късмет. Ти си щастлива. Аз съм щастлив. Не е прекалено хубаво, за да е истина, Катрин, хората са щастливи през цялото време. Това е нещо нормално. Хубаво е. Не си мисли лоши работи. Просто недей.

— Добре. Добре.

И изправена пред суеверността на Мик, пред очевидния му страх, запазвам страховете си за себе си и се преструвам как вярвам, че заслужавам щастие също толкова, колкото и всеки друг.

Не й казвам за Мик. Не мога. Боя се, че ако разкажа на някого за това прекалено скоро, може някак да го урочасам, да стана причина всичко да се разпадне. И макар да съм сигурна, че Мик никога няма да предаде доверието ми, не съм готова родителите ми да разберат.

— Напоследък изглеждаш много по-щастлива — казва Вивиан, докато ме прегръща на сбогуване. — Много.

— Знам. Наистина съм по-щастлива.

Тази вечер Мик има ангажимент. Групата му ще свири в близка кръчма от десет до един часа. Прекарваме деня заедно у тях, а в осем той отива на работа. Оставам, за да си взема душ, да се облека и да изчакам Филипа. Тя пристига в девет и половина заедно с Дани — нейна приятелка от университета.

Донесли са ми букет — подарък по случай края на изпитите.

— Добре се справи — казва Филипа и се навежда да ме целуне по бузата. — Краят на шестнайсет години мъчение.

— Никакво училище — отвърнах. — Никога повече. Трудно ми е да повярвам.

— И така? — намесва се Дани. — Според теб как си се справила?

— Предполагам, добре — усмихвам се и свивам рамене. — Просто се радвам, че свърши.

— Обзалагам се, че и Мик се радва — ухилва се Филипа и ме сръгва с лакът. — Отчаяно му липсваше, Катрин. Скърбеше като болно от любов кутре.

Макар че той вече ми е казал колко много съм му липсвала, сега, когато го чувам от сестра му, ми се струва, че е по-истинско, по-безценно. Усмихвам се и скътвам това малко късче информация в сърцето си като съкровище.

Пристигаме, а групата вече е започнала да свири. Сядам на нашата маса със студена напитка в ръце и безсрамно се заглеждам в Мик. Той свири съсредоточено, лицето му е напрегнато и сериозно както първия път, когато го видях. Дани и Филипа си говорят и се опитват да включат и мен в разговора, но аз съм разсеяна — чакам

Мик да ме забележи. Дани и Филипа се смеят, Филипа ме стиска за крака. Радва се за мен, радва се и за брат си.

Най-после той се обръща към нас, вижда ме и се усмихва с онази широка усмивка, която го преобразява, сърцето ми забива лудо с любов и благодарност. Искам да се втурна към сцената и да го целуна, да го прегърна, да го притисна към себе си. Но е почти толкова приятно и да го гледам как свири, когато знам, че мисли за мен, че съм тази, заради която лицето му се промени така — аз съм тази, при която ще дойде, когато приключи.

Докато групата свири последната песен от първата част, Мик не откъсва очи от моите. Веднага щом свършват, той се втурва към моята маса. Поздравява Филипа и Дани, посяга към ръката ми и ме повлича към сцената. Завежда ме в задната ѝ част, където е тъмно.

Подпира ме на стената, притиска тялото си към моето, погалва ме отстрани по главата и заравя пръсти в косата ми.

— Ти дойде — казва.

— Да. — Гласът ми е мек като перце, задъхан от любов, желание и невероятна радост.

— Липсваше ми — продължава Мик и го чувам и в неговия глас — това лудо щастие.

— Да.

Не е нужно да казвам нищо друго, само това „да“.

А после устата му е върху моята, езикът му търси моя, устните му са меки, чистата сладка миризма на дъха му вече ми е позната. Чувствам го, притиснат към мен, усещам желанието му. И аз го желая. Навеждам се към него, показвам му, че и аз изпитвам същото. И все пак не усещам неистово желание вечерта да свърши. Ще ѝ се наслаждавам, ще се наслаждавам на всеки миг, на очакването, на мисълта, че по-късно ще сме заедно. Най-хубавото тепърва предстои.

А после пускат позната песен.

— Рейчъл често слушаше тази песен. — Отдръпвам се назад и се засмивам, полюшвам тялото си в ритъм с музиката. Песента е ободряваща, радостна, невъзможно е да не ѝ обърнеш внимание. — Много я обичаше. Винаги танцуваше на нея.

Мик поема ръката ми в своята.

— Ела тогава.

Връщаме се на сцената и скачаме на дансинга, който вече е препълнен. Танцуваме, стиснали здраво ръце, приближаваме се един към друг и отново се отдръпваме. От време на време устните ни се срещат и опитват вкуса си, солен и сладък, телата ни се притискат. Разделяме се и Мик ме върти, докато главата ми се замайва и той трябва да ме държи, докато се смее. Танцуваме на една песен след друга, докато и двамата сме сгорещени и изпотени, а дланите ни лепнат. Но не ни е грижа, не искаме да преставаме. Нито той, нито аз можем да спрем да се усмихваме.

Музиката е висока, затова не чувам мобилния си телефон, но усещам вибрирането му върху бедрото си. Съобщение. Не му обръщам внимание — ще го проверя по-късно, — но след пет минути бръмченето се повтаря. Изваждам телефона от джоба си и го вдигам, за да го покажа на Мик. Той ме целува. Отивам в банята да прослушам съобщенията.

От Алис са.

„Катрин, обади ми се.“ Гласът ѝ звучи сякаш плаче. „Къде си? Напоследък все не мога да те намеря. Моля те, обади ми се. Моля те. Наистина трябва да се видим.“

Звъня на мобилния ѝ телефон.

— Катрин, слава богу! — вдига тя.

— Какво има? Добре ли си?

— Не. Не съм.

— Какво има? Какво се е случило?

— Скучно ми е. Нямам какво да правя. Моят човек е зает и тази вечер няма да се срещнем.

Завъртам очи. Само Алис може да превърне скуката в нещо спешно. И въпреки че не искам да се разделям с Мик, предлагам:

— Искаш ли да дойда? Да ти донеса малко шоколад?

— Не знам какво искам — въздъхва тя. — Къде си? Връзката е някак странна. Сякаш има ехо.

— Навън съм. В една кръчма. В тоалетната. Музиката е висока и не се чува нищо.

— О! — Отново млъква, а после: — С кого си?

— С Филипа. И едно момиче, Дани. И с брата на Филипа. — Не казвам името на Мик. — Но мога да си тръгна. Ще дойда у вас. Ще ти донеса нещо ободряващо.

— Не, не. Не искам да ти развалям вечерта. Аз ще дойда. Ще се срещнем там.

— Но тук е толкова шумно. — Докато говоря, осъзнавам колко не искам да идва. Искам да задържа Мик и Филипа — новото си приятелство, новата си любов — далеч от Алис. Страхувам се, че ще развали всичко, някак ще го опетни. — Няма да можем да говорим.

— Няма значение — отвърща тя. — Не искам да говоря. Искам да се повеселя.

Връщам се обратно и сядам на масата при Филипа и Дани. Групата отново свири и Мик ми намигва иззад барабаните, докато сядам на мястото си. Филипа и Дани, които слушат музиката и потропват с крак, ми се усмихват и аз им отвърщам. Но сега се чувствам по-различна, въодушевлението ми е изчезнало. Мисълта, че Алис ще дойде, ме кара да се чувствам уморена и леко изнервена.

Тя пристига, облечена в най-късата рокля, която съм виждала някога. Обсипана е със сребърни пайети и едва покрива гащичките ѝ. Носи ботуши до коляното. Изглежда фантастично, секси, зашеметяващо и забелязвам как не една и две глави се извърщат след нея, докато върви към масата ни.

Алис дръпва един стол до моя. Нито поглежда, нито поздравява Дани и Филипа, а се обръща с лице към мен.

— Здравсти — навежда се, за да я чуя. Лицето ѝ е гримирано, блестящо и красиво. — Тук е голям вертеп, а? Да отидем другаде. Само ти и аз.

Преди да успея да отговоря, Филипа се навежда през масата и побутва Алис.

— Няма ли да кажеш „здравсти“? — Налага ѝ се да изкрещи, за да я чуят над музиката.

— Здравсти, Филипа.

— Това е Дани.

— Здравсти — изкрещява Дани. — Роклята ти е божествена. Изглеждаш абсолютно секси. И тези ботуши! Откъде си купуваш дрехите?

Ласкателството ѝ очевидно допада на Алис, защото езикът на тялото ѝ драматично се променя. Тя се обръща към Дани и ѝ се усмихва. И когато двете потъват в разговор за дрехи, Алис очевидно забравя, че иска да си тръгне. Придърпва стола си по-близо до стола на

Дани и се навежда към нея. И двете очевидно са погълнати и въодушевени от темата, Филипа ме поглежда и завърта очи.

Двете прекарват времето до края на тази част в оживен разговор, Филипа и аз седим една до друга и слушаме музиката. Не говорим, но от време на време се споглеждаме и се усмихваме. Усмивката на Филипа е изпълнена със сестринска гордост.

Втората част от програмата приключва и Мик отново се втурва към масата ни. Застава зад мен, навежда се и ме целува по врата.

— Ще си взема нещо за пиене — казва той. — Ела с мен.

Изправям се, а той поема ръката ми и бутва стола си назад. Забелязвам, че Алис ни гледа любопитно. Спира да говори и се втренчва с разширени очи в нас, докато аз се извърщам.

Когато се връщаме на масата, Алис се е облегла назад на стола си със скръстени на гърдите ръце. Усмихва се.

— Значи така? Ти и Мик? — Поглежда ме остро. — Филипа беше така любезна да ме осветли.

Опитвам да се държа възможно по-естествено, макар да знам — Алис е наясно, че съм се опитала да го запазя в тайна от нея и вероятно е или огорчена, или сърдита, или и двете наведнъж. Усещам как кръвта се изкачва в бузите ми.

— Алис, това е Мик — казвам. — Мик — Алис.

Той се усмихва.

— Здравей.

— Значи свириш на барабаните? — пита Алис.

— Да.

— Обожавам барабаните, просто ги обожавам. Но всъщност не мога да кажа нищо за изпълнението ти. Дори не те забелязах, преди да дойдеш. Съжалявам. Но никой не ми спомена, че познаваш Катрин. Дори не знаех, че си брат на Филипа.

Мик не отговаря. Вместо това ме поглежда и очевидно се чуди кое е това странно момиче, защо изглежда леко враждебно. Вдига чашата си и отпива голяма глътка бира. Посяга към ръката ми и се изправя, като дръпва и мен. Повлича ме към дансинга.

Там ме привлича по-близо до себе си, заравя лице във врата ми. Полюшваме се в ритъма на музиката, телата ни се движат в съвършена хармония. Вдишвам го, оставям миризмата му, усещането на тялото му, ритъмът на музиката да изпълнят сетивата ми.

Продължаваме да танцуваме, докато идва време Мик да се върне на сцената за последната част от програмата. Приближавам масата ни и забелязвам, че Алис се е преместила. Сега седи на маса зад нас заедно с двама мъже. Оживена е — не спира да говори и енергично да жестикулира. И двамата изглеждат омагьосани, заплениени. Навеждат се към нея, опитват се да привлекат вниманието ѝ. Оставам изумена колко бързо може да забрави за „голямата любов на живота си“, но съм прекалено щастлива, за да я съдя, и точно сега непостоянната природа на Алис, енергията ѝ просто ме карат да се усмихна. Опитвам се да уловя погледа ѝ, но тя не ме поглежда, не ме забелязва — прекалено е заета с новите си завоевания.

Кръчмата затваря и всички се отправяме към стоянката за таксите. Алис е преметнала ръце през ръцете на двамата мъже от масата си. Върви пред нас. Гласът ѝ е висок, щастлив. Обръща се назад и ме поглежда.

— Ще отида със Саймън и Феликс — провиква се тя с напевен глас, достатъчно високо, та да чуят всички около нас.

— Добре — засмивам се.

А после се нареждаме на опашка пред такситата с лице към пътя.

— О, вижте! Линия за канкан — обажда се високо Алис.

Някои от чакащите се размиват. Чувам как друг мърмори уморено:

— О, за бога, млъкни!

А после тя започва да размята крака и да тананика мелодията на канкана. Мъжете от двете ѝ страни я поддържат, докато тя мята крака все по-високо и по-високо. Всяко подхвърляне разкрива все повече от добре оформените ѝ бедра и от гащичките ѝ.

— На-на, на-на-на-на, на-на, на-на-на-на, на-на... — продължава Алис. Наслаждава се, че е привлякла вниманието, и не обръща внимание на раздражените и неодобрителни погледи на някои от хората на опашката.

Пристига едно такси и тя се хвърля в него заедно с двамата ѝ нови приятели.

— Чао-чао на всички! — провиква се тя към тълпата, докато таксито потегля. — Забавлявайте се. Чао-чао.

— Коя е тя? — Мик клати глава с озадачено изражение.

— Една приятелка — отвърщам. И се чудя защо имам усещането, че съм изрекла лъжа.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Беше толкова хубаво, мамо! Толкова хубаво!

Сара вдига глава към мен. Бузите и нослето ѝ са зачервени от студ, но очите ѝ блестят.

— Може ли да го направя пак? Този път сама?

— Разбира се.

Гледам я как хваща шейната с една ръка и бавно се отправя обратно към върха на хълма. Склонът не е много стръмен, но е достатъчно висок, за да се набере малко инерция по пътя надолу и шейната да се движи сравнително бързо. Първия път, когато се спуснахме, Сара не спря да креци и аз се притесних, че се е уплашила, но се оказа, че пици от радост.

Бях забравила колко тежка и бавна се чувствам, когато съм облечена за лудории в снега. Не обичам особено студа, никога не съм го харесвала. Предпочитам лекотата на лятото, чувството на свобода, радост и живот, която предизвиква то у мен. Зимата ме кара да се чувствам мрачна, напомня ми за смъртта.

Но не искам Сара да израсне повлияна от това, което обичам или не обичам аз. Искам да натрупа свои впечатления, да направи собствен избор — и чрез нейния ентузиазъм започвам да усещам част от магията и великолепието на този леденостуден свят.

На четвъртото или петото спускане по хълма, точно когато кожата на лицето ми започва да пари, точно когато започвам да си мисля, че може би трябва да прибегна до примамката на чаша с горещ шоколад и да убедя дъщеря си, че имаме нужда да се приберем за почивка, го зървам.

Роби.

Застанал е на долния край на ски пистата. Носи яркосиньото яке на инструктор и демонстрира движение за спиране на неколцина зрители. Изглежда съвсем същият. Все толкова млад, все толкова красив. Разсмива се с отметната глава назад по начин, който ми е болезнено познат.

Застанал е толкова близо, че виждам облачетата студен въздух, които излизат от устата му, когато се смее. Виждам белите му зъби, вените по задната част на голите му ръце.

Не се свързах с него, когато умря Алис. Той все още беше в чужбина и не знам дали се е върнал за погребението. Роби също не се опита да ме открие. Винаги съм предполагала, че се чувства по същия начин като мен — мисли, че една среща помежду ни ще се окаже просто твърде болезнена. Нежелано напомняне за миналото.

Толкова съм шокирана да го видя, че не мога да сторя нищо, освен да се отпусна назад и да седна в снега. Сърцето ми се блъска лудо, очите ми са сведени. Опитвам се да намеря някакво равновесие, да реша какво да правя. Не знам дали да се провикна към него, да му помахам, за да привлече вниманието му. За миг се чудя дали да не побягна и да се престоря, че не съм го видяла, да го оставя на спокойствие. Изглежда щастлив.

В крайна сметка решавам просто да продължа с това, което съм правила по-рано — да не го приближавам специално. Все пак може отново да се натъкна на него и ако той ме види и познае, ще го оставя да реши дали да каже „здрости“ — нека Роби направи избора. Изправям се и извиквам Сара. Тя успява да ме убеди да я заведа горе за още едно спускане. И когато я хващам за ръката и започваме изкачването по склона, осъзнавам, че е прекалено късно за бягство. Роби ме е видял. Стои неподвижен и се взира в мен. Цялото му тяло е сковано от същия шок, който изпитах само преди минути.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Не можеш да отидеш.

Той ме хваща за ръката и ме дръпва обратно към леглото. Сядам до него на матрака, навеждам се и го целувам по устните, по наболата буза, по врата.

— Трябва — отвръщам. — Роби има рожден ден. Обещах му да излезем на вечеря. А и бездруго трябва да се върна у Вивиан и да поразчистя. В апартамента цари абсолютен хаос. Не мога да го оставя така. Тя ще ме убие.

— Но нали е в Европа? Откъде ще разбере?

— Няма. Аз обаче знам и се чувствам зле.

— Но какво ще правя аз? — нацупва се комично той. — Без теб?

— Ще спиш — засмивам се. — Имаш нужда от сън.

Снощи никой от двамата ни не спа много, а по-късно вечерта Мик има още един ангажимент.

— Но не мога да заспя без теб.

— Разбира се, че можеш. Нали вече си спал без мен? Почти през целия си живот.

— Наистина ли? Не си спомням. Дори да е така обаче, това е било преди да мога да направя разликата. Преди животът ми да придобие смисъл.

Привлича ме надолу, озовавам се легнала върху него и одеялата образуват бариера между телата ни.

— Мик — засмивам се. — Моля те. Не знаеш колко ми е трудно да изляза оттук. А ти го правиш съвсем невъзможно. Ще се срещнем по-късно в заведението. След вечерята. Няма да се бавя.

— Обещавах ли?

— Обещавам.

— Добре тогава.

— Добре.

Но когато се навеждам да го целуна, той обвива ръце около мен и ме притиска толкова силно, че не мога да помръдна.

— Вярно е това, което казах. Не знам какво съм правил по-рано. Преди теб. Не си спомням от какво съм се интересувал или какво съм очаквал. Каквото и да е било, вече няма значение. Сега единственото, от което се интересувам, си ти. Това е лудост, наистина, и донякъде е глупаво. Но никога досега не съм изпитвал тези чувства към някое момиче. Никога не съм изпитвал нещо подобно.

Сърцето ми се изпълва със задоволство, с тръпката да чуя, че всичките ми налудничави чувства са споделени. Заравям лице в гърдите му, за да скрия внезапните сълзи, които опарват очите ми.

— Аз също — отвърщам. — Аз също.

Връщам се у дома и се заемам с почистването на апартамента. Работя бързо, тичам от стая в стая, размествам предмети, бърша прах и пускам прахосмукачка. Отнема ми няколко часа и когато приключвам, проверявам телефонните съобщения. Едното е от Вивиан. Пристигнала е в Рим и си прекарва страхотно. Има съобщение от майка ми, която просто ме поздравява, и от Роби, който пита дали все още искам да отида на вечеря с него.

Телефонирам първо на родителите си. Следобеда, когато последният ми изпит мина, им се обадох за много кратко и макар вече да са ме поздравили, знам, че ще искат повече подробности, очакват по-дълъг разговор. Говоря първо с мама, а после и с татко и минава почти час, докато им опиша всички детайли от изпитите. Питат ме кога ще постоя при тях и аз им обещавам да е скоро. Не споменавам за Мик.

Приключвам разговора с родителите си и се обаждам на мобилния телефон на Роби.

— Разбира се, че ще излезем — казвам още щом чувам гласа му. — Това е подаръкът ми за рождения ти ден, не помниш ли?

— Добре — смее се той. — Супер. Но най-вероятно ще сме само ти и аз. Не съм се чувал с Алис.

— Значи ще си само мой. Голяма съм късметлийка.

Не казвам, но се радвам, че Алис няма да дойде. Не понасям да я виждам с Роби, когато знам, че се среща с друг. Ще се чувствам като съучастница в измамата ѝ — жестока и нечестна, — а ситуацията ще е унижителна за Роби. Все още не съм сигурна дали искам да му кажа за Алис. Знам само, че тази вечер няма да го направя. Не и на рождения му ден.

— А баща ми е организиран парти за събота вечер. Ще дойдеш ли? С Мик?

— Разбира се. Може обаче да закъснеем. Той има ангажимент. Но ще е забавно. Най-после ще се запознаете.

— Нямам търпение — отвърща Роби, но в гласа му няма много ентузиазъм. Звучи ми глухо. Нещастно. И мога само да предполагам, че нещастията му е свързано с Алис, и отново да си пожелае просто да забрави за нея, да си даде възможността да срещне друга.

Уговаряме се да се видим в седем часа в ресторанта и затваряме. Избирам дрехите, които ще облека — дънки, ботуши, червена риза, — отивам в банята и пускам горещата вода във ваната. Дълго оставам вътре със затворени очи. Мисля си за Мик и колко сме щастливи, че се харесваме еднакво силно, колко сме щастливи, че нито той, нито аз приличаме на Алис.

Пристигам в ресторанта, а Роби вече е седнал в едно сепаре с почти празна чаша пред себе си. Зает е да чете менюто и се стряска, когато сядам пред него.

— Здравей. Сигурно си подранил?

— Да — усмихва се той. — Гладен съм. Не можах да те изчакам.

Накратко споменаваме какво сме правили напоследък: разказвам му за Мик, за новото си приятелство с Филипа и колко съм щастлива — Роби се усмихва, изглежда искрено доволен. Казва, че се радва за мен, защото заслужавам да ми се случват хубави неща. Отпуснат и бодър е и си мисля: може би в крайна сметка ще се примири със загубата на Алис, а новата ѝ връзка може да се окаже нещо хубаво. Надявам се, че най-после ще бъде принуден да се изправи лице в лице с истината.

Роби поръчва храната и когато я донасят, порциите се оказват много по-големи, отколкото сме очаквали. Опитваме се да ги изядем, заставяме се да продължаваме дори когато сме сити и се кискаме глуповато, когато Роби напълва бузите си с въздух и ги издува.

— Това е абсурдно. — Той поклаща глава колко храна е останала още на масата. — Тук има достатъчно за десет души.

— Знам. — Вземам с пръсти още едно парче пиле и го пъхам в устата си. — Господи, Роби, натъпках се до пръсване, но не мога да спра. Трябва да дойдат и да го отнесат, преди да се пръсна. Не мисля,

че през следващия час — час и нещо ще мога да помръдна. Нямах нищо против да останеш тук цялата нощ, нали?

Поглеждам го. Очаквам да се разсмее и да продължим с игривите закачки, но той гледа покрай мен, към нещо или някой зад мен — и в очите му вече няма дори искрица веселост. Лицето му е сковано, разкривено в странно изражение на объркване и страх.

Обръщам се, поглеждам назад, но не виждам нищо, освен маси, пълни с непознати. Отново се обръщам напред.

— Какво има? — Навеждам се над масата и слагам ръка върху неговата. — Роби? Какво не е наред?

Но той дори не ме забелязва. Измъква ръката си и се изправя. Бутва трмаво стола си назад и се обляга тежко на масата, сякаш събира сила, а после тръгва към онова, което е видял — каквото и да е то.

— Роби? Какво... Роби!

Ставам и тръгвам след него. Чувствам се глупаво и знам, че се набивам на очи в пълния ресторант. Нямам представа какво става. Роби сякаш изведнъж вече не ме вижда и чува и се боя, че може да е получил някакъв пристъп или припадък, някакъв психически срив.

Но той спира точно пред някакъв мъж на бара. А мъжът се усмихва, изглежда приятно изненадан и сърдечно протяга ръка. Лицето на Роби остава студено, тялото му — неподвижно, а поведението — странно агресивно.

— Какво правиш, мамка му? — пита ожесточено той. — Какво се опитваш да ми причиниш? Какво правиш с нея? Къде е тя? Къде отиде?

Очите на мъжа се разширяват от изненада, той се обляга назад, по-далеч от Роби, и поклаща глава.

— Кой къде е, Роби? Какво ти става? Какво има? За какво говориш?

— Току-що ви видях заедно, татко! — изкрещява Роби. Поглеждам по-внимателно към мъжа и разпознавам очите и линията на челюстта. Баща му. — Целувахте се! Току-що я видях тук. С теб. Мамка му, видях ви заедно!

— Роби. — Слагам ръка върху неговата и се опитвам да го успокоя. — За какво говориш...?

Но той се отърсва от ръката ми и се навежда към баща си.

— Видях те с нея. *Видях те.*

Вече не крещи, но гласът му е изпълнен с гняв и е толкова разстроен и възбуден, че целият се тресе, почти плаче.

Баща му обаче остава все така спокоен и го поглежда нежно.

— Приятелю, успокой се. Тя просто отиде до тоалетната. Ще се запознаете, когато се върне. Не е нужно това да се превръща в проблем, приятелю. Наистина ще я харесаш.

И аз разбирам какво се е случило. Роби за първи път е видял баща си с жена, с новата му приятелка. Гневът му е някаква объркана и неуместна преданост към майка му.

Роби се изсмива горчиво — неестествен, нещастен звук, излязъл някъде дълбоко от гърлото му — и поглежда баща си с презрителен поглед.

— Да се запозная с нея ли? Какво искаш да кажеш, да се *запозная*? Това някакъв извратен подарък за рождения ми ден ли е или какво?

Слагам ръка на гърба му.

— Стига, Роби. Не го прави. Моля те. Защо просто не се върнем на масата си? Остави баща си на спокойствие.

Баща му ми се усмихва с благодарност.

И тогава я забелязвам. Алис. Идва към нас от тоалетната. Крачи бързо, с наведена глава и лека усмивка и за кратък миг на блажена заблуда си представям, че е дошла заради Роби — все пак е решила да го уважи на рождения му ден. За миг дори се радвам да я видя, надявам се, че присъствието ѝ ще отвлече вниманието му и ще го накара да забрави, че е сърдит на баща си.

Но после двамата се обръщат и също я виждат.

— Аха — казва бащата на Роби с глас, изпълнен с изкуствен ентузиазъм. — Ето я и Рейчъл. Ще ви запозная.

„Рейчъл ли? — мисля си. — Рейчъл?“ И макар че едва успявам да събера мислите си и да проумея какво се случва, подсъзнанието ми, изглежда, съединява късчетата — след част от секундата разбирам точно какво прави тя тук, кой точно е загадъчният ѝ по-възрастен приятел и какво точно е видял Роби току-що.

И в този миг Алис вдига глава. Спира на място и поглежда от Роби към баща му. Усмивката изчезва от лицето ѝ и за част от секундата тя изглежда стъписана, уплашена, сякаш иска да се обърне и

да избяга. Колебанието ѝ обаче продължава само секунда, после тя отмята косата от лицето си, разтяга устни в някакво подобие на усмивка и продължава да върви напред.

Бащата на Роби поставя ръка върху нейната и я привлича до себе си. Лицето на Алис е абсолютно непроницаемо и макар че когато ни видя, имаше шокиран вид, сега изглежда съвършено спокойна и дори леко развеселена, сякаш ситуацията е само игра, а ние сме играчките.

— Роби, това е Рейчъл. Рейчъл, това е синът ми, Роби.

Баща му се опитва да се държи така, сякаш всичко е нормално, но виждам, че е едновременно объркан и огорчен от това, което сигурно изглежда много странно поведение от страна на Роби. Очевидно няма представа какво е направила Алис — или дори коя е в действителност.

Роби не промълвява нито дума и по никакъв начин не показва физически, че е чул думите на баща си. Просто се взира в Алис. Лицето му е толкова преобразено от гняв и омраза, че е почти неузнаваемо.

— О, стига, Роби — казва Алис. — Не бъди толкова сериозен. Къде е чувството ти за хумор?

Баща му се взира първо в нея, после в сина си и отново в нея. Интимният тон на гласа ѝ очевидно го е объркал.

— Какво? Вие двамата...?

Не успява да довърши въпроса. Роби издава ужасен, подобен на ридание звук, обръща се и побягва от ресторанта.

— Роби! Почакай!

Понечвам да се втурна след него, но скоро осъзнавам, че той се движи прекалено бързо. Освен това чантата ми е все още на масата, а дори не сме платили сметката. Наблюдавам го как се отдалечава, а после неохотно се обръщам и се отправям обратно към Алис и баща му. Не искам да оставам тук и да се изправя срещу ужасяващата ситуация. Предпочитам просто да си взема чантата и да си тръгна, да си отида у дома при Мик. Не искам да говоря с Алис. Не искам да виждам лицето ѝ или да чувам гласа ѝ. И не искам да чуя как бащата на Роби я нарича „Рейчъл“.

Баща му изглежда шокиран. Лицето му е бледо, очите — разширени и влажни.

— Какво означаваше това? — пита той, когато се приближавам.
— Имаш ли представа?

Поглеждам към краката си и не отговарям.

— Съжалявам. — Той въздъхва и чувам как гласът му потръпва.
— Държах се много грубо. Дори не се познаваме. Ти сигурно си Катрин. Роби ми разказа за теб. Аз съм Грег. А това е Рейчъл.

Ръкувам се с Грег, но отказвам да погледна Алис или да покажа по някакъв начин, че забелязвам присъствието ѝ. А когато заговаря, се извърщам настрана.

— Мисля, че трябва да си тръгна — казва тя.

— О, господи! — възкликва Грег. — Съжалявам, Рейчъл. Каква ужасна нощ. Той обикновено е страхотно хлапе, просто...

— Не, моля те, не се извинявай.

Гласът ѝ е различен от обичайния — звучи по-възрастно, по-овладяно. Оставам изумена каква умела лъжкиня е. Но под лъжливата зрялост усещам и спешността, и нетърпението ѝ. Няма търпение да се махне оттук. Тя забърка кашата и сега иска да се измъкне и да ме остави аз да я разчистя. Мисля дали да не кажа истината, преди да е успяла да се изниже — да я принудя да остане, да си признае и да посрещне последствията, — а после да избягам много, много далеч. Но ѝ нямам доверие, че ще бъде честна и откровена с Грег, а нищо от случващото се не е негова грешка. Бил е излъган, манипулиран. Заслужава истината.

— Ще дойда с теб — заявява той.

— Не, не — отвърща Алис. — Честно казано, предпочитам просто да си тръгна. Да остана сама за известно време.

Налага се да се извърна настрана, докато се сбогуват. Не мога да понеса невинната нежност на Грег към нея, извинителното му поведение. А когато го чувам да я нарича „Рейчъл“, ми идва да изкрещя.

Тя си тръгва, а аз убеждавам Грег да дойде за малко с мен на нашата маса. Сядаме един срещу друг. Мълча и гледам надолу към ръцете си. Не знам откъде да подхвана обяснението, откъде да започна да разбивам сърцето на някого.

— Не мога да повярвам — казва най-накрая той. — Точно когато нещата започваха да се подреждат. Роби не може да очаква, че аз никога няма да... — Млъква и поглежда с копнеж към вратата, от която

Алис току-що се е измъкнала. Въздъхва. — Навярно никога повече няма да видя Рейчъл. Не и след случилото се.

Поглеждам го.

— Тя не се казва Рейчъл.

И макар че изведнъж ме обзема нервност, гласът ми е твърд, посилен, отколкото съм се надявала.

— Какво? — Грег се обляга назад на мястото си и скръства отбранително ръце на гърдите. — Какво каза?

Признавам му всичко, което мога, възможно по-бързо и свързано. Отначало той не ми вярва. Продължава да клати глава и да казва: „Исключено, просто не е възможно“, но накрая спира да възразява и утихва натъжен.

— Знаех за Алис, разбира се — казва той. — Но не много. Роби така и не ни запозна. Очевидно е. Винаги съм имал чувството, че връзката им е на приливи и отливи. Само ако се бяхме запознали! За всичко съм виновен аз. Трябваше да настоявам. Само ако бях проявил повече интерес! Мислех обаче, че постъпвам правилно. Уважавам личното му пространство. — Отпуска глава в ръцете си. — Това не биваше да се случва. Не биваше да се случва... Но защо? Защо?

Тя ми каза, че е на дваайсет и седем — продължава тихо, почти шепнешком. — Повярвах ѝ. Изглеждаше толкова уверена, така зряла. Не мога да повярвам... Осемнайсет! Боже господи! Повярвах ѝ. Повярвах ѝ за всичко... Започвах да я обичам.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Не казвам веднага на Мик за Алис. Не искам да омърсявам времето си с него, като мисля или говоря за нея, затова изчаквам да тръгне на работа следващата вечер, преди да се обадя на Роби. Така не рискувам да дочуе разговора ни. Трябва да проверя дали Роби е добре, дали все още смята да организира парти.

Грег вдига телефона.

— Той замина, Катрин. — Гласът му е уморен, примирен.

— Замина ли? Къде е заминал?

— В Европа. Швейцария. Този следобед хвана самолета. Ще се опита да си намери работа. На ски пистите. Имаме роднини там.

— Ами партито? — питам глупаво, сякаш някакво празненство наистина може да има значение. — Ами работата му?

Грег се смее.

— Няма да има парти, миличка. За ресторанта не знам, но съм сигурен, че ще се справят. Имат голям персонал.

Уверява ме, че Роби ще се оправи, защото е силен и находчив. Предлага да му дам малко време да обlige раните си, да преодолее унижението и едва тогава да му изпратя имейл. Преди да затвори, ми казва да не се тревожа, уверява ме, че всичко ще се нареди.

И макар че все още съм ужасена от поведението на Алис и споменът от предишната нощ кара стомахът ми да се свива, не мога да не се радвам, че Роби най-после е прозрял истината. Сега вече няма начин да приеме Алис обратно. Освен това е далеч в Европа. На хиляди километри разстояние. На сигурно място. Свободен.

Изключвам мобилния си телефон и решавам за известно време да го оставя така, та Алис да няма никакъв начин да ме намери. Не искам дори да мисля за нея, камо ли да разговаряме. Не желая да чувам нито обясненията, нито извиненията й.

Оставям телефона си изключен цяла седмица и времето минава в относително щастливо редуване на музикални ангажименти късно нощем и отспиване денем. Но мисълта за Алис се върти постоянно в крайчеца на съзнанието ми и колкото и да ми е неприятно, знам, че

рано или късно ще трябва да говоря с нея. Би било лесно просто да я избягвам, докато се откаже от опитите да се свърже с мен, да не говоря с нея никога повече. Но трябва да ѝ кажа какво мисля, да изразя гнева си, да защитя Роби. Сигурна съм, че каквото и да направя, тя ще се опита да се свърже с мен и ще упорства, докато успее, така че по-добре просто да се свърши.

И така един следобед, когато Мик излиза да купи бира, намирам мобилния си телефон и го включвам.

През изминалата седмица изобщо не съм го включвала и не съм проверявала обажданията, така че сега ме очакват четиринайсет гласови съобщения и многобройни есемеси. Не си правя труда да ги слушам или чета. Сигурна съм, че повечето са от Алис, която е вероятно или ядосана, или огорчена, задето не съм се свързала с нея. Не ме интересува какво има да ми каже. Просто искам да ѝ се обадя за последен път, да ѝ кажа колко съм отвратена. Набирам номера ѝ бързо, преди да съм изгубила кураж.

— Аха, загадъчната непозната. *Най-после!* — вдига почти незабавно тя. — Знаеш ли, никога не съм те мислила за момиче, което обръща гръб на приятелка веднага щом си намери гадже. Но с тихите води никога не знаеш. — Смее се. — Така казват, нали?

Завъртам очи. Само Алис би имала нахалството да извърти ситуацията по този начин, когато е виновна за толкова много неща.

— Съжалявам, Алис. Но бях малко огорчена. Не знаех какво да ти кажа.

— Огорчена ли? — Гласът ѝ звучи раздражено, презрително. — За бога! Не е заради Роби и баща му, нали?

— Онази вечер говорих с Грег. След като ти си тръгна.

— Разбира се. Знаех, че ще го направиш.

— Да.

— Да. Страхотно. Значи това сме го уредили. Но какво значение има изобщо? Какво искаш да кажеш?

Не знам дали нарочно се прави на тъпа, но се чувствам леко смешна, внезапно несигурна имам ли право да се правя на съдник.

— Постъпката ти беше невероятно жестока, Алис.

— Боже господи, Катрин! Нямах представа, че вие двамата ще сте там, ясно ли е? Не исках да развалям рождения ден на Роби. — Гласът ѝ е нетърпелив и рязък, сякаш вече е отегчена от темата и ѝ е

неприятно да дава обяснения. — Откъде можех да знам, че ще отидете в мексикански ресторант?

— Не е въпросът за вечерята, Алис. Не ставай смешна. Не мога да повярвам, че смяташ това за оправдание. Цялата история с Грег беше жестока. Не само онази вечер, не просто фактът, че те разкриха. Не мога да повярвам, че си го направила. Наистина не мога да повярвам, че може да си такава кучка. С Роби. Който винаги е бил толкова добър с теб.

За миг тя остава мълчалива. Въздъхва.

— Добре. Съгласна съм. Разбирам какво имаш предвид. Приключи ли с лекцията?

— Не, но няма смисъл да продължавам, нали? На теб просто не ти пука. Само че това е наистина ужасно, Алис. Много разстройващо.

Тя се разсмива — студен безрадостен звук.

— Не те разбирам — казва ми най-после. — Наистина не разбирам какво общо има това с теб. Защо, за бога, връзката ми с Грег, или, като стана въпрос за това, връзката ми с Роби разстройват теб?

За един кратък миг съм победена, подведена да си помисля, че преувеличавам, че трябва да си гледам работата. „Но не — мисля си, — съвсем нормално е да не приемаш подобно ужасяващо поведение от страна на приятелите си.“

— Защото това, което направи, беше преднамерено жестоко, Алис. Унищожително и ужасно. Роби е съкрушен. Заминал е за Европа. Знаеше ли? Заради теб. Освен това съсипа и отношенията с баща му — добавям. — Роби е един от най-добрите ми приятели. Изумена съм как може да смяташ, че не трябва да се разстройвам.

— О, я се разкарай! Не съм *съсипала* отношенията им. Ще се оправят. Никой от тях не знаеше, така че никой не е *причинил* нищо на другия. Предполагам, в края на краищата това дори ще ги сближи. А и на Роби ще му се отрази добре да прекара известно време в Европа. Наистина трябва да си изясни много неща. Много гняв е насъбрал. И е с такъв собственически манталитет, чак е абсурдно. Така или иначе, и двамата трябва да се радват, задето са се отървали от мен, особено ако наистина съм толкова лоша, колкото, изглежда, си мислиш.

— Каквото и да се случи между Роби и баща му, това не оправдава постъпката ти. Това беше просто погрешно, Алис,

абсолютно лошо. И защo си казала на Грег, че се казваш Рейчъл? Защо точно това име? Не ми се вярва да е просто съвпадение.

— Този твой лекторски тон не ми харесва. Не си ми майка и не си по-добра от мен. Нямам нужда да ме харесваш. — Гласът ѝ неочаквано става нисък, студен и сериозен — осезаем контраст с ленивия ѝ безразличен тон само отпреди секунди. — Не искам да говорим повече за това, Катрин. Започва да ми доскучава. Искаш ли да излезем в петък вечер? Каж ми. Смятам да запазя маса в „Джованис“.

— Не — отвърщам и макар че съм възмутена и шокирана от липсата ѝ на разкаяние, от откровеното ѝ безочие, гласът ми прозвучава удивително нормално. — Не, благодаря.

— А в събота вечер? Имаш ли някакви планове?

— Не. Да. Искам да кажа, не, Алис, не искам да излизам с теб. Сърдита съм ти. Шокирана. Не осъзнаваш ли колко сериозно е всичко? Наистина съм огорчена и отвратена. Моля те, спри да ме каниш.

— Отвратена ли? Ти си отвратена?

— Да. В името на истината, да. Отвратена и засрамена.

— О! — засмива се тя. — И засрамена, така ли? Засрамена заради мен ли?

— От теб. — Гласът ми е тих. — Да.

— Не мислиш ли, че имаш достатъчно неща, от които да се срамуваш, Катрин? Неща, които си направила самата ти?

Знам точно какво ще каже още преди да го е изрекла. Но не затварям, оставям телефона притиснат до ухото си и слушам, принудена съм да чуя какво ще ми каже.

— Може и да съм направила някои лоши неща, но поне не съм оставила малката си сестричка сама, за да я изнасилят. Нали така? Поне не съм жалката страхливка, която е избягала и е позволила да убият сестричката ѝ.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

По-късно вечерта с Мик и Филипа си поръчваме пица за вечеря. И докато сядаме на масата, Филипа ме пита за нея.

— Виждала ли си Алис напоследък?

— Не. Но днес говорихме по телефона.

— И?

Така че докато се храним, им разказвам какво е причинила на Роби и Грег и за телефонния ни разговор по-рано днес.

— Шегуваш се, нали? — Мик оставя пицата си на масата и избърсва ръце в дънките си. — Толкова е гадно! Не е за вярване. Що за човек би сторил подобно нещо?

— Болен — отвърща Филипа. — Много объркан и много нещастен.

— Ами онзи Роби? Защо е бил с нея? И той ли е луд?

— Съвсем не — отвърща Филипа.

— Роби е прекрасен — обяснявам. — Един от най-милите хора на света. Истински джентълмен. Страхотен приятел.

— Тогава защо...

— Защото се влюби в нея — прекъсвам го. — Ти не би могъл да разбереш колко чаровна и забавна може да бъде тя, ако не я опознаеш. — Обмислям думите си, искам Мик да разбере, да не ме сметне за глупава или да съди Роби твърде сурово. — Бях много щастлива, когато се сприятелихме с Алис. Бях поласкана. Искам да кажа, тя е толкова популярна, толкова красива, хората просто искат да бъдат край нея. Тя можеше да се сприятели с когото поиска. А откакто Рейчъл умря, бях съвсем сама толкова дълго време.

Предполагам, че съм била самотна. Алис беше като глътка свеж въздух. Беше забавна. Беше ни страхотно заедно.

Мик и Филипа ме гледат съчувствено и аз осъзнавам, твърде късно, че съм се отклонила от темата. Започнала съм да оправдавам собственото си приятелство с Алис вместо връзката ѝ с Роби. Но всъщност е едно и също. И аз, и Роби бяхме омагьосани.

— Защо не ми каза? — Мик изглежда наранен. — Когато си разбрала. Защо не каза нищо?

— Не знам — повдигам рамене. — Просто не исках да мисля за това. Бяхме толкова щастливи. Не исках да развалям щастието ни.

— Нищо нямаше да развалиш. Аз дори не ги познавам. — Мик се мръщи. Изглежда огорчен, обиден, че съм запазила това в тайна от него, и аз тъкмо се каня да се извиня, да се опитам да му обясня, когато се намесва Филипа.

— Не се дръж като бебе — казва тя и закачливо смушква брат си с лакът. — Сега нали ти казва? А и ти си прав, изобщо не ги познаваш, така че млъкни. — Но после ме поглежда, намръщва се, слага ръце на хълбоците и заговаря с престорено сърдит глас: — Но аз ги познавам. Защо не ми спомена? Отне ми възможността да изрека: „Нали ти казах.“

— Да, наистина — усмихвам се. — Но все още можеш да го кажеш. Ти беше права, а аз сгреших.

— За какво си била права? — Мик изглежда объркан.

— За Алис — обяснявам. — Учената ти сестра ме предупреди за нея още преди месеци. Каза ми, че е психичноболна.

— Както и да е, аз всъщност съм я виждал. Тя е момичето от хотел „Уилям“, нали? С късата рокля?

— Онази страхотната — потвърждава Филипа. — Да.

— Не е чак толкова страхотна. — Мик прави физиономия, поклаща глава и аз изпитвам детинско задоволство. — Не и според мен. — Прекалено шумна, твърде самонадеяна. Изобщо не е моят тип. — Ухилва ми се и слага хладната си от чашата ръка върху моята.

— Както и да е. — Филипа завърта очи към брат си и се обръща към мен: — Надявам се, си й казала, че вече не искаш да участваш в игричките ѝ?

— Да — засмивам се. — Е, поне се опитах. Много я бива да не обръща внимание на онова, което не иска да чуе.

— Поне си й казала. Сега поне знае как се чувстваш. Трябва да призная, че съм доволна. Никога не съм я харесвала особено — добавя Филипа. — Не съжаляваш, надявам се? Не мислиш, че ще ти липсва, нали?

— Не. — Покривам очите си с ръце. — Ни най-малко. Цялата тази драма! Не можех да понеса повече. Алис просто е толкова

изтощителна, по дяволите! Знам, звучи злобно, но ще се радвам никога повече да не я видя. Не искам да знам нищо за нея, не искам да я виждам, не искам да говоря с нея. Изключила съм мобилния си телефон и ще го оставя така за известно време. Няма да се свърже с мен, дори да иска.

— Тя май е била доста злобна по телефона — казва Мик. — Сякаш е неприятно изобщо да си около нея.

— Така е. — Филипа кимва и посяга към още едно парче пица. — Точно така. — После поглежда към чинията ми с почти недокоснатата пица. — Не ядеш. Не ти ли харесва?

— Харесва ми — отвърщам, но разговорът за Алис ме е накарал да се почувствам странно, а пицата не помага — прекалено е мазна, с твърде много подправки. — Чувствам се ужасно. Само като си помисля какво причини на Роби, и ми се повдига. Трябваше да видиш лицето му. Беше просто невероятно. — Плъзвам все още пълната си чиния по масата към Мик. — Ще пия само чаша вода.

— Ще ти донеса. — Той скача от мястото си, поглежда ме и се намръщва. — Не й позволявай да те кара да се чувстваш зле. Тя не го заслужава. Забрави за нея. Не й дължиш нищо.

Филипа наблюдава Мик, докато той отива в кухнята. Обръща се към мен и се усмихва.

— Той наистина те обича, Катрин — прошепва.

— Знам — отвърщам и също се усмихвам, но неочаквано се чувствам много уморена и ми се повдига толкова силно, че трябва да се преборя с нуждата да отпусна глава на масата и да затворя очи.

— Никога досега не се е държал така заради момиче. Никога. Обикновено е безразличен. Винаги е учтив, но безразличен, ако в това изобщо има някаква логика.

Очарована съм от думите ѝ — наистина няма друга тема, която да ме интересува повече точно в този момент, — но не мога да се съсредоточа.

— Да — кимвам. Усещам как към гърлото ми се надига жлъчка.

— Добре ли си? — пита Филипа. — Бледа си като призрак.

— Не.

Внезапно усещам, че трябва да стана и да се махна от масата. Втурвам се към банята и се навеждам над тоалетната чиния точно навреме, за да повърна малкото, което съм изяла от пицата.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Мик има пет свободни дни и ги прекарваме заедно в апартамента му. Той се упражнява на барабаните и ходим да си купуваме храна, но през останалото време оставаме заровени в бърлогата му. Разговаряме — Мик ми разказва всичко за детството, за мечтите си, за бъдещето, за любовта си към музиката. Аз му споделям за моето детство, за живота преди да умре Рейчъл и за живота след това. И двамата изпитваме огромно любопитство по отношение на другия и макар че почти не излизам от стаята му, през петте дни няма нито миг, в който да съм отегчена, неспокойна или да ми се иска да съм някъде другаде.

В последния свободен ден на Мик се обаждаме на Филипа и се уговаряме да се срещнем в близко кафене за закуска. Пристигаме, а тя вече ни очаква на масата. Облечена е в жълта рокля, косата ѝ е прибрана на конска опашка. Изглежда хубава и свежа и предполагам, че до нея, в омачканите си тениска и дънки самата аз изглеждам размъкната.

Филипа е бодра и бърлива и желанието ѝ да говори, енергията ѝ ме карат да осъзная, че се чувствам много зле, и то не от днес, а от няколко дни. Обикновено бързо леещите ѝ се думи ми се струват очарователни и изпитвам удоволствие от компанията ѝ. Но днес, докато слушам потока от новини, самото усилие от слушането и отговарянето с необходимия интерес и ентусиазъм изцежда цялата ми енергия. Тайно си мечтая да се върна у Мик и отново да заспя.

Храната ни пристига — поръчали сме пържени филийки и капучино, — но аз усещам в устата си познат вкус на слюнка, а в гърлото си — вкус на жлъчка.

— Господи! — Скачам и слагам ръка пред устните си. — Извинявайте.

Втурвам се към тоалетната, навеждам се над тоалетната чиния и повръщам. Не съм яла обаче нищо и от устата ми се процежда само тънка струя жлъчка.

— Господи, Катрин! Добре ли си? — чувам зад себе си гласа на Филипа. Усещам ръката ѝ върху гърба си. — Горкичката!

Изправям се, отивам до умивалника, изплаквам си устата и си измивам лицето. Поглеждам към огледалото и оставам поразена колко бледа и измъчена изглеждам редом до Филипа. За миг се чудя дали не съм болна от смъртоносна болест. Може би ми е писано да умра млада, също като Рейчъл.

— Онзи ден пак ти прилоша — казва Филипа. — Да не е хранително натравяне? Или вирус?

— Не знам — свивам рамене, напълвам устата си с вода и преглъщам, като се надявам да я задържа в стомаха си.

— Наистина трябва да отидеш на лекар.

Кимвам.

— Може би е утринно прилошаване — смее се тя. — Може би си бременна.

Бременна, Филипа само се шегува, но в мига, в който го споменава, изведнъж изпитвам сигурност, че точно това става с мен. Това би обяснило много неща — гаденето, което идва и си отива, парализиращата умора, болката в подутите гърди. И колкото и да се опитвам, не мога да си спомня кога за последен път съм имала месечен цикъл.

— Мамка му! — изругавам.

— Мамка му какво?

Споглеждаме се в огледалото. Очите на Филипа се разширяват, когато забелязва изражението ми.

— Какво? О, боже! Бременна ли си? Ти сериозно ли? Възможно ли е наистина да си бременна?

— Мамка му! *Мамка му!* — повтарям и клатя глава. — Не знам. Но...

— Кога ти дойде за последен път?

— Там е работата. Не помня. О, господи, Филипа, изобщо не си спомням да ми е идвало! Не и откакто съм с Мик. Щях да си спомня, нали? Искам да кажа, щях да си спомня, защото той щеше да забележи. Нямате да можем да...

Опитвам се да разсъждавам. Но съм сигурна, че от месеци не съм имала месечен цикъл. Ако ми беше дошло, щеше да е неловко с Мик в леглото. Щеше да се наложи да обяснявам, когато се опита да правим секс — и щях да си спомня.

— Как не съм забелязала? Как може да съм толкова безнадеждна?

Филипа ме привлича към себе си и ме обгръща с ръце.

— Не се тревожи. Всичко ще се оправи. Може пък да не си бременна, да е просто фалшива тревога. Понякога стресът те кара да пропускаш цикъл. Чела съм го. Някъде.

— Но аз не съм преживявала особен стрес.

— Ами Алис? Изпитите?

— О, господи, иска ми се да е така! Но не вярвам. Бях щастлива, Филипа. Не стресирана. — И изведнъж си давам сметка колко много странни промени са настъпили напоследък в тялото ми, колко особено се чувствам. — Ето защо ми отесняха внезапно всичките ми сутиени. Дори и в дънките започнах да не се побирам.

— Може би просто напълняваш?

— Не — поклащам глава. — Какво ще правя? О, Филипа, какво ще си помисли горкият Мик?

— Горкият *Мик* ли? Не бъди глупава. Той не е дете. Знае за птичките и пчеличките. Горката *ти* — ти си тази с гърди като дини. — Очите ѝ се разширяват, докато поглежда към бюста ми, а ръката ѝ се стрелва пред устата, за да прикрие усмивката си. — Наистина са станали огромни — сега го забелязвам.

Свеждам поглед към гърдите си, улавям ги в шепа и ги повдигам. Те са тежки, пълни, чувствителни.

— Мили боже! Да, нали? Защо, за бога, не съм си дала сметка?

— Защото си била прекалено заета да си избиваш мозъчните клетки от главата.

— Очевидно.

Навеждам се над умивалника. Взирам се в отражението си в огледалото. Кожата ми е бледа, но като изключим това, не изглеждам по-различно формата на лицето и очите ми си е все същата. Струва ми се невъзможно, че у мен може да расте нов живот, без да си проличи по лицето ми, без дори да разбере. Без да дам съгласието си.

— Бебе — казвам и клатя глава. — Филипа, това е просто... как можах... Още нямам осемнайсет.

Тя кимва.

— Още си тийнейджър.

— Какво ще правя?

— Не знам. — Свива рамене със сериозно изражение. — Не знам, Катрин.

Поглеждам надолу към корема си и разпервам пръсти над него. Толкова ми е трудно да си го представя. Нов живот. Вътре в мен.

Неочаквано Филипа ме сграбчва за ръката и думите ѝ започват да се изливат в развълнуван шепот:

— Мислиш ли, че можеш да го задържиш? Ако наистина си бременна? Като се замислиш за това, в много отношения ще е наистина страхотно. Ще бъде толкова, толкова, толкова *сладко* и хубаво. Мик ще е страхотен татко. А аз ще съм леля. Ще ти бъда детегледачка. Честно. Ще правя много неща вместо теб, ще ти помагам с всичко, което мога. Пак ще следваш в университета. Мама и татко също ще помагат, те обичат бебетата. И твоите родители също. И те ще помагат, нали?

Мисълта за родителите ми ме кара да изстена на глас. Покривам лицето си с ръце.

— Филипа! *Спри*. Моля те. Не говори така. Още дори не съм сигурна. И трябва да кажа първо на Мик. Точно сега не мога да взема такова решение, не можем да водим този разговор.

— Не. Разбира се, че не можем. Извинявай. — За минута утихва, а после добавя: — Да отидем да купим тест. На път към Мик има аптека.

Кимвам и отново се обръщам към умивалника, Филипа, разбира се, е права, наистина трябва да купя тест, да разбера възможно по-скоро, да говоря с Мик. Но искам да го направя сама. Без компания, без публика. Задържам поглед над ръцете си, докато ги мия, и се чудя как да ѝ кажа, че не я искам с мен, без да нараня чувствата ѝ. Но когато въздъхвам и вдигам глава, тя сякаш е прочела мислите ми.

— Виж. Защо първо не се върнеш у брат ми? Купи си тест по пътя. Аз ще задържа Мик тук още известно време и ще довършим закуската си. Можеш да направиш теста и когато Мик се върне, да поговориш с него. Ако се налага. — Усмива се. — Аз няма да дойда. Не мисля, че ще имате нужда от мен.

— Добре — усмихвам ѝ се с благодарност. — Така ще е по-добре. Благодаря.

— Но ще ми споделиш какво е станало, нали? Скоро? Утре?

Връщаме се на масата и казваме на Мик, че съм болна и ще се прибера у дома. Той скача притеснен от мястото си и настоява да дойде с мен, но двете с Филипа го убеждаваме да остане и да довърши закуската си.

— Пътят е само три минути — напомням му със смях. — Глупчо. Нищо няма да ми се случи.

Той изглежда разтревожен, докато му махам от вратата на кафенето. Усмиввам му се възможно по-успокоително и тръгвам по улицата. Приятно ми е да съм навън, на чист въздух, извън задушното затворено пространство на кафенето, което мирише прекалено силно на кафе и бекон. Обикновено тези миризми ме карат да огладнявам, но днес само ме омаломощават и ми предизвикват гадене.

Почти не се съмнявам дали съм бременна. Всичко съвпада — гаденето, странната умора, която изпитвам напоследък, подуването на гърдите ми. А освен това сега съм сигурна, че откакто за пръв път спях с Мик, не съм имала месечен цикъл. И макар да внимавахме и през повечето време да използвахме презервативи, един или два пъти забравихме мислехме, че сме в безопасност, стига Мик да не свърши в мен. Очевидно сме сгрешили.

Отивам в аптеката и претърсвам рафтовете с лекарства за тест. По-рано никога не ми се е налагало да си купувам и не съм сигурна къде ги държат и как изглеждат, затова за кратко обикалям слепешком, докато към мен се приближава едно момиче и пита дали може да ми помогне.

— Да. Тъъ, тестове за бременност?

Тя не се колебава, не реагира по никакъв видим начин на въпроса ми.

— Разбира се. Ето там са.

С учтиво безразличие ми обяснява за разликите между отделните тестове и ме завежда до касата, където слага пакета в кафяв хартиен плик. Но не мога да не се зачудя какво ли си мисли. С нея сме приблизително на една възраст и предполагам, че е доволна, задето не е на мое място, задето няма същия проблем, самодоволна, превъзхождаща и в безопасност в практичната си бяла униформа.

Забелязвам Алис чак когато се каня да изляза.

— Тц, тц, Катрин — обажда се тя зад гърба ми. Гласът ѝ е толкова неочакван и идва така отблизо, че подскачам. — Какво ще си

помисли Хелън?

Спирам и се обръщам с лице към нея, стиснала пакета до гърдите си, сякаш за да се защитя. Усещам как сърцето ми забива бързо, а цветът се оттича от лицето ми. Чувствам се странно сплашена, дори уплашена, и трябва да преодолея нуждата да избягам. В изражението на Алис няма никаква топлина и застанала лице в лице с нея, ми е трудно да повярвам, че някога сме били приятелки.

Тя поглежда към пакета и кимва към него.

— Били сме палави, а?

Каня се да проговоря — да отрека, да обясня, да се оправдая, — но решавам да не го правя. Не дължа нищо на Алис. Личният ми живот вече не е нейна работа. Свивам рамене и се опитвам да мина покрай нея, но преди да съм стигнала донякъде, тя слага ръка на рамото ми и се навежда към мен. Лицето ѝ е само на сантиметри от моето.

— Не си мисли, че ще ти се размине — предупреждава тя. Гласът ѝ е злобно ниско съскане. — Знам, че хората като теб смятат тези като мен за заменими. Знам. Но няма да се отървеш от мен толкова лесно.

— Остави ме на мира, Алис — заставям се да я погледна и очите. — Остави ме на мира или...

— Какво? — Тя вдига вежди в преувеличена изненада. — Ще повикаш полицията ли? А? Това ли ще направиш?

— Всъщност да, това.

— О, да, разбира се, че да. Но аз вече знам. Разбираш ли, аз те познавам. Познавам те по-добре, отколкото си мислиш. Всъщност не съм направила нищо, нали така? Няма какво да кажеш на полицията или има? Този път не можеш да отхвърлиш вината. — И тя се усмихва сладко, накланя глава на една страна и придава на гласа си изкуствена невинност: — А освен това ние с теб сме приятелки, не е ли вярно? Приятелки завинаги?

Поклащам глава и минавам покрай нея.

— Върви си, Алис. Просто си върви. Нямам представа за какво говориш. Имаш нужда от помощ. Трябва да отидеш на лекар. Ти си болна.

— Може би наистина съм болна — засмива се тя, докато се отдалечавам бързо. — Или може би болната си ти, Катрин. Някога замисляла ли си се за това? Може би си ти.

Продължавам напред и си налагам да не поглеждам назад, не и докато не се озовавам на самия ъгъл на улицата, на която живее Мик. Там спирам и поглеждам назад. Отначало не я виждам и се паникьосвам, ужасена, че се крие и ме следва. Но после я забелязвам: все още е по-надолу на улицата, близо до аптеката. Говори с висок, привлекателен мъж — несъмнено флиртува с него — и изглежда напълно погълната от разговора.

Вероятно става въпрос за абсурдна предпазливост от моя страна, но не искам тя да знае къде живея в момента, затова завивам по улицата и побягвам колкото се може по-бързо към апартамента на Мик. Пъхам ключа в ключалката с треперещи ръце и затръшвам вратата зад себе си. Озовавам се вътре и незабавно се успокоявам — всичко е толкова познато и обикновено, износено, удобно и изпълнено със светлина — и не мога да не се разсмея на истерията, която ме е владяла само допреди миг. Напомня ми как, когато бях дете, се страхувах да остана сама на тъмно. Винаги бягах, уплашена и ужасена, обратно към родителите си — към светлината, топлината, безопасността, която ми осигуряваше присъствието на други хора — и незабавно се успокоявах. Също като тъмнината, Алис не може истински да ме нарани. Не и ако не ѝ позволя. Може да е изтъкана от сенки, загадки и желание да наранява, но няма истинска власт. Не и в действителност.

Отивам в банята и заставам пред огледалото. Запъхтяна съм от тичането и лицето ми е бледо. Изглеждам ужасно. Стомахът ми се е свил от нерви и ми е нужен един миг да си припомня, че имам да се тревожа за нещо много по-сериозно от Алис. Нещо истинско. Нещо сериозно. Нещо, което може да се отрази на мен и на Мик до края на живота ни. И това нещо няма нищо общо с Алис.

Отварям пакета и се изпишквам върху пръчицата, както пише в инструкциите. Оставям теста на плота, без да го поглеждам. Отивам във всекидневната и крача напред-назад, напред-назад, докато решавам, че е минало достатъчно време. Връщам се в банята и вдигам пластмасовата пръчица. На нея има две паралелни отчетливи сини чертички.

Отново проверявам инструкциите. Две чертички означава положителен резултат. Бременна съм.

Запращам теста настрана, сякаш е нажежен или опасен, и гледам как издрънчава на пода. Приземява се с чертичките нагоре и двете ясни отчетливи ивици сякаш ми се присмиват. Макар да съм била сигурна, че ще е положителен, реалността на резултата е ужасяваща, невероятна. Усещам как сърцето ми забива бързо, а в устата ми загорчава вкус на шок и страх. Изведнъж установявам, че не мога да помръдна, не мога да продължа да стоя права, и рухвам на пода. Сядам с вдигнати колене и притискам глава към тях. Оставам неподвижна в това положение, с глава, изпълнена с видения за разрушеното ми бъдеше, докато чувам ключа на Мик в ключалката, стъпките му по пода, гласа му, викащ името ми. Скоро той е в банята, обгръща ме с ръце и ме пита дали съм добре.

Не вдигам глава, не казвам нито дума — прекалено много ще е да проговоря, прекалено тежко да го погледна в очите просто сега, — но посягам и посочвам към теста.

— Какво? — пита Мик, а после се раздвижва. Чувам го как вдига теста. После се връща и сяда пред мен.

— Бременна ли си?

В гласа му има изненада и шок, но не и съкрушаването, което съм очаквала. И няма никакъв гняв.

Вдигам поглед. Кимвам...

— Ау! — Потърква лицето си. Чувам как скърцат наболите косъмчета по бузите му. — Това е голяма новина.

— Да.

За миг той остава притихнал, загледан в теста. После поглежда към мен.

— И така, въъ, това много ли е лошо?

— Да. Разбира се, че да! Бременна съм, Мик. И съм на седемнайсет. — Сега сядам както трябва, кръстосвам крака и се обръщам с лице към него, така че коленете ни се докосват. — На седемнайсет години съм, Мик. *Седемнайсет.*

Той слага ръка на коляното ми и заговаря внимателно, сякаш се страхува да не ме разстрои:

— Добре. Наистина е шокиращо. Но не е краят на света. Искам да кажа, можем да направим нещо. Има възможности. Ако искаш.

— Аборт. Знам. Просто изречи проклетата дума. Не съм глупава.

— Добре. Аборт. Можем да го направим. Ако искаш.

Кимвам, свивам рамене, оглеждам се безпомощно из стаята. Взирам се в плочките на стените, в завесата на душа, навсякъде, освен в неговото сериозно нежно лице.

— Но не е необходимо да го правиш. — Той се навежда напред, така че съм принудена да го погледна в очите. — Не е нужно да правиш аборт, Катрин.

— Какво? И да родя? Сега ли? Ти шегуваш ли се?

— Не. Не се шегувам. И друг път са се случвали такива неща. Не е като да е нечувано или невъзможно.

— Знам, че не е невъзможно. Не съм идиотка. Но момичетата като мен не раждат бебета, Мик. Момичетата като мен отиват в университета, имат кариера. Хайде! Бъди реалист. Родителите ми ще умрат от ужас.

— Пак можеш да отидеш в университета. Хората го правят. Виж, просто забрави за родителите си за една минута. Забрави и какво може да си помислят другите. Не можеш да вземаш решения заради другите хора. Това е глупаво.

Знам, че е прав. Голяма част от ужаса ми от мисълта за тази бременност е породена от това, какво може да си помислят другите — родителите ми, приятелите от училище, учителите. Представям си се с огромен корем, а после и с пищящо бебе на ръце — как ме гледат хората, шепнат помежду си и ме съжаляват. С цялото това въображаемо неодобрение, минаващо през главата ми, ми е трудно да разбера какво наистина мисля, какво може всъщност да искам.

— Ще приготвя чай — казва Мик, улавя ме за ръката, изправя се и ме издърпва на крака. — Защо не идеш да полегнеш?

Послушвам го и по някакъв начин въпреки бъркотията, която кипи в главата ми, успявам да потъна в дълбок сън. Когато се събуждам, Мик седи до мен на леглото и преглежда някакво списание за музика.

— Здравей.

— Здравсти.

— По-добре ли си? — Поставя ръка на челото ми и аз се размивам.

— Нямам температура, глупчо.

— Знам, знам. Но майка ти не е ли правила така всеки път когато си била болна? И това не те ли караше да се чувстваш по-добре?

Когато си се разболяла наистина сериозно и си можела да получиш цяла седмица болнични от училище или нещо подобно?

— Но аз не съм болна. Бременна съм.

— Да. Но си тъжна.

Сядам в леглото.

— Тъжна ли съм?

— Не знам. Тъжна ли си?

— Не знам. *Ти* тъжен ли си?

Той се смее.

— Да, ако ти си тъжна. Ако ти не си, и аз не съм.

— Не съм сигурна. Поради някаква причина вече не ми изглежда толкова лошо. — Свивам рамене и се усмихвам свенливо. — Може би все още сънувам.

Той ме ощипва по ръката.

— Усети ли го?

— Да.

— Значи не сънуваш.

— Но сериозно, какво мислиш? Наистина ли е толкова лошо? Че съм бременна?

— Господи, Катрин, не знам! Може би не е чак толкова *лошо*. — Усмихва се — нежно, колебливо, бавно, — гледа ме, изучава лицето ми. — Но определено е *важно*.

— Да.

Не знам как няколко часа сън са променили разсъжденията ми толкова много, но изведнъж бременността ми се е превърнала от шокиращо бедствие в нещо, което може би наистина искам. Разсмивам се — внезапен мехур на надежда и въодушевление се надига в стомаха, в гърлото ми.

— Наистина е *важно*.

— Мили боже! Бебе.

— Да — съгласявам се. — Бебе.

— *Нашето* бебе.

— Да.

— Не можем да убием нещо, което сме създали заедно. Това е нашето бебе. Нашето. Частица от теб и частица от мен — продължава той.

— Да.

— Имам предвид, освен ако наистина не искаш. Но ти не искаш, нали? Не искаш да направиш аборт? Искаш ли?

— Не. Не, не искам. — Позволявам си да си усмихна, да се надявам. — Мисля, че може би го искам. Мисля, че може би наистина искам да го задържа.

* * *

Остатъка от деня прекарваме в полуистерично състояние на шок. На следващата сутрин съобщаваме на Филипа и тя е толкова въодушевена, така изпълнена с ентузиазъм, с идеи и планове за бъдещето, че кара и двама ни да се разсеем със срамежлива радост. Гаденето не е изчезнало, но сега, когато знам на какво се дължи, е много по-лесно да се справям с него. И когато знам, че всъщност не съм болна, смазващото изтощение и способността ми да заспивам по всяко време изглеждат само лек и дори странно приятен симптом на факта, че тялото ми е заето с изработването на друго човешко същество.

Отиваме в библиотеката и заемаме цял куп различни книги за бременността. В тях има лъскави снимки на ембриони в различни стадии на развитие. Опитваме се да изчислим на колко точно седмици е нашето бебе и да го свържем със съответната картинка. Удивително е да мислим, че може би вече си има ръце и крака, очи, уста, нос. Сърдечни тонове.

Мик смята, че трябва да си намерим апартамент и да заживеем заедно.

— Това е. Мечтал съм за момиче като теб през целия си живот. Нямам нужда от повече време, нито да те опознавам по-добре. Просто имам нужда да бъда с теб.

А когато се чудя на глас дали не се обвързваме прекалено, дали не прибързваме, той се смее и поклаща глава.

— Ще имаме бебе, Катрин. Няма по-голямо обвързване от това. Сега е прекалено късно да тръгваме по-бавно. Прекалено късно е да сме благоразумни.

После ме прегръща, целува ме.

— Не се тревожи. Всичко ще се оправи. Не се тревожи.

Посред нощ ми шепне:

— Да се оженим. В гражданското. Утре.

Аз се смея и отвърщам:

— Изключено, аз съм само на седемнайсет. Недей да полудяваш... — Но вътрешно съм възхитена от романтичните му идеи, от това, че е също толкова влюбен, колкото мен. Че изобщо обмисля възможността да се оженим.

Идеята да си наемем общ апартамент не е чак толкова безумна. Всъщност е съвсем логична. Изключено е Мик да се премести у Вивиан, а неговият апартамент е много малък. Освен това не можем да очакваме от съквартиранта му да се примири с присъствието на бебе.

На следващата сутрин се събуждам рано, преди Мик. Ставам и приготвям чай. Занасям го заедно с вчерашния вестник в стаята му. Връщам се в леглото, разтварям вестника и започвам да оглеждам обявите за наемите.

— Това може да се окаже страхотно — казвам след известно време. — Една спалня, дървени подове, нова кухня. Близко до плажа Бонди. Триста и петдесет на седмица.

Мик отваря очи и бавно се усмихва, когато осъзнава какво съм казала.

— Прочети го пак. Не те чух добре.

— Една спалня, дървени подове, нова кухня. Близко до плажа Бонди — повтарям. — Трябва да се обадя на родителите си, Мик. Ще искат да се запознаете. Не можем да организираме нещата, преди да съм им казала за теб. Те плащат наема ми, те ме издържат.

— Разбира се. — Той сяда в леглото и слага ръка на крака ми. — Но всичко ще се оправи. Дори ако не искат да плащат наема ти, за да живеем заедно. Мога да си го позволя. Ще се справим.

— Толкова си сладък. Но не мисля, че това ще е проблем. Те не са такива. Готови са да направят всичко заради мен. Всъщност правят за мен прекалено много, повече от мнозинството родители.

— Разбираемо е.

— Да, предполагам, че е така.

— Ти също ще трябва да се запознаеш с моите родители.

— Знам. — Забождам химикала си в хартията. — Това не те ли изнервя малко? Ще ни помислят за луди. Да имаме бебе? Вече да търсим апартамент? Да заживеем заедно?

— Сигурен съм, че ще ни помислят за луди. Отначало. Просто ще трябва да им докажем, че грешат. А когато те опознаят, ще те обикнат.

Бутвам хартията настрана и се плъзвам под завивките, така че да съм до него.

— Моите също ще те обикнат.

Иска ми се да можех наистина да съм толкова сигурна, колкото подсказва гласът ми. В действителност не мисля, че родителите ми ще се зарадват на ситуацията. Представям си лицата им, когато им съобщя — тихото неодобрение на мама, шока на татко. Няма да кажат много, няма да покажат никакъв гняв, никога няма да ми се разкрещят, но съм сигурна, че ще го сметнат за трагедия, за един вид бедствие, и ще ми е хиляди пъти по-трудно да понеса болката, изписана на лицата ми, отколкото всеки изблик на гняв. Предпочитам да ги слушам как крещат.

Сега не само се тревожа как ще реагират на новината за бременността, но изпитвам и наново съживено чувството на вина заради Рейчъл. Животът ми се разгръща, продължава, придобива форма по нови и неочаквани начини. Както одобрително би казал психологът ми, аз продължавам *напред*. Смъртта на сестра ми вече не заема толкова централно място в живота ми, вече не ме определя и сега разбирам, че е неизбежно: колкото по-дълго живея, колкото повече неща ми се случват, толкова по-незначителни ще стават нейният живот и нейната смърт. Ще забравя. Повече няма да ми липсва във всеки отделен миг. По някакъв начин това ми се струва предателство — просто още един случай, когато ще избягам и ще я изоставя.

Това навярно също наранява родителите ми. Всеки път, когато в живота ми се случи нещо важно, от получаването на диплома през влюбването до забременяването, за тях е жестоко напомняне за всичко, което Рейчъл никога няма да има, никога няма да направи.

Затварям очи и се опитвам да не мисля — нито за сестра си, нито за родителите си. Сгушвам се до Мик, вдишвам вече познатия аромат на кожата му. И макар че съм будна само от час, се чувствам уморена и си позволявам да потъна в сладкия сън на забравата.

* * *

— Идеален е — отново се оглеждам в обляната от светлина всекидневна. — Страхотен е. Мик ще се влюби в него.

Апартаментът е малък, но чист и светъл. Подът е дървен, стените — варосани. Има една основна спалня със свързана малка стаичка, представена в обявата като кабинет, която ще е идеална за бебето, Филипа застава до мен и обгръща раменете ми с ръка.

— Това е — казва тя. — Мисля, че си го намерила.

— Страхотен е, нали?

— Великолепен.

— Мик ще се влюби в него, нали?

— Да, така си мисля.

— Да попълня ли формуляра?

— Да. И попитай дали утре можеш да се върнеш пак да огледаш. Заедно с Мик. Но съм сигурна, че ще го хареса, не се тревожи.

Попълвам формулярите, давам ги на брокера и после двете с Филипа слизаме по стълбището на входа и излизаме на улицата.

— Хайде да обядваме — казва тя. — Гладна ли си?

— Да. Постоянно съм гладна. Просто сега ми се повдига от много от нещата, които обичам.

И докато двете обсъждаме какво може да ми се стори апетитно за обяд, виждам Алис. От другата страна на улицата е, но не мога нито да се скрия, нито да опитам да се шмугна незабелязано в най-близкия магазин, защото вече ни е забелязала. Стои неподвижна и ни гледа със странна усмивка на устните.

— Какво? Какво има? — Филипа се обръща да види какво гледам. — Мамка му! Алис.

Тя махва с ръка.

— Катрин! Чакай! Само един момент!

И преди да успеем да се отдалечим, Алис вече пресича платното и бързо върви към нас.

— Как си? Какво стана с малкия ти тест? Резултатът беше ли такъв, какъвто очакваше?

Обръща се само към мен, избягва дори да погледне към Филипа.

Разбирам, че трябва да се раздвижа, просто да отмина, но стоя на тротоара парализирана.

— Обзалагам се, Хелън прелива от щастие, че ще става баба? — Алис скръства ръце на гърдите си и ме поглежда гадно. — О, но ти по

всяка вероятност все още не си й казала, нали? А? Обичаш малките си мръсни тайни, нали, Катрин? Каква лъжесветица си само. О — добавя тя, — и между другото, аз се чувствам страхотно, благодаря, просто фантастично, благодаря, че попита. — Усмивва се — бързо неестествено разтягане на устните, — а после също така внезапно се намръщва. — Макар че съм малко разочарована, нали разбираш? Огорчена от една, която смятах за приятелка.

— Бързаме, Алис — казва Филипа. — Трябва да вървим.

Алис не й обръща внимание.

— Макар че всъщност не би трябвало да се учудвам, като се има предвид какво знам. Вълкът козината си мени, но нрава не. Страхливецът си остава страхливец завинаги. Не си ли съгласна, Катрин? — И се размива презрително с отметната назад глава. После внезапно спира и се взира напрегнато в мен. — Но ти си нещо повече от страхливка, нали, Катрин? Искам да кажа, ти си избягала и си оставила сестра си да я убият. И като се замислиш, най-вероятно са я убили, защото си избягала. Някога замисляла ли си се за това? Искам да кажа, онези момчета сигурно са щели само да ви изнасят и двете. Вероятно са откачили, когато са разбрали, че си изчезнала. Откачили са и са убили горката малка Рейчъл. Така че ти си повече от обикновена страхливка, не е ли така, Катрин? По-скоро си съучастница. Искам да кажа, в известен смисъл ти си виновна, че сестра ти умря, не мислиш ли? Но си спасила собствената си кожа. За сметка на Рейчъл. Собствената си безценна кожа.

— Млъквай, Алис! — прекъсва я Филипа. Гласът ѝ е нисък, студен и сериозен. Хваща ме за горната част на ръката и ме придърпва към себе си. — Майната ти, млъквай, тъпа загубена кучко, или ще те ударя така, че няма да се събудиш цяла седмица!

Оставам толкова изненадана от думите ѝ, от неочакваната ѝ агресия, че мога само да стоя с отворена уста и да гледам.

— О! Как не.

Алис я измерва от горе до долу с поглед и се усмивва презрително. Но високомерната самоувереност на стойката ѝ е изчезнала, а в гласа ѝ се прокрадва несигурност.

— И така, значи с такива хора предпочиташ да висиш сега, Катрин? С измет? Е, трябва да призная, че има логика. Които си приличат, те се привличат.

Филипа обгръща раменете ми, повежда ме така, че се обръщаме с гръб към Алис и бързо се отдалечаваме в противоположна посока.

— Довиждане, дами — провиква се Алис след нас с фалшиво сладък глас. — Беше *прекрасно* да ви срещна тук. Надявам се скоро пак да се видим.

— Не мога да повярвам какво ѝ каза — промълвявам и поклащам глава, ужасена от поведението на Алис и изненадана и същевременно ликуваща от неочакваната смелост на Филипа.

— Знам. Не можах да се сдържа, тя толкова ме ядоса. — Въздъхва. — Майка ми щеше да се срамува, ако можеше да ме чуе.

— Аз мисля, че беше великолепна. Приличаше на кралица Елизабет или на някого, който внезапно заплашва да размаже друг. Беше страхотно.

Филипа се обръща, за да погледне назад.

— Можем да тръгнем по-бавно. Тя върви в обратната посока. Толкова е ужасна, Катрин. Наистина е откачена. Дори е малко страшно.

— Знам.

Филипа спира и се обръща с лице към мен.

— Не го приемаш сериозно, нали? Онова, което твърди? Всичките ѝ зловни приказки за Рейчъл? Знаеш, че това, което казва, не е дори близо до истината.

— Трудно е да му обърна гръб — отвърщам, свеждам поглед към тротоара и продължавам тихо: — Защото Алис е права. *Наистина* я изоставих. *Наистина* избягах. Точно това твърдяха адвокатите на защитата в съда. Казаха, че момчетата не са смятали да убиват никого. Направили са го само защото откачили от ужас. Паникьосали се, когато съм изчезнала...

— Разбира се, че така са казали. Разбира се, че не биха признали, че са замисляли да убият Рейчъл. Но това не означава, че е вярно.

Обръщам се и поглеждам назад. Гледам как Алис се отдалечава в обратната посока.

— Но тя откъде се сети да го каже? Как винаги измисля нещата, които ме нараняват най-много? Как може някой толкова егоцентричен да е така проникателен?

— Защото е прогнила отвътре. Напипала е пулса на всичко най-грозно в света. А освен това по всяка вероятност е чела вестниците.

Направила е проучването си. Намерила е най-добрия начин да те нарани. Не би ме изненадало.

— Да, може би е така. Но това не променя факта, че е възможно да е права. Може би наистина аз съм отговорна за случилото се с Рейчъл. Ако просто бях останала там, ако не бях побягнала... всичко можеше да се развие по съвсем различен начин.

— Извинявай, но това са пълни глупости, Катрин — тропва с крак Филипа. — Само глупости. Постъпила си точно както е трябвало. Така, както би направил всеки на твоє място. Слушай, как според теб щяха да се почувстват майка ти и баща ти, ако и двете бяхте убити? Ако и двете им дъщери бяха умрели? Това по-добре ли щеше да бъде? Защото точно това е щяло да се случи, ако не си била избягала, ако си се била опитала да се бориш. Само си щяла да направиш нещата още по-лоши.

— Може би. — Вдигам рамене. — А може би не. — Плъзвам ръка през нейната и я стискам с обич. Тя винаги е толкова мила. — Но не можеш да знаеш. Може би, ако просто бях останала там, те щяха да изнасят Рейчъл и да си тръгнат. Ако не бях избягала, може би нямаше да я убият. Може би все още щеше да е жива. Може би просто съм спасила собствената си кожа с цената на живота на сестра ми. И това не е всичко. Това не беше единственият начин, по който бях отговорна — продължавам. — Аз отговорях за нея. Изобщо не биваше да я водя на онова парти. Трябваше да я взема от урока по пиано и да я заведа у дома. На следващия ден имаше рецитал. Ако просто се бях грижила за нея както трябва, всичко щеше да е наред, щеше да е съвсем различно.

Филипа не отхвърля думите ми и не ми казва, че говоря абсурдни неща. Вместо това слага ръце на раменете ми и ме поглежда право в очите.

— Катрин, в миналото има хиляди неща, които, ако можеш да промениш, биха предотвратили случилото се. Но ако искаш да мислиш така, ако искаш да се самообвиняваш, задето си избягала или задето си завела Рейчъл на партито, тогава какво да кажем за родителите ти? Те трябва да се обвиняват, че не са си били у дома. Трябва да се самообвиняват, задето са те оставили ти да отговаряш за Рейчъл, вместо лично да я вземат след училище. Ами онова момче, гаджето ти, което не те е спряло да се качиш в колата? И той ще трябва да се

самообвинява. Вината може да се разпростре буквално върху всички. И да, може би всички замесени наистина изпитват някакво съжаление, питат се дали ако бяха направили това или онова, нещата щяха да се променят. Но едно лошо решение не те прави убийца. Ти си била петнайсетгодишно момиче и си отишла на парти. Нарушила си правилата. И какво от това? Не си направила нищо, което не е правило никое друго петнайсетгодишно момиче на този свят. Не си могла да знаеш какво ще се случи. Трябва да спреш да мислиш по този начин. Това е лудост. Единствените хора, отговорни за убийството на Рейчъл, са онези момчета. Ти си била жертва, Катрин. Ти, Рейчъл и родителите ви. Била си поставена в ужасяваща и неочаквана ситуация и си направила най-доброто, което си могла да измислиш тогава. Не си сторила абсолютно нищо грешно, нищо, от което трябва да се срамуваш. Нищо.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Когато по-късно следобед се прибирам у дома, Мик вече е там и ме чака. Отваря вратата със замах още преди да съм успяла да почукам, щастлив и усмихнат, и ме обгръща с ръце веднага щом влизам вътре.

— Току-що ни се обадиха — съобщава ми той и се смее. — Получихме апартамента. Можем да се нанесем следващата седмица.

Хваща ме за ръката, повлича ме към кухнята, настанява ме на едно столче и ми подава чаша прясно изстискан портокалов сок. Пригответе е храна. В една чиния са струпани нарязани зеленчуци — червени чушки, гъби, фасул, — а малката кухня, в която обикновено цари хаос, е чиста.

— Помислих си, че може да го отпразнуваме с нещо пържено.

— Звучи страхотно.

— Сестра ми каза, че сте се натъкнали на Алис. — Поглежда ме загрижено. — Добре ли си?

— Да — свивам рамене. — Добре съм.

Той отново се връща зад плота и продължава с приготвянето на храната.

— Филипа спомена, че Алис казала някои много зловни неща. Тревожеше се да не си разстроена.

Не отговарям веднага, мисля. Спомням си какво наговори Алис, но думите ѝ не са оставили чувствителни места, не усещам болка. Да съм заедно с Мик ми действа като балсам.

— Не. Не наистина. Аз просто... е, добре, тя не каза нищо, което да не съм си мислила. Просто ще се радвам, когато се умори да ме тормози. А тя ще се умори. Не може да задържи задълго вниманието си само върху едно нещо.

Не чувам отговора му, защото неочаквано някой шумно започна да блъска по вратата.

— Боже! — Мик ме поглежда и поклаща глава. — Кой, по...

— Катрин! Катрин! Там ли си? — крещи отчаяно мъж от другата страна на вратата и я удря с такава сила, че стените треперят. —

Катрин! Отвори!

— Господи! — Сядам по-изправена на столчето и усещам как кръвта се отцежда от лицето ми. — Мисля, че е баща ми.

— Какво? Защо?

— Не знам — отвърщам, ставам, втурвам се към вратата и я отварям точно когато той отново започва да крещи името ми.

Мама и татко стоят един до друг на верандата. Изглеждат изненадани, когато ме виждат, сякаш всъщност не са очаквали да ме зърнат. Споглеждат се, а после отново се обръщат към мен. Изглеждат странно сковани и напрегнати.

— Татко! Мамо! Какво има? Какво правите тук?

— О, Катрин! — Мама се втурва към мен и ме привлича към гърдите си. — Добре ли си? Добре ли се чувстваш?

— Да. — Притискам я към себе си, а после я избутвам настрана. — Добре съм. Всичко е страхотно. Но защо сте тук? Какво става?

Татко ме хваща за брадичката, повдига лицето ми нагоре и се взира напрегнато в очите ми.

— Сигурна ли си, че всичко е наред? — пита той. — Сигурна ли си?

Отстъпвам настрана от него и се намръщвам.

— Какво има? — питам и поглеждам от единия към другия. — Плашите ме. Какво правите тук?

В следващия момент Мик застава до мен и държи едната ми ръка в своята, а другата е протегнал за поздрав към родителите ми.

— Здравейте. Аз съм Мик. Искате ли да влезете?

Татко не обръща внимание на протегнатата му ръка. Очите му се движат от очите на Мик надолу към краката му и после пак нагоре, в очевидна и груба преценка, каквато никога досега не съм го виждала да прави.

Мама пристъпва напред и се усмихва — но усмивката ѝ е насилена, неестествена и съвсем не достига до очите ѝ. Стисва ръката на Мик.

— Благодаря, Мик. Аз съм Хелън. Това е съпругът ми Ричард. Да, с удоволствие ще влезем.

Двамата отстъпваме настрана, за да позволим на родителите ми да влязат. Тръгваме след тях и Мик ме поглежда объркано зад гърба

им. Аз обаче мога само да вдигна рамене, озадачена не по-малко от него от появата им и от странното им поведение.

Отиваме в кухнята — светла, приятна, чиста и изпълнена с приготовления за вечерята ни. Забелязвам как мама и татко се споглеждат. Изглеждат объркани почти колкото мен.

Мама се обръща с лице към нас.

— Ще бъдем откровени. Алис ни се обади.

— О! — отвърщам и лошото предчувствие, което се надига у мен при споменаването на името ѝ, ме кара да се почувствам незабавно уморена. — Защо? Какво искаше?

— Беше разтревожена за теб, скъпа — започва мама, но татко я прекъсва с груб глас:

— Каза, че вземаш наркотици. Каза, че живееш с някакъв... — кимва към Мик — ... е, според нейните думи „див музикант наркоман“.

Поглежда ме и изведнъж ми се струва толкова дребен, тъжен и уплашен, че не мога да го понеса.

— Каза също така, че си бременна.

Мога да се защитя с лекота. В крайна сметка не вземам наркотици и Мик не е див. Доказателствата са достатъчни, за да се уверят родителите ми, че не е истина: чист апартамент, здравословна храна, чашите ни са с портокалов сок, за бога. Но думите за бременността засядат в гърлото ми, карат ме да онемея, изпълнена със срам.

— Алис е лъжкиня — заявява Мик и аз го поглеждам с благодарност. Той е толкова скромен, здравомислещ и честен. — Катрин не взема наркотици. Това е абсурдно. — Поглежда баща ми право в лицето. Изражението му е съвсем открито, а очите му не трепват. — Нито пък аз.

За миг никой не проговаря, но мама и татко се споглеждат и от изражението на лицата им е очевидно, че са облекчени. Искат да повярват на Мик, ясно е.

— Но защо, за бога, ѝ е трябвало на Алис да ни наговори такива неща? — пита мама и вече усещам в гласа ѝ облекчението, надеждата.

— Защото има проблеми — отвърща Мик. — Сериозни психически проблеми.

— Наистина ли? — Татко ме гледа с вдигнати вежди. Цялото напрежение, което само допреди секунди е правило лицето му сковано, недружелюбно и заплашително, е изчезнало. — Катрин? Наистина ли? Наистина ли не вземаш наркотици?

— Не, татко. — Поклащам глава и се усмихвам. — Разбира се, че не вземам. Не мога да повярвам, че сте ѝ се вързали.

— Не се бяхме чували с теб — обяснява мама. — Не вдигаше телефона у Вив, а не можехме да те намерим и по мобилния. Оставихме няколко съобщения, скъпа. Поне десет. Ние просто... ами вече започвахме да се тревожим още *преди* да се обади Алис.

— О, боже! Съжалявам. Телефонът ми е изключен. Просто не исках да ми се налага да говоря с Алис. Всичко това е такава лудост. Съжалявам. Аз съм виновна. Трябваше да се обадя. Трябваше да ви кажа къде съм.

— Вече няма значение. — Мама поклаща глава и преди да е успяла да ги прогони с примигване, виждам сълзите в очите ѝ. — Щом си добре, другото не ме интересува.

И тогава почти едновременно родителите ми пристъпват напред и ме прегръщат. Целуват ме по главата, по бузата и се размиват от облекчение и щастие. Те се отдръпват и се успокояват, но и тримата продължаваме да стоим прави с леко притеснен вид, докато Мик не издърпва столчета изпод масата, не ни казва да седнем и не ни налива по чаша портокалов сок.

— Сега се чувствам толкова глупаво — казва мама и слага ръка върху моята. Поглежда към Мик. — Сигурно ни смяташ за ужасни, задето се появяваме по този начин. С всичките безумни обвинения.

— Не. Просто откачили от ужас. Както биха били повечето родители на ваше място. — Той поклаща глава, поглежда към майка ми, усмихва се с онази своя прекрасна преобразяваща усмивка — и по реакцията ѝ виждам, че е запленена.

— Да, предполагам, че си прав. — След това поглежда към мен, размива се и стиска ръката ми, а после я пуска. — Толкова се радвам, че си добре, скъпа. Толкова се притеснихме. Така се уплашихме. Нямах представа.

Следващият час, макар и предизвикан от такива странни обстоятелства, е изпълнен със странно щастливо, почти празнично чувство. Мик готви и настоява родителите ми да останат за вечеря.

Четиримата сядаме на масата и опитваме ястието му, а татко ни разказа за обаждането на Алис. И макар да ми е трудно да повярвам, че е проявила достатъчно нахалство да разкаже подобни лъжи и да съм малко обезпокоена, че изпитва такава злоба към мен, съм доста снизходителна към нея. В крайна сметка действията ѝ само доведоха родителите ми по-близо до мен и макар че никога не съм се съмнявала в обичта им, съм трогната от очевидната им загриженост, от паниката им. Чувствам се обичана. Безкрайно скъпа.

Но родителите ми не питат дали съм бременна — или предполагат, че всичко, казано от Алис, е лъжа, или прекалено много се страхуват да зададат въпроса — и нито аз, нито Мик го споменаваме. Разговаряме и се смеем, докато се храним продължавам да обмислям различни начини да им поднеса новината. „Хей, мамо, татко, между другото, бременна съм! Познай какво, мамо. Ще ставаш баба!“, но този въпрос е толкова сериозен, че не мога просто така да го вметна в разговора. Тежък, сериозен и постоянен. Мълча. Всеки път, когато Мик заговаря, си представям, че ще им каже, и сърцето ми забива по-бързо, но той не го прави и вечерята ни преминава в разговор за Алис. И за музиката. И за това, как сме се запознали с Мик.

Приключваме с храненето и той настоява да измие съдовете. Поглежда ме многозначително зад гърба на родителите ми и ми показва с ръце, че трябва да ги заведе във всекидневната. Знам какво прави. Опитва се да ми даде възможност да остана насаме с тях, за да им съобща за бременността. Ако пожелаея.

Но когато ги питам дали искат да дойдат и да поседят с мен — уж за да им покажа снимки от последните няколко седмици в училище, — татко отказва. Искал да помогне на Мик с раздигането на масата. Мама свива рамене, усмихва се и взема ръката ми в своята.

— Остави го — прошепва. — Вероятно иска да опознае по-добре твоя приятел.

И макар че съм репетирала най-различни начини да ѝ поднеса новината нежно, тактично, накрая просто я изгърсвам веднага щом татко и Мик не могат да ни видят от кухнята.

— Бременна съм.

— Какво? Какво каза? — Мама спира и се обръща да ме погледне. Мръщи се. — Моля?

— Бременна съм.

— О! Бременна. Боже мили! Е, значи поне това е било вярно.

Извърща се настрана, но преди това успявам да зърна издайническата влага в очите ѝ, треперенето на брадичката ѝ.

— Моля те, мамо. Моля те. Знам, че си разочарована. Знам, че не това си очаквала, нито си се надявала за мен. Знам. Не това исках и аз. Но те уверявам, мамо, всичко ще се оправи. Обещавам. Не се тревожи, Мик е фантастичен. Няма да избяга. Ще направим така, че да се получи. Наистина. Ще успеем. Все още мога да отида в университета. Обещавам ти, че пак ще получа образование. Всичко ще се оправи, мамо. Всичко ще е наред.

— Бременна? — отново повтаря тя, сякаш не може да разбере. Отива до дивана и тежко сяда на него. — Бременна.

Настанявам се до нея. Държа очите си сведени надолу, поглеждам към ръцете си, нервно подръпвам дънките си.

— Разочарована си, нали?

— Не — казва тя. — Не.

— Срамуваш се.

— Не — повтаря мамо. — Не се срамувам. — Сега гласът ѝ е твърд и възмутен. — Кейти, ти не разбираш. Не съм разочарована. Съвсем не съм. И, скъпа, думата „срам“ изобщо не е част от моя речник. Разбира се, малко съм шокирана, че наистина си бременна, но за бога, Катрин, само преди няколко часа се тревожихме, че вземаш наркотици. Мислехме, че може да те загубим. — Въздъхва, поклаща глава. — Вече загубих една дъщеря. Не мога да... Вече не мисля по този начин.

Поглеждам към нея. Объркана съм. Нямам представа какво мисли.

— Кейти. Скъпа. — Тя се усмихва. — Навярно не бива да го казвам или дори да го мисля, сигурна съм, че не го пише в наръчника за родители, но трябва да разбереш колко ми е много трудно да гледам на това като на катастрофа.

— Тогава... какво мислиш?

Тя слага пръст на устните си, за миг остава загледана с разширени очи в тавана. После отново поглежда надолу към мен и се ухилва — ликуваща, дяволита, виновна усмивка.

— Всъщност съм много развълнувана. Ако трябва да съм честна, дори съм въодушевена.

Сигурно изглеждам също толкова шокирана, колкото се чувствам, защото тя се смее, премества се по-близо до мен на дивана и слага ръка на гърба ми. Заговаря тихо, напрегнато:

— Може би е погрешно или дори себично от моя страна, но мога да мисля само колко прекрасно е това. Ти увеличаваш семейството ни, създаваш нов човек, когото всички ние ще обичаме. Създаваш живот, скъпа, ти... живееш. Ако трябва да съм честна, мисля, че е великолепно. Ще имам внуче, нов човек, когото да обичам... Обясни ми защо трябва да мисля, че това е лошо? Пък и мисля, че твоят приятел е божествен, истински джентълмен. И е толкова умен. — Тя изважда от джоба си кърпичка, избърсва си очите, издухва си носа. — Спомням си идеално, когато бях бременна с теб. Цялата тази прекрасна, невинна надежда, цялото въодушевление.

— Значи не си разочарована? Не си огорчена?

— Не. Не, не съм.

— Не мислиш, че сме луди да го задържим при положение, че едва се познаваме?

— Мисля, че имате също толкова голям шанс да останете заедно, колкото и всеки друг. И двамата сте добри, умни, а това увеличава шансовете ви в сравнение с повечето хора.

— Аз обаче съм толкова млада.

Не съм сигурна защо, но изведнъж започвам да изразявам всички съмнения и страхове, за които почти не съм си позволявала да помисля. Искам майка ми да ме ободри още, толкова е приятно да я слушам да говори толкова положително. Не мога да се наситя на думите ѝ. Искам да ми каже, че всичко ще се оправи.

— Никой на моята възраст не ражда бебета. Никой.

— Не съм предполагала, че толкова се вълнуваш какво правят или не правят останалите хора.

— Не. Нямам предвид това. Просто...

— Знам какво имаш предвид, скъпа. И да, това е нещо много важно и да, означава, че ще загубиш голяма част от свободата, на която се радват младежите на твоята възраст. А това ще е по-тежко, отколкото си представяш. Но бременността ще ти открие друг свят, ще добави в живота ти вълшебно, прекрасно измерение, което ще го промени завинаги. Така е с майчинството. — Слага ръка на бузата ми.

— С баща ти ще ти помогнем. С всичко, с което можем. За нас това ще е привилегия.

— Толкова се радвам, че не си разстроена или сърдита.

— Не разстроена, не. — Отново се ухилва. — Всъщност се чувствам абсурдно въодушевена. Развълнувана за теб и Мик. За мен и баща ти. И нервна. И очарована. И искам аз да кажа на баща ти. Може ли?

— Разбира се.

Дотолкова съм отвикнала да я виждам такава — откровена, не прикриваща чувствата си, — че изненадата сигурно се е изписала на лицето ми.

— Какво има, скъпа? Какво не е наред? Изглеждаш странно.

— Съжалявам. Просто изглеждаш толкова различна. Толкова щастлива. И ти, и татко. Това е страхотно разбира се, аз просто... Май съм отвикнала да ви виждам така.

— Знам, скъпа. — А после слага ръка на главата ми и ме придърпва към себе си, така че бузата ми се притиска до гърдите ѝ. Докато говори, усещам успокоителното вибриране на гласа ѝ, спокойния ритъм на сърцето ѝ. — Знам. Не бяхме справедливи, нали? И знаеш ли какво? Твоята глупава малка приятелка всъщност ни направи голяма услуга. Така се разтревожихме — и аз, и баща ти, — когато се обади и наговори глупостите за теб. Бяхме толкова уплашени, така ужасени, че ще те загубим. И когато видяхме, че си добре... — поема си дълбоко дъх и въздъхва — ... се почувствахме, сякаш ни е даден втори шанс. А освен това знам, скъпа, *знам* как се чувстваш по отношение на Рейчъл. Знам, че изпитваш вина заради онзи ден, задето си жива, а сестра ти мъртва. И се надявам да ми простиш, задето никога не заговорих за това, никога не обясних, че няма абсолютно нищо, за което да се чувстваш виновна, че задължително *трябва* да продължиш да живееш живота си. Трябва да има някакъв край, някакво... о, не знам... какъв беше този ужасен израз, който хората обичат да използват днес?

Облягам се назад и я поглеждам.

— Затваряне на страницата?

— Да. Точно така. Затваряне на страницата. Трябва да затвориш страницата. Ти поне трябва да го направиш, скъпа моя. Тя беше твоя

сестра, не твоя дъщеря. Не е справедливо да страдаш цял живот. Не е честно това да разруши живота ти.

— Но...

— Не — прекъсва ме мама, слага ръка под брадичката ми и ме поглежда нежно. — Не бях справедлива. Знам, че страдаше, а бях прекалено обсебена от собствената си болка, за да събера енергия и да направя нещо, за да прекратя страданието ти. Отдавна знам, че мога да ти помогна да се почувстваш по-добре, ако просто събера сили да кажа няколко простички неща. Но не го направих. Срамувам се от себе си. Сега обаче мога да го изрека, скъпа моя. — Прочиства гърлото си и продължава: — Случилото се с Рейчъл не беше по твоя вина. Изобщо не те обвиняваме. И никога не сме го правили. Дори за секунда не си мислили, че бихме предпочели да се беше случило на теб вместо на нея. Обичахме и двете ви еднакво. Винаги е било така.

Кимвам, но не казвам нищо. Боя се, че ще избухна в сълзи. Като бебе.

— И колкото и да е ужасно, трябва да те помоля за няколко услуги — продължава тя.

— Разбира се, мамо, каквото кажеш.

— Първо, изпитвам нужда да ми простиш, задето бях такъв голям егоист. През последните няколко години не бях истинска майка, позволих ти дори да допуснеш мисълта, че аз и баща ти може да те обвиняваме по някакъв начин. Защото ние категорично не те обвиняваме. Никога не сме те обвинявали.

Разплаквам се. Не мога да се сдържа. Вкопчвам се в майка си и се задавам от ридания на гърдите ѝ. Тя ме прегръща силно, но продължава да говори:

— Второто, което имам нужда да направиш, е да живееш живота си. Да живееш най-хубавия и щастлив живот, който е възможен. И никога, никога, никога не се чувствай виновна, че си щастлива. Ако не можеш да го направиш заради себе си, направи го заради нас. Заради мен и баща си. Защото ако не си щастлива, скъпа моя, ако не продължиш с живота си, тогава ние сме загубили всичко. Загубили сме и двете ви.

* * *

В крайна сметка не разкривам на баща си, че съм бременна. Мама иска да му каже, когато са насаме двамата — да му даде възможност да го асимилира, без никой да го вижда. Според нея отначало той ще е шокиран и огорчен.

— Съвсем нормално за един баща — казва тя. — В крайна сметка за него ти винаги ще си невинното му момиченце. Но накрая ще се осъзнае, ще свикне с мисълта и ще е също толкова въодушевен, колкото мен.

С Мик угасяме лампите и си лягаме. Той е особено нежен, отново и отново ми повтаря, че ме обича, и двамата се сгушваме по-близо един до друг. Отпускам глава на гърдите му.

— Знам, че сигурно ти е омръзнало да говориш за Алис — казва той, — но добре ли си? Не се притесняваш заради нея, нали?

— Не. Щастлива съм.

И макар че намерението й съвсем не е било такова — очевидно само се е опитвала да ме нарани, — всъщност съм доволна от вечерта, прекарана с родителите ми. Мама не е била толкова открита от години и ми е неочаквано приятно да я видя така топла и излиятелна. Разбира се, съжалявам, че с татко са се тревожили дни наред, но не мога да не се чувствам удовлетворена и одобрена от необичайната проява на привързаност от тяхна страна.

— Имам предвид, ясно е, че е откачена — продължавам, — и се радвам, че вече не сме приятелки. Но всъщност тя наранява само себе си. Прави се на глупачка. В известен смисъл я съжалявам.

— Аха — прозява се Мик. — И аз. Сигурно е много тъжно да си такъв. Отчайващо.

— Да. Но както и да е, сега тя дори не знае къде живеея. Ще сменя номера на мобилния си. Няма да ми се обажда. Какво може да ми стори сега?

— Нищо — отвръща той, пресяга се и изключва нощната лампа, след което ме целува по устните в тъмното. — В безопасност си. Не може да те нарани.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

През следващите няколко дни, докато Мик работи, прекарвам по няколко часа всяка вечер в приготовления за преместването. Връщам се у Вивиан и опаковам вещите си. Вече не съм толкова уморена, колкото бях по-рано, и ми е приятно да подреждам нещата си, да мечтая за новия си живот с Мик. Фактът, че родителите ми толкова очевидно го харесват и че мама е изненадващо щастлива заради бебето, е разсеял повечето от съмненията ми. Постъпваме правилно. Обичаме се. Всичко ще е прекрасно.

Изпращам на Вивиан имейл, че се изнасям. Обещавам да вземам пощата ѝ и да държа нещата под око, докато се завърне. Завършвам съобщението си с извинения, задето я предупреждавам толкова късно. Тя отговаря:

Не се извинявай! Знаех си, че има причина да изглеждаш толкова щастлива, и мисля, че е фантастично, задето си срещнала някого, който те кара да се чувстваш по този начин. Нямам търпение да те видя(ида се запозная с твоя Мик!), когато се върна у дома.

Пази се. Много целувки.

Леля Вив

Отговорът на Вивиан не би могъл да ме направи по-щастлива. Възприемам радостта ѝ като още едно потвърждение, че с Мик постъпваме правилно. Не нараняваме никого, не правим нищо грешно и въпреки младостта си, въпреки неочакваността на ситуацията, всичко ще се нареди.

Прекарвам три вечери в работа, докато опаковам вещите си у Вивиан, и заличавам всички следи от себе си в апартамента ѝ. Искам да го оставя блестящ от чистота, без нито едно петънце в знак на благодарност към нея, задето ми позволи да живея тук. Приключвам в десет и половина в петък вечерта и се чудя дали все още имам време

да хвана края на програмата на Мик. Когато свърши, той ще ми се обади, ще дойде у Вивиан и ще ми помогне, ако все още работя. Но все още не се е обадил и предполагам, че има голяма публика, затова още свирят. Решавам да го взема, да го изненадам.

Навън вали и пътят е мокър и тъмен, затова карам бавно и пристигам чак в единайсет. Кръчмата е тиха, почти празна, сцената е разчистена.

Мик не е на бара, затова отивам зад сцената. Чувам гласа му и се отправям към осветената стая, но спирам и правя крачка назад, когато я виждам вътре. Алис. Облегнала се е на една маса и е кръстосала дългите си крака.

— О, за бога! — казва тя, гласът ѝ е провлечен и бавен от изпития алкохол. — Какво лошо има? На кого ще навредим? Как изобщо ще разбере някой?

Мик е обърнат с гръб към нея и навива електрически кабели. Поклаща глава.

— Ти си луда. Отказвам да водя този разговор. Махай се!

— О, стига! — Тя се смее, отмята коса с предизвикателен, но безполезен жест. Мик дори не поглежда към нея. — Безплатен секс. Ето какво ти предлагам. Страхотен секс без никакви условия. Защо не искаш? Що за мъж си?

Мик се размива.

— Мисля, че въпросът по-скоро е що за човек си ти? Що за приятелка?

Обръща се, за да застане с лице към нея, и ме вижда. Спира.

— Катрин.

Алис се извъръща към мен. За частица от секундата изглежда обезпокоена, но незабавно възвърща самообладанието си, усмихва се, протяга ръка.

— Катрин!

Застанала в рамката на вратата, се вирам в Алис.

— Какво правиш тук?

— О, видях една обява във вестника. И си помислих, че мога да проявя подкрепа, да дойда и да послушам как свири приятелят ми. — Протяга ръка към Мик и се усмихва. — Всъщност си мислех, че ще си тук, Катрин. Надявах се да си поговорим. Напоследък е много трудно да те намери човек.

За миг обмислям възможността да се изправа срещу нея, да я попитам защо е казала на родителите ми, че вземам наркотици, защо се опитва да прелъсти гаджето ми, защо е толкова решена да продължи да ме наранява, но бързо променям решението си. Няма смисъл. Не искам да чувам обяснението ѝ — няма рационално или допустимо извинение за всичко, което е направила — и не желая да слушам поредното ѝ неискрено извинение. Мисълта за подобен разговор е отблъскваща — отблъскващо е дори само да стоя до нея. Просто искам да се махна оттук.

— Готов ли си да тръгваме? — обръщам се към Мик.

— Да.

Той спира да навива кабелите и ги сритва в купчина. Знам, че това не е типично за него, виждала съм го по-рано как ги прибира — винаги е бил педантичен, но очевидно иска да се махне от Алис също толкова отчаяно, колкото и аз.

— Хубаво. — Тя плясва с ръце, изправа се и леко залита. — Къде отиваме?

— Не знам къде отиваш ти. — Гласът на Мик е леденостуден. Той обвинява ръка около раменете ми. — Ние си отиваме у дома.

— Тогава ще дойда с вас. Може пък да е забавно. Само ние тримата.

Остава близо зад нас, докато излизаме от бара и вървим по улицата към мястото, където е паркирана колата.

— Трима е по-хубаво от двама. Не мислиш ли, Катрин? А?

Когато стигаме до колата, той ми отваря вратата до шофьора, но преди да се кача, се обръщам към Алис:

— Върви си у дома. Иди си вкъщи и си почини. И отсега нататък просто ме остави на мира. Излез от живота ми. Ти си болна. Съжалявам те. Наистина имаш нужда от помощ.

Тя поклаща глава, усмихва се подигравателно и горната ѝ устна се свива отвратено.

— Аз ли съм болна? Аз ли? Странно. Аз пък си мислех, че *ти* си тази, която има проблем, Кейти. Мислех, че ти беше тази, която остави сестра си...

— Катрин! — Гласът на Мик е твърд. Вече е седнал зад волана и е включил двигателя. — Просто влез. Влез и затвори вратата.

Така и правя. Мик заключва вратите, включва фаровете, проверява огледалото за обратно виждане, за да види как трябва да потегли. Алис задържа очите си приковани в моите през предното стъкло и установявам, че е невъзможно да отклоня поглед от нейния, да го насоча настрана. И точно когато Мик отдръпва колата от бордюра, Алис се усмихва — студено и празно опъване на устните — и пристъпва напред, право пред гумите.

— Мик! — изкрещявам. — Спри! Чакай!

Но е прекалено късно. Чувам ужасен, противен звук, когато Алис пада на паважа.

— Мамка му! Исусе Христе! Мамка му! — Мик набива спирачките и само след миг е вън от колата.

Не мога да помръдна, не мога да погледна. Сърцето ми бие, бие и аз се вирам с празен поглед през предното стъкло към насрещния трафик. „Свърши се — мисля си. — Получи това, което искаше. Разруши всичко. Свърши се. Свърши се.“

— Алис! — чувам да крещи Мик и усещам паниката в гласа му. — Добре ли си? Наранена ли си? Алис!

И тогава го чувам: пронизителния истеричен звук на смеха ѝ.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Разопаковам кутии в новата ни кухня, когато се случва. Както стоя права, усещам как между краката ми избликва влажна струйка. Отначало не знам какво е и за миг се чудя дали не съм се подмокрила. Втурвам се в банята и смъквам гащичките си. Кръв.

Подсушавам се колкото мога с тоалетна хартия и отивам право при Мик. Той разопакова книги и ги подрежда на импровизираните ни лавици, като си тананика и кима в ритъм със собствената си мелодия. Докато се приближавам, се усмихва.

— Кървя.

— Какво? — скача от мястото си той. — Мамка му! Това лошо ли е? Лошо е, нали?

— Не знам.

— Да отидем в болницата.

Увивам около кръста си една стара кърпа, Мик грабва ключовете и двамата внимателно отиваме до колата.

Спешното отделение е заето и една сестра ни информира, че ще трябва да чакаме дълго, преди да ни види лекар.

— Но тя може би губи бебето — настоява Мик. — Трябва да я прегледат веднага.

— Съжалявам. Имаме система за разпределение. А освен това се боя, че на този ранен етап, ако наистина губите бебето, не сме в състояние да сторим нищо. Всичко, което можем да направим, е да ви наблюдаваме. — Усмихва ми се благо. — Но е възможно да не преживявате спонтанен аборт. Много жени кървят през бременността, а после раждат напълно здрави бебета. Седнете и се опитайте да не се тревожите.

С Мик се завличаме до столовете. Няма свободни места едно до друго, но една жена, която седи сама, забелязва, че сме двойка, и се премества, за да седнем един до друг. Мик ѝ благодари и макар че тя улавя погледа ми и се усмихва съчувствено, аз поглеждам настрана. Не искам съчувствие или доброжелателство от непознати. Ако трябва да тъгувам, искам да тъгувам насаме. Стаята е малка, претъпкана и

всички са чули разговора ни със сестрата. С увитата около кръста ми кърпа се чувствам открита и биеща на очи.

Сядам, затварям очи и отпускам глава на рамото на Мик.

Четирийсет минути по-късно една сестра извиква името ми. Моли Мик да изчака отвън, но когато избухвам в сълзи и се вкопчвам в ръката му, му позволява да дойде с мен. Завежда ни до едно легло и ме моли да седна.

— Колко кръв имаше?

— Не съм сигурна. Изглеждаше много.

— Колкото за една превръзка? Или повече? Как мислите?

— Може би. Да. Колкото за една превръзка.

Тя записва на лист хартия.

— А сега кървите ли?

— Мисля, че не. Не съм сигурна. Не чувствам нищо.

— Добре. Щом не чувствате, вероятно не кървите.

Води си още няколко бележки, а после измерва кръвното ми налягане и температурата.

— Всичко е наред. Докторът няма да се бави. Просто лежете тук. Почивайте.

Слага одеяло над краката ми и дръпва завесите, преди да излезе.

Мик сяда на стол до леглото ми и ме хваща за ръката.

— Не трябваше да ти позволявам да разопаковаш, нали? — Изглежда безкрайно нещастен.

— Не. Не е от това. Дори не съм вдигала тежко. Човек не бива да се отнася с бременните като с инвалиди. — Стискам ръката му. — Както и да е, нека не мислим за най-лошото. Не още.

— Извинявай. Няма. Разбира се, че няма. Просто толкова искам всичко да е наред. Не искам да...

— И аз не искам. — Прехапвам устна и се опитвам да не заплача.

Завесата се вдига и се появява висока слаба жена. Има твърда червена коса и смътно ми напомня за Филипа, което, съвсем нелогично, незабавно ме кара да се отпусна малко повече. Бута пред себе си голяма машина и забелязва, че я гледам.

— Ултразвук — пояснява, застава до леглото и ме потупва по крака. — Аз съм доктор Кинг. А сега да погледнем това бебе, нали така?

Докато движи сондата по корема ми, изпитвам ужас. Взирам се в екрана, в сивите петна и сенките, които не означават нищо за мен.

— Аха! — Доктор Кинг задържа сондата неподвижна. Посочва към монитора. Усмивва се. — Сърдечни тонове. Виждате ли? Хубави и силни. А размерът на бебето е абсолютно идеален за гестационната му възраст.

Наблюдавам как сърцето на бебето ми пулсира и се чувам да издавам странен приглушен звук — полусмях-полуридание.

Мик стиска ръката ми.

— Уау!

Лекарката казва, че според нея всичко е наред — сигурно е било просто единично необяснимо кръвотечение.

— Просто едно от онези странни неща, които се случват понякога — обяснява тя. Заръчва на Мик да ме заведе у дома и няколко дни да се грижи за мен, а ако кръвотечението се повтори, веднага да ме доведе в болницата. — Опитайте се да не се тревожите. Не мисля, че ще се повтори. Но си почивайте няколко дни — завършва с усмивка, — просто за всеки случай.

Следващите три дни прекарвам в леглото. Мик отива в библиотеката и ми донася цял куп книги за бременността, които изчитам от първата до последната страница. За щастие времето е идеално за такава почивка — бурно и студено — и аз се чувствам в безопасност, уютно сгюшена и съвсем доволна под завивките на леглото ни. Мик се упражнява на дигиталните барабани, намалил звука до минимум, така че почти не го чувам, и ми носи закуска, обяд и вечеря в леглото. Когато се уморявам да чета, той донася телевизора в спалнята и двамата гледаме сапунени сериали — смеем се на абсурдните сюжети и скованата актьорска игра. Второ кръвотечение няма.

На четвъртата сутрин се събуждам във фантастична форма и заредена с повече енергия, отколкото съм имала от седмици. Оставям Мик да спи в леглото, ставам и си приготвям чаша чай. На долния етаж има малка градина, споделяна от четирите апартамента във входа ни. Изнасям чая си навън и сядам на стъпалата, водещи надолу към градината.

Макар че е още рано, слънцето е топло, а небето — необятно, високо и обагрено във великолепен син цвят — небе, което винаги съм

смятала за типично австралийско, небе, каквото никога не съм виждала в Гърция, Индонезия или Европа, в която и да било от другите страни, в които пътувахме, преди да убият Рейчъл. — И внезапно ме изпълва чувство на толкова огромно щастие и неизмерима благодарност, задето съм жива, че се усмихвам — широка, спонтанна, невидяна от никого усмивка. Дървените стъпала под краката ми са топли, чаят е сладък и приятен на вкус, слънцето нежно докосва кожата ми, целува ме и ме разбужда.

Толкова дълго съм си забранявала да изпитвам подобно щастие, простото сетивно удоволствие, че живея! Мислех, че е нечестно към Рейчъл — себично удоволствие, нещо като предателство, — тъй като тя никога повече няма да се наслади на такива мигове. Но си мисля и за думите на мама, колко е важно да продължа живота си, да си позволя да му се наслаждавам и изведнъж ми хрумва с абсолютна сигурност, че сестра ми би искала да съм щастлива. Тя никога, никога не би ми завидяла, задето вода пълноценен и щастлив живот. И внезапно си давам сметка, че мога да избира как да се чувствам и че изборът да съм нещастна означава да избира да позволя на убийците ѝ да унищожат живота ми така, както унищожиха нейния.

— Щастлива съм, Рейчъл.

Казвам го на глас, като молитва.

— Истински щастлива.

Но слънцето не се задържа дълго и по средата на сутринта отново са се събрали дъждовни облаци, а небето е притъмняло. Отново прекарваме деня на закрито — аз чета, а Мик се упражнява — и до вечерта вече съм неспокойна, отегчена и изпитвам непреодолимо желание да изляза от апартамента.

— Нека да вечеряме навън — предлагам. — В тайландския ресторант надолу по пътя.

— Но мислиш ли, че всичко ще е наред? Мислиш ли, че трябва да излизаме? — пита Мик.

— Всичко ще е наред — уверявам го, бързо се събличам и се отправям към душа. — Лекарката каза, че трябва да си почивам няколко дни, не е казала, че не бива да излизам от леглото през следващите шест месеца. От три дни не съм *помръдвала*. Ако не изляза от този апартамент, и то скоро, ще полудея.

— Ще отидем с колата.

— Не ставай смешен. Никога няма да намерим място за паркиране.

— Вярно — въздъхва Мик. — Но сигурна ли си, че всичко ще е наред? Мога да отида и да взема нещо за вкъщи.

— Всичко ще мине както трябва. Ще вървим бавно. — Смя се. — Като стари хора.

До ресторанта не е далеч и двамата тръгваме по пътеката покрай брега. Не вали, но над небето са надвиснали тъмни буреносни облаци, а брегът е развълнуван, вълните реват, покрити с пяна. Гледката е великолепна и ние не бързаме да се отделим от нея. Вървим бавно, хванати за ръце. И двамата се наслаждаваме, че сме на открито, на свежия въздух, на красотата пред очите си.

Не бързаме да приключим и с храненето. Мик говори за групата, за композирането на музика. Представяме си как ще се отправим на световно турне — пари, слава, хиляди крещящи фенове. Разсмивам се и му казвам, че ще трябва да се бия, за да разкарам момичетата от него.

— Аз ще съм проклетата ревнива дебела съпруга, оставена вкъщи. Заедно с шестте деца.

— Да — шегува се той, — точно така си те представям. Мислим си дали да не вземем такси до вкъщи, защото сякаш ще завали, но се отказваме. Навън е толкова приятно, а пътят е съвсем кратък. Пък и малко дъжд няма да ни навреди.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Чуваш зад себе си стъпки — високото почукване на токчета по бетон, — но не се замисляш. Стъпките се чуват по-ясно, приближават се и двамата с него отстъпват настрана, за да направите на жената място да мине. Но тя спира, слага ръце на хълбоците си и се обръща с лице към теб. Стъмнява се, затова ти трябва един миг, преди да осъзнаеш коя е. Алис.

Тя накланя глава на една страна, усмихва се.

— Катрин — казва. И от бавния й внимателен говор разбираш — пияна е. Накланя се напред. — Знаех, че ще те намеря тук. Знаех, че ако изчакам достатъчно дълго, накрая ще попадна на теб и стария Мики.

Той те дръпва настрана, стиска здраво ръката ти. Ти продължаваш да вървиш.

— Такава прекрасна дива нощ, че да излезеш и да се поразходиш, нали? — Тя върви плътно зад вас и говори с изкуствено приятелски тон. — Толкова се радвам да те срещна. Е, всъщност и двама ви. Имаме да си говорим за толкова много неща.

Започваш да вървиш по-бързо, не се обръщаш. Не отговаряш.

— Стига де! Спрете и двамата. Не искате ли да си побъбрим?

Той стиска ръката ти. Продължаваш да вървиш.

— Добре тогава. Може би не искате да говорите. Мога да ви разбера. Но аз искам да говоря. Всъщност изпитвам *нужда* да говоря. Има много неща, които останаха неизказани, Катрин, много неща, които не знаеш за онази нощ. — Разсмива се злобно. — Знаем, че знаеш за коя нощ говоря. *Онази* нощ.

Спираш да вървиш.

Тя се смее зад гърба ти.

— О, това привлече вниманието ти, нали? Хмм? Не можеш винаги да бягаш, нали, Кейти? Понякога се налага да се изправиш лице в лице с истината.

Обръщаш се с лице към нея.

— За какво говориш? Какво си наумила сега?

Тя слага ръце на хълбоците си и те оглежда от горе до долу.

— Какво е да имаш съвършения живот, Катрин? Идеалното семейство? Сигурно е приятно да си разглезена, да не забелязваш страданието на другите?

— Идеалното семейство ли? Да не забелязваш страданието? — питаш, без да вярваш на ушите си. — Да не се шегуваш, Алис? Малката ми сестричка беше убита. Семейството ми съвсем не е щастливо, съвсем не е идеално.

— Но родителите ти те обичат, нали? — присмива се тя. — Знам, че е така. Виждала съм ги. Обожават въздуха, който дишаш. Затова си толкова самодоволна. Затова не ти пука.

— Затова не ми пука за какво? Ти си луда, Алис. Говориш с гатанки.

— Не ти пука за хора като нас. Като мен и брат ми.

Клатиш глава объркана.

— Какво, за бога...

— За хората като теб всичко е лесно, Катрин. Родителите ти те обичат. *Целият* свят те обича. Никога не се е налагало да доказваш нищо на никого. А ако убият сестра ти, разбира се, че всички застават на твоя страна, всички просто те приемат за невинна, не е станало по твоя вина.

— Наистина *не беше* по моя вина. — Въпреки надигащата се у теб истерия, въпреки гнева, който те подтиква да се разкрециш и да се нахвърлиш върху нея, гласът ти звучи спокойно, почти нормално. — Как смееш дори да го кажеш! А освен това грещиш. Хората бяха ужасни, когато убиха Рейчъл. Беше ужасно. *Казвала* съм ти го.

— Ужасно ли? Каква жалка думичка. Не мисля, че може да е било толкова *ужасно*, колкото казваш. Не са те хвърлили в затвора, нали? Не са те обвинили в убийство, нали?

Мик те дръпва за ръката и ти казва да спреш, да се отдалечиш, но ти си прекалено ядосана, прекалено възбудена, за да си тръгнеш. Отблъскваш ръката му и оставаш на мястото си.

— Разбира се, че не! — Сега гневът в гласа ти е съвсем очевиден. — Не съм направила нищо!

— О! Но всъщност си направила, не е ли така? — Алис се усмихва и в гласа ѝ звучи престорена интимност. — Предполагам, на

повърхността може да изглежда, че си невинна. За някого, който не знае истината. Но ти и аз я знаем, не е ли така?

— Не, Алис. Не.

Дълбоко в себе си разбираш, че този разговор е безсмислен, но се чувстваш принудена да се защитиш, да се отбраняваш срещу нечестността на думите ѝ.

— Грешиш. Това, което казваш, е отвратително. Нечестно. Невярно. Просто се уплаших. Видях светлина и побягнах за помощ. Ужасих се. Нямах друг избор.

— О, но всъщност си *имала* избор, Катрин. Имала си много избори онази нощ. И всеки път си правила погрешния. Всеки... път.

— Не. — Поклащаш глава, опитваш да не се разплачеш. — Не. Грешиш.

Тя се навежда към теб. Заговаря тихо:

— Не е трябвало да бягаш, Катрин.

— Трябваше. Нямах друг избор.

— Не. — Тя се изправя, скръства ръце на гърдите си и заговаря авторитетно: — Не си оставила *на тях* никакъв избор, когато си избягала. Принудила си *ги* да направят нещо, което не са искали.

— Защо го казваш? — Сега вече крещиш, побесняла от гняв, сграбчваш я за ръката и я стискаш здраво. — Защо? Защо казваш, че всички избори са били в мои ръце? Те ни отвлякоха против волята ни. Те бяха онези, които имаха избор. Не аз. Не сестра ми. Ние бяхме жертви. Защо искаш да защитаваш такива животни?

— Животни ли? — поклаща глава тя. — Виждаш ли как ги наричаш, Катрин? Не е много мило, нали? Не е много честно.

— Те *наистина* са животни. — Почти изплюваш думите. — Те убиха сестра ми. Надявам се, че ще горят в ада.

— Брат ми не е животно. — Лицето ѝ се разкривява в изражение на такава горчивина, че за миг изглежда грозна. — Той не е животно.

— Брат ти ли? — Поклащаш глава. — За какво говориш.

Лицето ѝ отново се променя, тя изведнъж се разплаква и заговаря с висок и треперещ глас:

— Никой не го е обичал. Никой. Нито истинската ни майка. Нито кучките, които ни разделиха. Никой. Не мислиш ли, че го е боляло от това? Не мислиш ли, че ако собствената ти майка не те иска, това може

да те накара да откачиш? Не мислиш ли, че можеха да го извинят, задето е оплескал нещата, задето се е объркал?

— Алис. — Продължаваш да я стискаш за ръката. Искаш да те погледне, да се успокои, да престане да говори глупости. Държанието ѝ е плашещо, ирационално, налудничаво. Питаш се дали не трябва да я заведеш на лекар. — Не знам за какво говориш. Това са безсмислици.

Тя се дръпва и те поглежда. Изражението ѝ е изпълнено с презрение.

— Ти превърна малкото ми братче в убиец. Прати го в затвора.

— О, за бога!

— Прати го в затвора. — Тя произнася всяка дума бавно и отчетливо. После се усмихва — студена и отмъстителна усмивка, от която сърцето ти се смразява. — Как да го обясня по-ясно? Шон. Малкото ми братче. Ти го прати в затвора.

— Не познавам малкото ти братче. Откъде...

— Шон — прекъсва ме тя. — Шон Ънрайт.

— Но това е... той не е...

— Да. Той е.

И изведнъж разбираш. Разбираш всичко. Приятелството ѝ с теб. Злобата ѝ. Това е била причината през цялото време. Нейният брат. Твоята сестра. Това.

Шон Ънрайт. Момчето от задната седалка на колата. Дебелото момче с хубавото лице. Беше толкова нервен... изглеждаше толкова уплашен...

И все пак той нарани сестра ти. Преднамерено, без милост. Направи избора си.

Продължаваш да стоиш, неподвижна и няма като статуя, и да се взираш в нея. Изпитваш необходимост едновременно да я удариш и да ѝ се извиниш. Тя отвърща на погледа ти с триумфална усмивка на злорадство. Тъкмо се каниш да протегнеш ръка и да я зашлевиш през лицето, когато той те дръпва, подканва те да тръгваш.

— Катрин. Хайде. Да вървим.

Обгръща раменете ти с ръка и те принуждава да се извърнеш, да продължиш, да тръгнеш към къщи. Започнало е да вали и водата се стича по лицето и косата ти. Когато пристигнеш, ще си цялата мокра.

Тя тръгва след вас.

— Хубава идея, Мик. Става много мокро, нали? Всички трябва да отидем у вас. Да поговорим още малко за това.

Той спира. Усещаш яростта му в начина, по който стиска рамото ти, чуваш я в тона на гласа му.

— Махай се, Алис. Махни се от нас, да те вземат дяволите! Остави ни на мира или ще позвъня в полицията. Говоря сериозно. Махай се. Веднага!

— В полицията ли? И какво могат да направят те? Във всеки случай не направиха нищо за малкото ми братче. — Извърща глава на една страна и се нацупва. — О, но те обичат хора като вас, нали? Привилегировани шибаняци като вас двамата. Винаги са на ваша страна, нали?

Не спира да дърдори за полицията, докато вие двамата се обръщате и продължавате напред. Тогава гласът ѝ изведнъж се променя.

— Ауу, нека не се караме. Хей! Знам какво да направим. Защо всички не се съблечем и не отидем да се гмурнем във водата? Да се опознаем малко по-... интимно.

А после хуква пред теб, надолу по тревистия склон, а след това по брега. Навежда се, изхлузва обувките си и ги захвърля на пясъка. Остава жилетката си да падне, вдига роклята над главата си с едно-единствено бързо движение.

— Хайде, Катрин! — изкрещява. Косата се развява диво над лицето ѝ. — Не се дръж като страхлива пуйка през целия си живот. Сега можеш да покажеш, че имаш поне малко кураж. Хайде!

Влиза тичешком право във водата. Тича през бушуващите вълни, докато водата стига до бедрата ѝ, а после се гмурва и изчезва.

Той поглежда към теб. На лицето му е изписан страх.

— Мамка му! — изругава. А после и той изчезва — хуква надолу по склона към плажа. Ти го следваш.

Заедно заставате на брега и крещите името ѝ:

— Алис! Алис!

— Алис! Къде си? Алис! — Той е влязъл във водата, както си е с обувки, и крещи с всичка сила, свил ръце на фуния около устата си. — Майната му, ще се удави! Алис!

И тогава я чуваш.

— Помощ!

Викът е толкова слаб, идва от много, много далеч. Край водата е толкова ветровито, толкова студено и мокро, а вълните ви блъскат така безмилостно. Но отново я чуваш.

— Помощ!

Той се втурва по пясъчната ивица.

— Насам. Алис! Алис! Мисля, че я виждам.

А после поглежда към теб, втурва се към теб, целува те по бузата.

— Не — казваш. — Не.

Само това. Но вече е прекалено късно. Той побягва към водата с обувки и по дрехи и преди да успееш да му напомниш дори да си свали дънките, е изчезнал.

Стоиш там. Изкрещяваш името му. Отново го крещиш. Ридаш. Тичаш нагоре-надолу по брега. Не чуваш нищо, не виждаш нищо — само черна, черна вода.

Но този път няма да си страхливка. Няма да избягаш. Този път ще проявиш кураж.

Навлизаш във водата. Вървиш бавно и крещиш името му отново и отново, защото не знаеш къде е, не знаеш как да го намериш. Вървиш, докато водата започва да се блъска около бедрата ти. Течението е толкова силно, че усещаш как те дърпа, как иска да те събори. Тъкмо се каниш да се гмурнеш, да се предадеш, да се откажеш, когато го чуваш. Викове. Мъже и жени. Крясъци.

А после някой те сграбчва и ти падаш под водата. Някой ти причинява болка, дърпа те за косата. Дърпа те, влачи те, водата се плиска в лицето ти, навлиза в устата ти, в очите ти. Последно силно дръпване, и си навън, просната по гръб на пясъка.

Слагаш ръка на бузата му и незабавно я отдръпваш.

Кожата на мъртвите на пипане вече не е като кожа. Не е като нищо човешко — прекалено е студена, корава и безжизнена. Той си е отишъл — тази скована неподвижна сива форма на леглото е просто празен контейнер, черупка — и ти не изпитваш никакво желание да целунеш тези морави устни, да докоснеш ледената буза. В тази мрачна болнична стая няма нищо за теб — само студена и мрачна празнота,

която няма отговори, не може да донесе мир, не може да дари утеха на живите.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мама и татко и родителите на Мик събират заедно нещата от апартамента. Аз оставам у мама и татко, в леглото, заровена под купчина одеяла. Невъзможно ми е да помисля, че трябва да помогна да разчистим съвместния ни живот, бъдещето ни, мечтите ни, и съм благодарна, че никой не го очаква от мен. Те го правят така ефективно, че са готови за по-малко от ден. Когато мама и татко се връщат у дома, мама идва в стаята ми и сяда на леглото ми.

— Донесохме барабаните на Мик. И записите му. Родителите му си помислиха, че може да поискаш да ги задържиш.

Не мога да понеса мисълта за замлъкналите барабани на Мик, за неизсвирената му музика, но кимвам в знак на благодарност, обръщам се и притискам ръка към устата си.

Мама слага ръка върху одеялото, над бедрото ми, и я плъзга успокоително нагоре и надолу по крака ми, докато говори:

— Ние, разбира се, им казахме за бебето.

— О! — отвърщам и се опитвам да проявя учтивост, да покажа някакъв интерес, но искам просто да си отиде и да ме остави на мира. Да ме остави да се наплача на спокойствие. Странно, че само преди няколко дни толкова се вълнувах какво ще си помислят всички за бебето. Сега ми се струва съвсем маловажно. Самото бебе ми изглежда невъзможно.

— Отначало, разбира се, бяха много изненадани. Но мисля, че накрая останаха доволни. Това е бебето на Мик, разбира се, а това все пак е нещо. Някаква утеха — казва тя.

За пръв път ги виждам на погребението на Мик. Баща му прилича на Филипа, а майка му — толкова много на Мик, че ми се струва свръхестествено. Тя ме привлича до себе си и ме прегръща силно. Аз се вкопчвам в нея, поглъщам миризмата ѝ и накрая трябва да ме принудят със сила да я пусна.

Следващите шест месеца прекарвам като робот. Правя всичко, което трябва — храня се добре, редовно се разхождам из квартала, — но се чувствам отделена от случващото се. Незаинтересована от

бебето. Родителите на Мик идват няколко пъти, Филипа също и само когато съм с тях, изпитвам чувството, че съм близо до Мик, че съм почти жива. През останалото време се чувствам като някакво зомби. Жив мъртвец.

Родилните болки започват в деня преди термина ми отначало болката ме радва — тя е само физическа, много по-лесна за понасяне от душевната — и изпитвам извратено чувство на удовлетворение, докато тя се засилва все повече и повече.

Но болката продължава два дни и две нощи и накрая става толкова ужасна и непоносима, че моля боговете да я спрат, пища и викам на акушерките да ми помогнат, а те само кимат и се усмихват, казват ми да клекна и най-накрая изтласквам, изтласквам, изтласквам вселената измежду краката си и ето, тя е тук. Сара. Дъщерята на Мик. Моето момиченце.

Не знам дали се дължи на прекрасното секване на болките или на някакво раздвижване на хормоните, но изпитвам дълбоко завладяващо чувство на любов и благодарност. Благодарност заради момиченцето ми, заради мама и Филипа, които ми помогнаха да я доведа на този свят, за акушерките, за целия свят. *Изпитвам* — така, както никога не съм изпитвала, откакто умря Мик. Повдигам дъщеря си, все още хлъзгава и мокра от раждането, полагам я на гърдите си и прошепвам тиха молитва към Мик, тържествено обещание да я обичам завинаги.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Роби се усмихва. Отначало усмивката му е колеблива, почти уплашена, но когато му се усмихвам и кимам в отговор, той просиява, поклаща глава, засмива се. В следващия миг вече стои пред мен и държи ръцете ми в своите.

— Боже мой, Катрин! Наистина си ти. Не мога да повярвам. Ти си.

Отблизо виждам, че изглежда по-възрастен, — разбира се, че изглежда, минали са пет години, — и това му отива. Сега лицето му е по-мъжествено, ъгловато, някак си по-загрубяло.

— Мамо, мамо. Кой е този човек?

Сара ме дърпа за крака и поглежда любопитно към Роби. Той прикляка, така че лицето му се изравнява с нейното.

— Здравей. Аз съм Роби. Стар приятел съм на майка ти.

— Наистина ли? — Дъщеря ми наклонява глава на една страна и го поглежда съчувствено. — Но ти не изглеждаш стар. Не изглеждаш като баба и дядо?

Роби се смее, а Сара, неспособна да устои на примамката на хълма, му махва извинително с ръка, навежда се към шейната си и отново започва да я влачи нагоре.

Роби и аз стоим един до друг и я наблюдаваме.

— Красива е — казва той. — Прекрасна.

— Да, Прилича на баща си.

— И на теб.

Има хиляда и едно неща, които искам да му кажа — разговорът може да продължи с часове, — но точно тук и сега не мога да се сетя за нито едно. Нито една дума. Стоим онемели, докато накрая той слага ръка върху моята.

— Трябва да се връщам на работа. Не мога да спирам така. — Обръща се и поглежда към тълпата зад нас. — Чакат ме.

— Разбира се — отвърщам, без да срещна погледа му.

— Естествено.

— Страхотно е, че те видях. И малко стъписващо.

— Съвсем неочаквано. — Сега, когато знам, че си отива и съм в безопасност, вече мога да го погледна в очите. — Но приятно стъписване. Наистина е страхотно, че се видяхме.

Той стиска ръката ми, кимва, извърща се настрана. Тъкмо се каня да тръгна след Сара нагоре по хълма, когато Роби извиква името ми.

— Да? — обръщам се.

— По-късно заета ли си? Довечера? Искаш ли да вечеряме заедно?

Съгласяваме се, че ще е най-добре да вечеряме в моето бунгало, за да не нарушаваме режима на Сара. Роби пристига в шест и половина с продукти. Сара вече се е нахранила, изкъпана е и се е свила по пижама на дивана да гледа видео.

Роби сяда до нея и говори за героите от филмчето, докато аз правя чай. Сядаме на малката кръгла маса един срещу друг.

Отначало се чувстваме неловко, прекалено учтиви сме и разговорът върви насила. Говорим за времето, за работа, за неща, от които нито той, нито аз всъщност се интересуваме, но най-после, най-после Роби споменава името ѝ.

— Липсваше ли ти? Онази първа година? Докато беше в Европа? Когато умря?

— Да. — Той се усмихва, кимва. — Въпреки всичко, което беше направила. Много ми липсваше. Отначало бях изкушен да се върна. Преди да умре. Не спирах да си мисля, че просто искам да съм с нея, независимо какво е сторила. А после тя умря и вече нямаше смисъл. Дори не се прибрах за погребението. Нямаше да го понеса.

— Не. Знам. И аз не отидох. — Навеждам поглед към ръцете си, стиснати здраво в скута. Сега се срамувам от злобата, от гнева си. — По онова време вече я мразех толкова много, че щеше да е лицемерно. Радвах се, че е мъртва. Не можех да отида на погребението ѝ и да се преструвам, че скърбя. Ненавиждах я.

— Катрин — казва Роби и аз го поглеждам. Той поклаща глава и се усмихва нежно. — *Разбира* се, че си я ненавиждала. Съвсем естествено е. Мик умря по нейна вина, всички го знаят. Ти беше бременна и истински щастлива за пръв път от години, а тя разруши всичко. Разбира се, че си я ненавиждала. И аз я ненавиждах заради това.

— Изобщо замисли ли се дали да не се върнеш за погребението ѝ?

— Не. Не наистина. Баща ми се обади и ми каза, че се е удавила. Разказа ми и за Мик, и за брата на Алис, Шон, и за връзката с Рейчъл и това беше толкова потресаващо, толкова отвратително... Не можех да го понеса. Това ме накара да се съмнявам във всичко, във връзката си с Алис, във всички месеци, когато тримата бяхме приятели. Дали, каквото и да било от онова време, е било истинско? Или просто някаква извратена игра? Бях ѝ толкова ядосан. Най-вече заради теб.

— И аз съм се питала. Дали изобщо нещо е било истинско. Приятелството ни. Искам да кажа, дали ме е ненавиждала тайно през цялото време? Дали просто е чакала мига, когато ще може да си отмъсти? — Свивам рамене, усмихвам се горчиво. — Определено избрах погрешното училище, нали? От всички гимназии в Сидни трябваше да избира точно „Дръмонд“. Където учеше Алис.

— Но как изобщо те е познала? Откъде е разбрала коя си?

— Сигурно ме е разпознала. От някоя снимка, предполагам. След смъртта ѝ родителите ѝ намериха такава купчина в апартамента ѝ. Цяла папка с материали от делото. Изрезки от вестници, записи от съда, всичко. Във вестниците имаше снимки на двете ни с Рейчъл. Сигурно ме е видяла да влизам в „Дръмонд“ и си е помислила, че всичките ѝ мечти са се сбъднали. През цялото време е знаела коя съм и какво се е случило.

— Боже! Толкова е зловещо. Толкова изкривено.

— Да.

— Катрин, съжалявам. — Той неочаквано се привежда напред и ме поглежда напрегнато. — Съжалявам, че не се върнах. Трябваше да се върна и да ти помогна, да се държа като истински приятел. Трябваше да се върна заради теб.

— Не — поклащам глава. — Не можеше да направиш нищо. Не можеше да ми помогнеш. Дори да се беше върнал, това нямаше да промени нищо.

Роби поглежда надолу, притихва и се боя, че съм наранила чувствата му.

— Роби? Добре ли си?

— Да. Просто си мисля за времето, което пропилях заради нея. За времето, което загубих да ми липсва, да я искам, когато нищо от

това, абсолютно нищо, не е било истинско. Щеше да ми е по-лесно, ако се бях влюбил в някоя скала.

Разсмивам се.

— От скалата поне нямаше да очакваш нищо. Тя нямаше как да те разочарова.

— Вярно е. — Макар че се усмихва, очите му са влажни от сълзи. — А и баща ми, знаеш ли. Цяла година не му проговорих заради нея. Беше глупаво, всичко това беше съвсем несправедливо. Цялата история с Алис дори не беше по негова вина, тя го бе подвела също като нас, останалите. И *продължих* да му се сърдя, дори след като чух, че е умряла. Сега дори не знам защо. И това все още ме гризе, нали разбираш, годината, в която не бяхме приятели. Заради нея.

— Все пак е странно — размишлявам на глас и поглеждам към Сара, която е заспала на дивана с палец в устата.

— Съжалявам за толкова много неща от онова време и почти всеки ден ми се иска нещата да се бяха развили по-различно. Но всъщност не мога истински да съжалявам, задето срещнах Алис, нали? Ако не я бях срещнала, никога нямаше да срещна Мик. Нямаше да имам Сара. Как бих могла да съжалявам за това? Невъзможно е да пожелаеш детето ти да не се е раждало.

— Да. Не знам. Разбира се, трябва да съжаляваш за смъртта на Мик. Той беше невинен, нямаше нищо общо с историята. Но не можеш да съжаляваш за Сара. Наистина е странно, нали?

— Всичко свързано с Алис е странно. Всичко.

За известно време оставаме безмълвни, всеки потънал в собствените си мисли, сред собствените си демони.

— Липсваше ми — казвам най-после. — До тази вечер не си бях дала сметка колко много ми липсваше. Но наистина ми липсваше. Ужасно.

— И ти на мен. Единствената разлика е, че аз си давах сметка колко много ми липсваше ти. Още от деня, когато заминах.

— Но не се опита да поддържаш връзка с мен?

— Не. — Той свива рамене. — Преди смъртта на Алис нарочно не те потърсих. Просто мислех, че ако го направя, ще ми е прекалено трудно да остана в чужбина. Щеше да ми е прекалено трудно да разговарям с теб. Да усещам липсата ти. Липсата на Алис. А после, когато тя умря, изпаднах в шок. Мисля, че бях в депресия. В дупка. А

после, след известно време, просто не знаех дали ще искаш да имаш нещо общо с мен. Но исках да ти кажа толкова много неща. Пиших ти стотици дълги имейли, но накрая ги изтривах.

— Искан ми се да ги беше изпратил — усмихвам се.

— И на мен.

Усмихваме се, стискаме си ръцете, отпиваме от чая си.

Роби приготвя вечерята и продължаваме да си говорим до толкова късно през нощта, че го каня да остане да преспи при нас със Сара в бунгалото. Той ляга на голямото легло до мен. Няма нищо сексуално — той е по тениска и по долнището на една от пижамите ми. Аз съм по скромна зимна нощница. Но заспиваме, хванати за ръце, и ми е приятно да усещам до себе си топло тяло на голям човек, да чувствам, че някой бди над мен. А когато се промъква посред нощ при мен, Сара се размива от радост, че го намира в леглото, и настоява да се сгуши помежду ни.

Гледам как Роби — с полузатворени очи — намества възглавницата ѝ, придърпва одеялата над нея, усмихва се нежно.

На сутринта той приготвя закуска — бъркани яйца с препечени филийки — и тримата се настаняваме в приятелско настроение на масата.

— Ти ли ще бъдеш новият ми татко? — пита изневиделица дъщеря ми с уста, пълна с яйца.

— Сара! — опитвам се да се засмея. — Не ставай глупава.

Роби обаче не изглежда изненадан. Не ѝ възразява, просто се усмихва. Доволна съм, че не поглежда към мен, защото чувствам, че лицето ми пламти.

Става време да си тръгва и аз го изпращам до колата му. Сара се хваща за крака му и го умолява да остане.

— Не мога — отвърща през смях Роби. — Трябва да уча хората как да карат ски. Трябва да им помагам да са в безопасност в планината.

— Кога ще се върнеш? — пита тя. — Ще те пусна, ако ми кажеш кога.

Той ме поглежда — и в очите му има въпрос, избор, — но аз вече съм избрала, още в деня, когато умря Мик, и няма да позволя на света отново да ме нарани.

Обръщам се настрана, навеждам се, вдигам Сара и заравям лице в косата ѝ, за да не трябва да срещам погледа му.

— Роби е много зает, скъпа. Няма време да се върне.

* * *

— Лельо Пип, лельо Пип!

Сара бутва вратата, отваря я и я оставя да се затръшне зад нея, докато тича надолу по пътеката към Филипа. Тя ѝ се усмихва, вдига я на ръце и я стиска в прегръдката си.

— Бебчо. Липсваше ми.

Днес тя ще води Сара в зоологическата градина, докато аз попълвам формуляри за кандидатстване в университет. Следващата година дъщеря ми ще тръгне на училище и ще имам нужда да правя нещо. Да си запълвам времето.

Филипа минава по алеята, стига до мен и двете се прегръщаме. Влизаме вътре и тя взема нещата на Сара — бутилката ѝ с вода, шапката, любимата ѝ кукла.

— Ще я върна към три. Може да обядваме в „Макдоналдс“ или другаде. Ще се почерпим.

— „Макдоналдс“ ли? — Сара започва да подскача от въодушевление. — Наистина ли? Може ли, мамо? Може ли?

— Идеята е чудесна. Голяма си късметлийка.

Завеждаме я до колата на Филипа и я закопчаваме в детската седалка, която леля ѝ е купила специално за нея. Когато ѝ казвам „довиждане“ и затварям вратата, Филипа протяга ръка към мен. Държи лист хартия.

— Това е от Роби. Телефонният му номер. Искане да му се обадиш.

— О!

Не вземам листа. Вместо това пъхам ръце в джобовете на якето си.

— Значи си го виждала?

— Позвъни ми по телефона. Искане да те види. *Наистина* иска, Катрин.

— Не — поклащам глава. — Не. Аз не искам. Не мога.

— Защо?

— Просто... просто не искам.

— Просто не искаш? Или се страхуваш?

— Не знам — вдигам рамене. — Предполагам, че се страхувам.

— От какво? — повдига вежди Филипа. — От това, че може да умре?

— Не. Разбира се, че не. Не. — Поклащам глава и потърквам очите си. Искам да побърза и да тръгне. Да ме остави на мира. — Може би. Добре де. Да. Не знам.

Тя пристъпва към мен, поема ръката ми в своята и заговаря тихо и нежно:

— Някога замисляла ли си се какъв пример даваш на Сара?

— Какво имаш предвид?

— Това, че никога не поемаш рискове. През цялото време си толкова предпазлива и уплашена.

— Уплашена? Наистина ли? — Обръщам се и поглеждам към дъщеря си в колата. Тя е заета да говори на куклата и да оправя косата ѝ. — Така ли ме вижда тя?

— Не още, но когато порасне, ще започне. — И Филипа стиска ръката ми, усмихва се нежно. — Ако не се опиташ да бъдеш щастлива. Ако не живееш живота си с поне малко *кураж*.

И това е думата, която пробива защитата ми. *Кураж*. Вземам хартията от ръката ѝ и я пъхвам в джоба си. Навеждам се и целувам Сара за довиждане през прозореца на колата.

Кураж.

* * *

— Ало? — отговаря той почти незабавно.

Аз обаче не мога да промълвя нито дума. Внезапно ме обзема ужас. Поставям ръка над говорителя и призовавам цялата си енергия просто за да продължа да дишам.

— Ало? — отново казва той, а после: — Катрин? Ти ли си? Катрин?

Издавам някакъв звук на потвърждение — изписукване или стенание, не съм сигурна — и го чувам как въздъхва. Това е въздишка

на облекчение и щастие и аз изведнъж разбирам колко важно е за него моето обаждане.

— Можеш ли да дойдеш, Роби? — Сега гласът ми е по-овладян, по-плътен, отколкото съм очаквала. — Днес? Веднага?

— Да. Съвсем скоро ще съм там. Възможно най-бързо.

Не се опитва да се преструва на спокоен или да прикрива ентузиазма си и аз си спомням колко много го харесвам, колко забавен, мил, добър и щедър е той. И знам, без никакво съмнение, че съм направила правилния избор.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.